

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

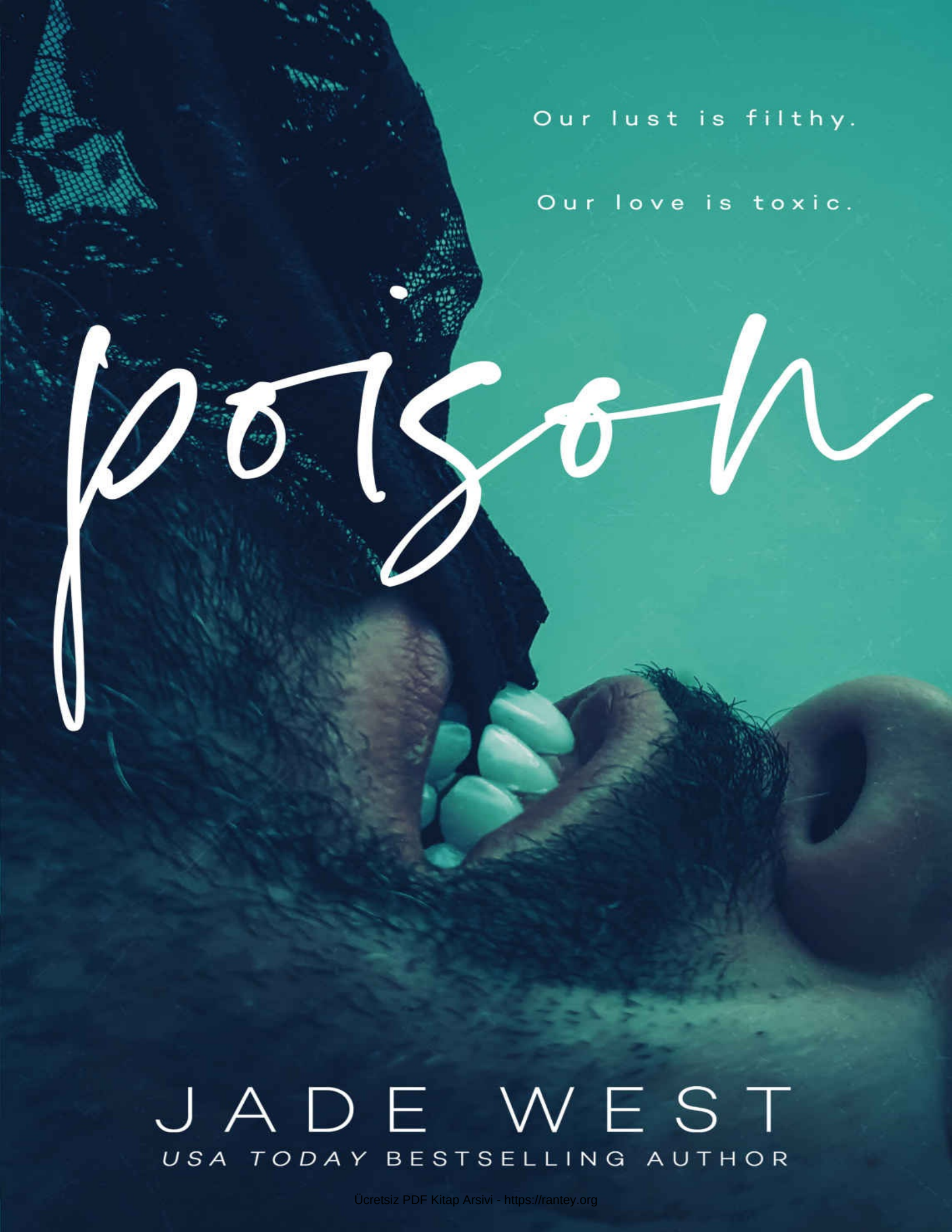
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Our lust is filthy.

Our love is toxic.

poison

JADE WEST

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ZEHİR

JADE WEST

İçindekiler

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34

[Bölüm 35](#) [Bölüm](#)
[36](#) [Bölüm](#) [37](#)
[Bölüm 38](#) [Bölüm](#)
[39](#) [Bölüm](#) [40](#)
[Bölüm 41](#) [Bölüm](#)
[42](#) [Sonsöz](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

Yazarın manevi hakları ileri sürölmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için yayıncıya "Dikkat: İzinler Koordinatörü" adresine aşağıdaki e-posta adresinden yazabilirsiniz.

Kapak tasarımı RBA Designs'dan Letitia Hasser tarafından yapılmıştır
http://designs.romanticbookaffairs.com/ John Hudspith tarafından düzenlenmiştir
<http://www.johnhudspith.co.uk>
Tüm sorularınız için

jadewestauthor@gmail.com İlk yayın tarihi

2020

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

*Timmy için
Her düzeyde ilham için.
Desteginiz, sevginiz ve yepyeni bir başlangıçta kesinlikle harika olduğunuz için.
Oh, ve kış.
Bu da muhteşem kış için. <3*

Önsöz

Anna

İşteki sosyal gecelerinden biriydi. Sebastian'ın.

Her zamanki masamızda oturuyor, her zamanki diğer yarımrlarla aynı şekilde sohbet ediyor, parmağımdaki nişan yüzüğünü döndürüyor, diğer kadınlar şaraplarını yudumlarken portakal suyumı görmezden geliyordum.

Sıkıldım.

Çok sıkılmışım. Ama

bundan daha fazlası

vardı.

Kulübü taradım, her zamanki restorandan sonra her zamanki mekânımız, yıllardır olduğu gibi her ay devam eden döngü. Hayatımın aşkı olması gereken adam her zamanki pozunda, bir dirseği barın tepesinde, kendini beğenmiş iş arkadaşlarıyla birlikte sanki hayatları dünyevi başarının timsaliymiş gibi gülerek dururken gözlerim ona kaydı.

Mutlu olmalıydım. Aylardır kendimi mutlu olduğuma inandırıyordum - gülümsemeler ve herkese *harika* olduğumuzu, harika olduğumuzu, harika olduğumuzu söylemekten oluşan bir mantra. Sebastian Maitland bir insanın isteyebileceği en iyi müstakbel kocaydı. Dikkatli. Zeki. Başarılı. Geleceğimize yatırım yapıyordu.

Ama yine de her şeyden sıkılmışım. Ve kendimden sıkılmışım.

Kalbim durağan bir düz çizgiydi. Kim olduğumu unutmuştum, o kadar uzun süre kendi içimde kaybolmuştum ki artık kendi ruhumu tanıyamıyordum.

Sahte bir gülümseme, sahte umutlar ve hayallerle kendi küçük kutuma hapsolmuştum.

Zihnim sürekli çalkalanıyor, Sebastian'ın aradığım kişi olması için yanıp tutuşuyordum ama içten içe öyle olmadığını biliyordum. Kendimi bile tanıımıyorken, kimsenin içimde beni canlı kılan kıvılcımı bulamayacağından ve beni bunun için sevemeyeceğinden ölesiye korkuyordum.

Ve o gece, düz bir çizgideydim. Uyuşmuş, kaybolmuş ve arka planda

kayboluyordum. Ta ki ondan uzaklaşıp onları görene kadar. Daha önce hiç

görmediğim bir çift.

Kadın iki oturma kabininin arasındaki duvara yaslanmıştı ve adam ona yaslanmıştı, ağızları sadece birkaç santim açıktı, gözleri birbirlerinininkine dikilmişti. Manyetik. Akılları başlarından gitmişti.

Kaynıyorlardı. Ve ben

bunu hissettim.

Aralarındaki heyecanı, arzuyu ve ateşin yoğunluğunu hissettim.

Gerçek, hayvani ihtiyacın çekiciliğini hissettim. Et üstünde et arzusu. Kadının vücudunun onu içine almak için attığı çılgılık ve erkeğin çılgılığı.

Yakınına eğildi, dudakları kızın kulağına değdi. Kadının sırtı onun sözleriyle kavislendi, elleri ona uzanmak için kalktı. Biri göğsünü sıyırdı, diğeri boynuna dolandı, parmak uçları tenine değdi, çaresizdi. Kız çaresizdi.

O da öyleydi.

Ve kahretsin, ben de öyleydim.

İzlerken kalbim güm güm atıyordu, kendimi onun ne söylediğini öğrenmeye aç bulurken diğerkadınların sesleri yok oluyordu.

Ve sonra onu öptü.

Tanrım, onu nasıl öptü.

Ağzı onunkini öylesine sert, öylesine ihtiyaçla kapladı ki, bunu midemde hissettim - o ihtiyaç acısını ben de hissettim. Kalçalarımı sıktım, derinlere daldım ve gözlerimi ayıramadım. Sadece birkaç kabin ötede bir röntgenciydim ama bakmaktan kendimi alamıyordum.

Önemli değildi.

Birbirlerine o kadar dalmışlardı ki benim röntgenciliğimi asla fark etmezlerdi. Hiçbir şeyi fark edemezlerdi - tüm kulüp yanıyor olabilirdi ve bundan habersiz olabilirdi.

Ağzı vahşiydi. Onunki ise aç. Nefesleri düzensizdi, vücutları gıcırdıyordu. Dilleri aynı anda hem fethedici, hem itaatkâr, hem savaşçı hem de sevgi doluydu.

Oh, nasıl da onun gibi olmak istiyordum. Her bir zerrem onun gibi olmak istiyordu.

Ama mesele yanındaki adam değildi. Neye benzediğini bile fark etmemiştim. Takım elbiseli, seksi bir adamdı. Ama mesele bu değildi.

İçimin derinliklerinden gelen bir anı parıltısıydı bu. Hayatımda bir başkasının bedeni hakkında böyle hissettiğim tek anın parıltısıydı. Başka birinin ağzı. Başka birinin elleri, sözleri ve aleti.

Sadece bir erkeği böyle öpmüştüm. Sadece böyle bir adamı istemiştim. Böyle bir adama ihtiyacım vardı. Böyle bir erkeği arzulamıştım.

Ve parmağımda nişan yüzüğü olan adam değildi... yıllar önce beni tamamen mahveden adamdı.

"Ne düşünüyorsun, Anna?" Kelly masanın diğertarafından sordu. "Önümüzdeki Cumartesi bir kızlar gecesine ne dersin? Erkekler takılıp biraz poker oynayabilir, biz de şarap içip dedikodu yaparız."

"Elbette," dedim, gözlerimi ona dikmeye zorlayarak. "Kulağa harika geliyor."

Sesi bir anda bulanıklaştı, her zamanki geveze kızlar gecemizi planlıyordu ve ben şehveti alev alev yanan çifte bakmaya geri döndüm. Öpüşme kesildi ve o bilmiş bir şekilde gülümsedi

Elini tuttuğunda ikisi de çıkışa doğru ilerlerken birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Onlar yanımdan geçip giderken ürperdim, adam kıza kapıyı açarken ve kız dışarı adımını atarken kalbim bambaşka bir ritimle çarpıyordu.

Sebastian ve arkadaşları bardan ayrılıp yola koyulduklarında, masanın geri kalanı konuşurken karnım hâlâ zonkluyordu. Paltomu alıp vedalaştım ve dışarıdaki taksi durağına doğru yürürken nişanlıma boş bir gülümseme gönderdim.

Bana bakmadı bile.

Taksi bizi eve bırakırken ona baktım, ama o telefonunda geziniyordu, umursamazdı. Ona karşı hissetmem gereken arzuyu uyandırmaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu.

Ön kapıyı açtı, davetsiz misafir alarını kapattı ve ceketini astı. Anahtarları mutfak tezgahına fırlattı ve telefonunda biraz daha gezindi, ben de onu izledim. Onu izledim ve bir şeyler hissetmeye çalıştım. Bir şeyler çağırmaya. Herhangi bir şeyi.

"İlaçlarını aldın mı?" diye sordu. "Evet,"

dedim. "Yola çıkmadan önce aldım."

"Nöbet geçirmedin mi?"

"Yok," dedim.

Bana bir bardak su doldurdu ve tezgâhın üzerine koydu. O biraz daha gezinirken ben yudumladım. Sonra esnedi ve sonunda bana baktı.

"Yatma zamanı," dedi.

Ceketimi bile çıkarmamıştım ama fark etmedi, yanımdan geçip üst kata çıktı. Topuklularımı çıkarıp onu takip etmeye hazırlanırken ellerim titriyordu. Merdivenleri çıkarken bacaklarımın titrediğini hissediyordum, banyo kapısı açıkken dişlerini fırçalamayı bitirdiğinde kalbim hala güm güm atıyordu.

Ben kendiminkini bitirip makyajımı çıkardığımda o çoktan yatağa girmişti. Yüzü telefon ekranının ışıltısıyla aydınlanmıştı ve çekici olduğunu biliyordum ama bunu göremiyordum. Elbisemi çıkarırken, sütyenimin klipslerini açarken ve külotumu indirirken en ufak bir ilgi göstermedi. Yorganı geri çekip yatağa onun yanına girdiğimde bana bir bakış bile atmadı.

Uyumak istedim. İçimdeki çalkantıyı dindirmek ve her şeyi unutmak istiyordum ama yapamıyordum. Sonunda telefonunu komodinin üzerine bırakıp lambayı kapattığında gözlerim tamamen açıldı ve tavana sabitlenmişti. Aramızdaki mesafeyi kapatıp üstümüze tırmandığında da orada kaldılar.

Öpücüğü ıslaktı ama tutkulu değildi.

Elleri her zamanki el yordamıyla dans ediyordu ama gerçekten çabalamıyorlardı.

Benimkiler de her zamanki gibi dans ediyordu, bacaklarım onu içeri almak için açıldı, o da itti, kamburlaştı ve homurdandı.

Bu sefer geliyormuş gibi bile yapmadım. Fark etmedi, işi bittiğinde sadece yuvarlandı, bir tür *teşekkür* olarak kalçamı okşadı ve sonra uyumaya gitti. Sırtı bana dönüktü, nefes alışları derinleşiyordu ve ben hâlâ çalkalanarak uyanık bir şekilde yatıyordum.

Hâlâ tavana bakıyorum.

Ve sonra söyledim. Bir nefeste

söyledim. "Artık bunu yapamam."

Korku, üzüntü ve içimde delirdiğimi haykıran bir yanımdı ama durduramıyordum. İşim bitmişti. Kalbim son bir çılgınca sıçrama yaptı ve kazmam, kendimi yeniden bulmam için yalvardı ve bunu burada yapamayacağımı biliyordum. Kolunda gülümseyen, her sözüne kafa sallayan bir hiç olmam gereken hasta, küçük bir sorumluluk olduğuma bu kadar kararlı bir adamla bu hayatta olmazdı.

Omzundan tutup sarsana kadar uyanmadı. Yuvarlanmadan önce başladı ve tekrar söylediğimde sesim kararsız geliyordu.

"Bunu daha fazla yapamam Sebastian. Üzgünüm ama yapamam. Bunu daha fazla yapamam."

Güldü. Lambayı tekrar yakarken gerçekten güldü. Yüzümü görene kadar gülmeye devam etti ve sonra gerildi, kaşları çatılmış bir şekilde tek kolunun üzerinde durdu.

"Sen neden bahsediyorsun be?"

Ona cevap veremedim kalkmış ve yataktan çıkmıştım. Üzerime birkaç kıyafet geçirip gardırobun üstünden gece çantasını indirdiğimde oda bulanıktı. Asılı duran ilk birkaç eşyayı yerleştirdim ve o da hemen arkamdan kalkıp yataktan çıktı, ben eşyalarımı toplarken beni takip etti.

"Tanrım, Anna. Ne yapıyorsun lan sen?!"

"Ciddiyim," dedim. "Üzgünüm Seb, ama bunu daha fazla yapamam. *Bize daha fazla* katlanamam." Ve sonra anladı.

Çantamı zorla elimden aldı ve yere fırlattı, yanakları kızarmıştı, ağzı çatıktı, beni duvara yaslayıp bana *deli* olduğumu söylerken gözleri parlıyordu.

"Lanet olası bariz olanı unuttun mu?" diye sordu bana ve sesi buz gibiydi. "Ben seni yerden kaldırmadan ve sana yeniden bir hayat vermeden önce ne kadar berbat bir halde olduğunu unuttun mu?"

Hayır, unutmamıştım.

Birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca bir kez bile unutmamıştım. En azından bana düzenli olarak hatırlattığı için - dünyamızdaki diğer herkes gibi.

Çok sert vurdu. Suçluluk duygusu. Korku. İçimde yükselen ve ona bakarken göğsümün kabarmasına neden olan kendinden şüphe.

Ama bu gece kendimi durduramadım. Mantıklı düşünmem için bana yalvaran her şeye rağmen

ve gece için yatağa geri tırmanmak, sadece hepsini geri boğmak olamazdı. Serbest bırakılma ihtiyacı. Yaşam ihtiyacı. Ruh için. Benim için gerçekten bir anlamı olan ete kemiğe bürünme ihtiyacı.

"Yine iğrenç bir sürtük olmak istemenle mi ilgili bu?" diye öfkелendi ve bakışları altında yanaklarım kavruldu. "Kulüpte bir odaya gitmesi gereken o ucubelere gözlerini diktiğini görmediğimi sanma. İstedğin bu mu? Ha?"

Kaşlarını çatarken ağzının seğirmesinden nefret ediyordum. Elleri beni tutmak için uzandı ve bundan da nefret ettim. Ucuz bir fahişeymişim gibi beni mıncıklıyordu. Hiçbir değeri olmayan bir fahişe.

"Hadi ama," diye tükürdü. "Bana bunu böyle istediğini söyle. Sana yaptığı şey bu, değil mi?" Mememi sertçe sıktı, ben de elini ittim. "Seni saçmalıklarıyla zavallı bir yığın halinde bırakan o sapık herif. Bir sürtük olmak istiyorsun, değil mi? Kendini pislige batırmak mı istiyorsun? O aşağılık pislikle yaptığın gibi çaresiz bir orospu gibi almak ister misin?"

Böyle olmasını istemedim. Ondan

değil. "Yapma," dedim.

"Ama asıl istediğin bu, değil mi?" diye tısladı. "Seni uzaklaştırdığım o hastalıklı sevişme bahanesinin peşinden gitmek istiyorsun. Seni uzaklaştırdığım o hastalıklı bahanenin."

Başımı salladım ama o utanç çiçek açıyordu. Hayatıma girdiğinde kim olduğumu bilmenin verdiği aşağılanma.

Ama en azından o zaman kim olduğumu biliyordum.

O da bu utanç duygusundan yola çıkıp, bunu iyice pekiştirdi.

"Dışarıda seni benim yaptığım gibi enkazdan çıkaracak başka biri var mı sanıyorsun?" İğrenç bir kahkaha attı. "Yatakta spazm geçirip kendi sidik havuzunda uyandığında ne kadar sapık bir orospu gibi görüneceğini sanıyorsun, Anna?"

"Lütfen dur," dedim. Ama durmadı.

"Seninle tanıştığımda boktan bir durumdaydın ve bensiz yine boktan bir durumda olacaksın. Ailene yalnız gideceğini söylersen ne düşüneceklerini gör. Bak bakalım tüm dünya senin bencil saçmalıkların hakkında ne düşünüyor."

Onu yıllardır böyle görmemiştim.

İçkiydi. İçki ve gururundaki çöküntü. Aşk değildi.

Beni gerçekte olduğum kişi olarak görmesi ve beni ben olduğum için sevmesi değildi.

Özgürlük değildi. Kendim olmamak. Kendi kaderini kovalayan bir kadın olmamak.

Sürekli yargılamanın sertleştirdiği bebek yumuşaklığına sarılmıştım; sadece bunu görmek istememiştim. Yediğim, içtiğim, düşündüğüm ve yaptığım her şey hakkında devam eden bir yoruma cevap vererek, önemseme maskeli incelemeye bağlanmıştım. Her taraftan kuşatılmıştım ve kendime

bunu söyleyerek gülümsüyordum.

artık benim hayatımdı. Artık yapabileceğim tek şey buydu.

Başkalarının beni kendi pisliğimle baş başa bıraktığı yerde o gerçekten yanımdaydı. Bu konuda haksız da sayılmazdı.

Keşke gerçek olduğumuza inanabilseydim, o ve ben. Önemli olan tek şeyin sahip olduklarımız olduğuna. Ama nasıl olabilirdi ki?

Artık gerçekten var olmayan birine nasıl aşık olabilirdi?

"Beni sevdiğini söyle," dedim. "İçinden geldiği gibi söyle. Yıllardır bunu söylediğini sanmıyorum."

"Ne?" diye sordu, gözleri hala parlıyordu.

"Sadece söyle, Seb. Beni sevdiğini ve bunda ciddi olduğunu söyle." Ama söylemedi.

"Seninle ilgileniyorum, Anna. Tıbbi saçmalıklarına katlanıyorum ve her gün iyi olduğundan emin oluyorum. Kendinle baş başa kalmanı engelliyorum. Eğer bu senin için yeterli değilse, ne yeterli olur bilmiyorum."

Geri çekildi, dudak büktü ve bana delirmişim gibi baktı. Belki de delirdim.

Kendi akıl sağlığını sorguluyor ve ne halt ettiğimi merak ediyordum ki o soğuk kahkahasını atarak düşüncelerime son noktayı koydu.

"Lanet yatağına dön ve uyu, olur mu?" dedi. "Şarap falan mı içtin sen? İçmiyor olsan iyi edersin."

Belki de öyle olmalıydım. Belki de birkaç kadeh şarap beni yatakta uyurken ve derinlerde dönen duygulara karşı bağışıklık kazanmış bir halde görebilirdi.

Çantayı yerden kaldırırken gözyaşlarım sel olmuştu. Kalbimi evlenmeye adadığım adama son sözlerimi söylerken zar zor nefes alabiliyordum.

"Bunu daha fazla yapamam," dedim tekrar. "Ciddiyim, Seb. Bunu yapamam."

Odada volta atarken, "Beynin gerçekten de bu gece için çok kötü bir bahane," dedi. "Bu delilik. Tam bir delilik. İlaçlarını arttırmaları ve aptal kafanı tekrar çalıştırmaları gerekiyor."

Delilik olabilirdi ama delilik hayatımın geri kalanında bir yanılsama içinde yaşamaktan daha iyiydi. Öyle olmak zorundaydı.

"Hoşça kal Sebastian," dedim ona.

"Ne kadar aptal bir inek olduğunu anladığında geri geleceksin," dedi ve yatağına geri döndü.

Nişan yüzüğümü tezgahın üzerine, anahtarlarının yanına bıraktım ve sonra yepyeni bir dünyaya ilk titrek adımımı attım.

Birinci Bölüm

Anna

Üç ay sonra

Ping sesini duyunca çantamdan telefonumu çıkardım ve ofise dönmek üzere caddeye doğru ilerlerken el yordamıyla mesajı aradım. Cevap vermeden çantama geri koydum. Sebastian ve onun düzenli mesajı, son birkaç aydır her öğle yemeğinde olduğu gibi aynı rutin.

Aklın başına gelmedi mi daha?

Hayır, henüz aklım başıma gelmemişti. Birçok gece, yeni ev arkadaşım Vicky uyumaya gittiğinde yeni dairemin salonunda bir aşağı bir yukarı volta atmış, mantıklı düşünmemi sağlamaya ve herkesin bana sürekli terk ettiğim için deli olduğumu söylediği adama geri dönmeye çalışmışım. Pek çok gece başarısız oldum.

Bu Cuma öğle yemeği de farklı değildi.

Mesajlarının sonuna öpücük bile koymadı. Beni özlediğini, istediğini ya da sevdiğini söylemeye çalışmadı. Sanki bir gün gelinlik alışverişine çıkmak ve koridorda ona, ideal bir varoluşun tanrısına - Sebastian Maitland ve *mükemmel* dünyamıza - doğru yürümek istediğimi fark etmem kaçınılmazmış gibi sadece aynı açık soru.

Yapsaydım hayat çok daha kolay olabilirdi.

Hâlâ hayatta olup olmadığımı ve nöbetlerden kurtulup kurtulmadığımı öğrenmek isteyen annemden gelen mesajları yanıtladım, ardından resepsiyonda Lucia'ya gülümseyerek işe girdim ve öğleden sonraki proje toplantısına hazırlanmak için masama çöktüm. Satış stratejisi notlarımı hazırlamış, Pewter Security'nin kampanyası için önümüzdeki üç aylık dönemi planlamıştım ki çantamdan bir ping sesi daha geldi.

Bu tamamen farklı bir pingdi. Gerçekten kalbimi hızlandıran bir şeydi.

Online randevu uygulamasından *Trojan*. *Trojan*, buluşmayı kabul edersem bana yatak odasında her türlü mucizeyi vaat eden devasa bir adam örneği.

Cevap veriyordum, flört ediyordum, tercihlerini, isteklerini ve ihtiyaçlarını soruyordum. Görünüşe göre benimkilerle oldukça iyi eşleşiyorlardı. Ateş, şehvet ve ten tene temas. Hayvani heyecan ve arzunun çalkantısı canlanıyordu.

Pazarlama ekibinden Stacey göğsüne bastırıldığı bir dosyayla oraya yöneldi ve ben de telefonumu masanın üzerine bıraktım. Her fırsatta bana saldırmaktan kaçınacak kadar hayatımdan uzak olan tek insandı.

"Bu o mu? Seksi çocuk mu? Trojan mı?"

Başımı salladım. "Evet, bu o. Bu hafta sonu buluşmak istiyor. Vaatleri oldukça çekici." O da

başıyla onayladı. "Peki, bunu yapacak mısın? Kurşunu ısırıp ona bir şans verecek misin?"

Koltuğumda geriye yaslandım ve kalemimi masanın üstüne vurdum. "Bilmiyorum."

"Bunu bir ara yapmalısın," dedi. "Yerel halk seni pek tatmin edecek gibi görünmüyor." Muhasebeden Steve yanından geçerken elini ağzına götürdü.

Yaltaklanma.

Gözlerimi kapattım.

Gerçek bir orgazm olma umuduyla bacaklarımı açtığım yerel halkın son üyesiydi. Hayal kırıklığına uğramıştım. Her zamanki gibi. Aptal heyecan arayışımın içine etmişim. Her zamanki gibi.

"Özür dilerim," dedi. "Umarım beni duymamıştır."

Ama yapmıştı. Odanın diğer ucundaki Peter'ın masasından bana öfkeli bir bakış fırlattı ve ben yeniden ürperdim. Kaynayan bakışları diğerlerinininkiyle birlikte kulübe katılabilirdi, ama yine de beni sertçe çarptı.

İş yerinde kimseyi becermemeliydim. Bu bir hataydı. Bazı iş arkadaşlarımla dışarıda geçirdiğim gecelerden sonra rastgele birkaç yakışıklı adamla takılmak bir şeydi, ama Steve'in flörtöz iş e-postalarına yanıt vermek bambaşka bir ligdi.

"En azından çevrimiçi uygulama anonimlik için iyi olmalı," dedim ona.

"Belki de gerçekten iyi bir sikiş olur," diye cevap verdi. "Pazartesi günü bana dedikoduları anlatman gerekecek. İhtiyacın olursa sana her zaman *acil* bir *kurtarma* çağrısı yapabilirim. Bir tane ayarlayabiliriz."

Ona teşekkür ettim - hayatımda sürekli başını sallamayan ve Seb'e geri dönmemi talep etmeyen tek kişiye. Ailem yıkılmıştı, tüm ortak arkadaş ağımız hâlâ sarsılıyordu, *benim* arkadaşlarım da. Nicola bile, tüm dünyadaki en *iyi en iyi en iyi kankam*.

"Ne zaman arayacağımı sana haber veririm," dedim. "Dürüst olmak gerekirse, minnettarım."

Başını öne eğdi. "Görünüşe göre bununla takılmayı planlıyorsun." Sanırım öyleydim.

Belki de sonunda beni kurtaran ve ihtiyacım olan şeyin sadece bir parçasını veren kişi

o olacaktı. Ona bir cevap gönderdim.

Cumartesi mi? Akşam sekizde? Bath

Caddesi'ndeki Oscarlar mı? Ben daha

telefonumu bırakmadan cevap vermişti. *Orada*

görüştürüz, seni muhteşem sapık sürtük.

Sonunda kalbim çarpmaya başladı. Umarım klitorisim de yakında onu takip ederdi.

Öğleden sonraki proje toplantısı iyi geçti ve özel hayatımdaki katliamla çelişen başarılı bir iş haftasını daha bitirdim. Yatmadan önce lamotrijin ilaçlarımı alarak ve çizelgeyi işaretleyerek bir günü daha bitirdim. Nöbetsiz beş gün - önceki birkaç haftaya göre hafif bir iyileşme. Yatarken *Trojan*'ı düşündüm, bizi o gece kulüpte yanan çift olarak hayal ettim. Birbirlerini tutuşturan bu çift benim için de bir kaos fırtınası yaratmıştı.

Böyle bir tutkuyla geçirilecek bir gece bile her şeye değerdi. Bir kalp atışı için bile olsa bana hâlâ Anna Blackwell olduğumu, korkunun, uyuşukluğun ve artık işlevine güvenilemeyecek bir beyne sahip olmanın pisliğinin altında bir yerlerde hâlâ kendisi olan bir kadın olduğumu hatırlatmaya yeterdi.

Ya da ben öyle dua ettim.

Cumartesi akşamı üzerimde dans eden bir tutam sinirle hazırlandım. Otuz beş yaşındaydım ve o anda bunu hissettim - yirmili yaşlarının başında, önündeki hayatı düşünmeden bütün gece kulüplere gidip dans edebilen kızıdan bir dünya uzaktaydım. O kızı tekrar tatmak için neler vermezdim.

En azından bir denerdim.

En güzel küçük siyah elbisemi seçtim, yeni boyanmış simsiyah saçlarımı karıştırdım ve makyajımı son randevularımdan bile daha boğucu yaptım - Sebastian'dan uzaklaştığımdan beri giderek artan bir tarz. Hazırdım, taksi beni şehir merkezinde bırakırken en yüksek topuklu ayakkabılarımla sallanıyordum. Oscars'ın barından bir portakal suyu aldım, ilaçlarımın alkolü bana yasakladığına bir kez daha lanet ettim. Ve işte oradaydı, diğer uçtaki bara yaslanmıştı, elinde bir bira vardı ve sırtarak bana bakıyordu.

Trojan.

Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim, o da bana doğru yöneldi ve işte yine o sinirler dans ediyordu.

Çok büyüktü. İri ve ateşli. Gömleği göğsünü sımsıkı sarıyordu ve kirli sakalının gölgesi sert çenesine tam oturuyordu. Koyu renk saçlar, koyu renk gözler. Gamzeleri geri kalanının gücüyle mükemmel bir tezat oluşturuyordu.

Evet, bana orgazmı yaşatacak kişi o olabilirdi. Şanslıysam birkaç tane. Evren beni rahat bırakırsa bütün bir gece.

"Profil resminden bile daha iyi görünüyorsun," dedi ve yanaklarımın yandığını hissettim.

"Bu his karşılıklı," diye cevap verdim. "Canlı halin çok güzel."

Sırtışı daha da parlaklaştı. "Umarım gece bittiğinde de bunu söylersin." Ben de öyle.

Havadan sudan konuşuyorduk ama ben sürekli onun ağzına bakıyor, benimkine bastırıldığında nasıl bir his vereceğini merak ediyordum. Dili benimkini ararken ve beni yerken ne kadar sıcak olurdu. Elbisemi çıkarıp kalçalarımın arasına uzanırken elleri ne kadar sağlam olurdu.

Olası nöbetlere karşı onu hazırlamak için epilepsimden bahsetmeliydim ama kaçınmayı tercih ettim.

konu. O biraları yudumlarken ben portakal suyuna devam ettim ve küçük sohbetler kirli konuşmalara dönüştü, bana ne kadar derin ve sert bir şekilde çarpmak ve yıllardır hissetmediğim türden bir müdahaleyle kıcıımı sürmek istediğini söyledi.

Evet, klitorisim titriyordu.

Sonunda çırpınıyordu.

Stacey önceden ayarladığımız olası kaçış çağrımız için aradı, ben de ona *harika* olduğumu söyledim, *teşekkürler* ve sonra yola koyulduk. Trojan -aslında adı Sean'dı- birasını bitirdi ve biz oradan ayrılmadan önce bir duble viski devirdi.

Elimi tutmadı. Belki de bu

ilk işaretti.

Bir taksiye bindik ve dizimi sıkmak için elini uzattı, ama umduğum gibi elini kalçama sokmadı. Onu cesaretlendirmek için parmak eklemlerini kavradım ama hiçbir şey fark etmedi. Kolonyasının üstüne bira kokuyordu ve yolculuk bizi benimkine geri götürürken sözleri daha cesur ve daha az kirliydi. Karşılaşmamızı ne kadar maceralı hale getirebileceğinden çok beni sertçe çarpmakla ilgiliydi.

Onu ateşi bulması için cesaretlendirdim. Kahretsin, daha fazlası için onu nasıl da cesaretlendirdim.

Taksiden inerken biraz tökezledi ve ben ön kapı anahtarımı çıkardım. Koridorda beni tutmaya çalıştı ama elleri beceriksizdi. Ağzı daha beceriksizdi. Sıcak, ıslak ve kıvrak.

Klitorisimin çırpınışı hızla azalıyordu.

Bizi yatak odama götürdüm, Vicky'nin ışısız kapı çerçevesini geçtim ve o pantolonunu indirirken dizlerimin üzerine çöktüm ve sonra onu emdim. Beni bütünüyle sahiplenmesini ister gibi emdim onu. Sanki sikini sevmek istermişim gibi. Sanki onun her santimini tatmak ve onun da benim her santimimi tatmasını istiyormuşum gibi.

"Siktir," diye homurdandı. "Kahretsin, bu işte çok iyisin. Bu konuda çok iyisin." Ve

sonra boşaldı.

Bir dakika sonra ağzıma boşaldı ve damlayan sikini tutarak geri çekildi. "Kahretsin," dedi. "Tekrar

kaldıracağım, merak etme. Çok iyiydin."

Saçmalık.

İkinci raundu beklerken zar zor denedi bile. Yatağa uzandık ve amımı okşadı ama ritmi doğru tutturmak için yaptığım her girişimi görmezden geldi. Onu kendimden uzaklaştırmak ve zamanımı boşa harcamamak için boşalıyormuş gibi yapma dürtümü görmezden geldim.

Ona baktım ve ateşli olduğunu biliyordum, ama yine de bu düzleşiyor, hiçbir şeye dönüşmüyor ve kalbimi olukta bırakıyor, akşam için her iyimserlik kırıntısını terk ediyordu.

"Kahretsin, evet," dedi homurdanarak ve bana verilen aldetini gösterdi. "Hadi şu şovu tekrar

başlatalım."

Sanki şovun tekrar başlaması için aletin sertleşmesi gerekiyormuş gibi. Bencil pislik.

Yine de, bazen olduğum gibi aptal gibi ona bir şans daha verdim, bardağın yarısı dolu ve tüm bu saçmalıklar. Doymasına izin verdim, onu g noktama yaklaştırmak için alttan kıvırdım ve dilimin onunkiyle bir ritim bulmasına izin verdim. Ama bok gibiydi. Ne kadar denersem deneyeyim, teşvik edersem edeyim, onu daha yakına çekersem çekeyim ve bacaklarımı sırtına kaldırırsam kaldırayım, bok gibiydi.

Kısa sürede ikinci raundu bitirip prezervatifi attı ve tükürüğünü ağızımdan sildim, klitorisim bu beceriksiz eziğe ve vaatlerine inandığım için içimden nefret ediyordu.

Seb bile benim zevkim için daha fazla bok vermişti.

"Sabah daha iyi olacağım," dedi ve yorganımın altına gömüldü. "Birayı biraz fazla kaçırmışım. O kadar heyecanlıydım ki beni sinirlendirdi. Bu kadar ateşli olmak senin suçun."

Tabii ki öyleydi. Evet.

Bardağın yarısı dolu zihniyetim bile bana bu adamın sabah potansiyeline dair inanç vermiyordu. Kendi tarafıma döndüm ve duvara baktım, tıpkı Sebastian'la hayatımın birçok gecesinde yaptığım gibi ve düşüncelerim hala oraya gidiyordu. Kalbim, amım ve karnım hâlâ o kulüpteki çiftten duyduğum tutkuyu haykırıyordu.

Hiçbir şeyde hissetmediğim bir

tutku. Bunu çok istemiştim.

Buna çok ihtiyacım vardı.

Bunun için gerçekten çaresizdim. Sadece bir gece. Kim olduğuma dair tek bir tat.

Ertesi sabah ön pencereden ışık süzülüyordu ve kollarını uzatıp bir kez daha denemek için geri döndüğünde hâlâ uyanıktım. Kaçındım ve ona yapmam gereken işler olduğunu söyledim, o da omuz silkerek yataktan kalktı ve kot pantolonunu giydi.

"O zaman başka bir zaman," dedi. "Dün gece gerçekten çok sıcaktı."

Söyleyecek bir şey bulamadım, sadece saçlarını düzeltirken zayıf bir gülümseme duydum ve beni daha sonra arayacağını söyledi. *Elbette, sabırsızlanıyorum.*

Süper seksi *Trojan* iyimserlik merhemimde vızıldayan büyük bir sinekti. Ön kapı arkasından kapanır kapanmaz beni yatak örtülerimin altında bir denizyıldızı gibi yığılıp bırakan bir hayal kırıklığıydı.

Siktir git, Trojan. Siktir git.

Yorgundum ve potansiyel nöbetlerle dolu bir güne doğru koşturuyordum. Yorgun, çılgın ve hâlâ sersemlemiştim. Telefonumu en derinlere kadar kaydırıp numarasını bulduğumda yorgun, çılgın ve çaresizdim. Beni cehenneme dalmaktan daha çok yakan adam.

Bir Pazar sabahı saat sekizde mesajı yazıp gönderdiğimde numaranın hâlâ onun olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Selam, ben Anna. Uzun zamandır konuşmadık. Sadece nasıl olduğumu merak ediyordum.

Lanet olsun, gönderme işareti belirir belirmez pişman oldum.

Belki de son on yılda gerçekten farklı bir numara almıştır diye kendimi teselli ettim. Yani bu mantıklı olurdu. On yıl uzun bir süreydi.

Kendimi, muhtemelen yepyeni bir dünyayla meşgul olduğu, bırakın cevap vermeyi, mesajımı okumaya bile vakti ya da düşüncesi olmadığı umuduyla teselli ettim.

Ama duymuştum... sadece geniş sosyal çevremizin en uç noktalarında bir fısıltının en zayıf kırıntısı... bekar olabileceğini duymuştum...

Beynimin bana gerçekten delirdiğimi ve aklımın başıma geleceğini söylemesiyle kendimi teselli ettim ve kaderime sonsuza dek boyun eğerek yüzümde bir gülümsemeyle can sıkıntısı kasabasına ve Seb'e döndüm.

Ama sonra

geldi. Ping.

Ondan gelen ping. Bunca yıl sonra bile damarlarımdaki zehir. Tüm

dünyamı değiştiren ping.

İkinci Bölüm

Lucas

Telefonumun sesi beni uykumdan uyandırmaya yetti.

Açık pencereden retinalarımı yakacak bir bok parçası gibi süzülen güneşe gözlerimi kırıştırdım. Ağzım kurumuştı, çarşaf lar çıplaklığımın altında buruş buruştu. Sabahı karşılamak için güzel bir yol değildi. Yine de düzenli bir sabah.

Öksürüp gerindim ve kolum, şehit askerler gibi bir kenara atılmış iki boş şarap şişesinin üzerine düştü. Her zamanki gibi. Her zamanki bok.

Telefonumu bulmaya çalıştım, alarımın ötmesini bekliyordum ama ötmüyordu. Mesaj simgesini gördüğümde içim güm güm attı, şüphesiz Maya'dan inatçı bir sızlanma ve Millie'yi almamın iptali. Başka bir olağan anlaşıma.

Ancak beni karşılayan Maya'nın yanıp sönen ismi değil, bilinmeyen bir numaraydı. Kendimi yukarı kaldırıp mesajı açtığımda dikkatim tamamen alarmdaydı.

Selam, ben Anna. Uzun zamandır konuşmadık. Sadece nasıl olduğunu merak ediyordum.

Beynim gerçekten bilinçli olduğumu kabul etmeden önce gözlerim bu mesajı defalarca taradı. Bunun bir şaka olması gerektiğini düşündüm. Ya da bir taşak. İletişim eterinde bir tür çılgınlık.

Öyle olmak zorundaydı. Anna Blackwell'in rastgele bir Pazar sabahı ya da herhangi bir sabah nasıl olduğumu sormasına imkân yoktu - yemin ederim kendi bokunu yemeyi tercih ederdi. Ama yine de, o mesaj bana soğuk ve sert bir metin olarak geri bakıyordu.

Parmaklarım kendi başına bir hayat kurdu, beynim daha akışı yakalayamadan bir yanıt yazmaya başladım.

Çok uzun zamandır konuşmuyoruz. Öyle yapıyorum. Şikayet edemem. Peki ya sen?

Ne diyeceğini ya da bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum. Durup dururken bana mesaj atmasına neyin sebep olduğunu merak ediyordum, sanki eski arkadaşlarımız da hasret gidermemiz gerekiyormuş gibi. Acaba çılgın bir alemde miydi ve telefonunu şaka yapan salak arkadaşları mı çalmıştı?

Ama hayır.

Bir sonraki ping sesi duyulduğunda yataktan kalkmış ve dişlerimdeki bayat alkolü fırçalıyordum.

Son birkaç aydır hayat oldukça fırtınalı geçiyor. Sizinki nasıl?

Eski sosyal çevremiz hâlâ kenar mahallelere bağlıydı ama uzak bağlantılarımdan onun hakkında nadiren bir şeyler duyuyordum. Bugünlerde Anna hakkında nadiren bir şeyler duyuyordum ve o da

Patlayan ayrılığımızın ardından bir dostluk kurmaya kesinlikle hevesli değildi. Bu son on yılın hiçbir noktasında ve onu suçladığımı söyleyemem.

Maya'dan ayrıldığımı duyup duymadığını merak ettim. İnsanların bugünlerde hayatımı ne kadar enkaz olarak değerlendirdiklerini. İnsanların bugünlerde *beni ne kadar tren enkazı olarak gördüklerini*.

Haklıydılar.

Belki de bu onun için bir övünme festivaliydi, ama öyle hissettirmiyordu. Diş macunumu sıktım ve parmaklarımın bir cevap yazmasına izin verdim.

Güzel, teşekkürler. Hala Cheltenham'da mısın?

Şehirden ayrıldığını duymamıştım ve içimde garip bir sızı hâlâ buralı olduğunu umuyordu. Maya ve Millie'yi de yanıma alarak şehirden iyice uzaklaşmıştım ve tekrar şehre dönmeye hiç niyetim yoktu ama yine de burası benim yerimdi.

Umarım o da hâlâ benim yerimdedir.

Evet, hala buradayım. Şehir merkezinde. Ya sen?

Hemen geri ping attım.

Yeterince yakın.

Ve sonra söyledi. Gerçekten söyledi ve mesaj dizisini yepyeni bir seviyeye taşıdı.

Tenis oynamak ister misiniz?

Banyo aynasında gülümsememi yakaladım. Bir asırdır yüzümde görmediğim bir gülümsemeydi bu. Sadece çukur gözlerin altında olması utanç vericiydi.

Tenis.

Aptal rekabeti olan aptal sporumuz. Topu file üzerinden tekrar bana çarptırmak için yarışırkenki yüz ifadesini hatırladım. Bir tutam saçını alnından geriye doğru savuruşunu ve bir sonraki servis için ayaklarının üzerinde nasıl sallandığını hatırladım.

Kendimi durduramadım.

Ne istersen oynamak isterim.

Acele ettiğim için kendime lanet ettim, daha az kışkırtıcı bir şeyle devam etmeyi düşündüm ama önemli değildi. Ben daha cevap vermeden o mesaj attı.

Tenisle başlayalım.

Ne isterse onunla başlardım ama bugün bunun için uygun bir gün değildi. Play Planet, Millie ile köpek gezdirme ve ardından annemle çay saatim vardı. Eski kız arkadaşımınla doğaçlama bir tenis

seansı planlayacak kadar özgür değildim.

Geri ping attım.

Aklınızda ne zaman vardı? Bugün biraz sıkışık...

Cevabı anında geldi.

Gelecek hafta sonu mu? Önümüzdeki hafta iş biraz yoğun. Kafamın rahat olmasını istiyorum. Belki kendimi toparlamak için biraz antrenman yaparım.

Sırıtişım hala banyo aynasındaydı ve onun kışımı tekmelemeyi planladığını hayal ediyordum.

Henüz başaramamıştı ama birkaç iyi denemesi olmuştu. Belki de bütün mesele buydu - tenis kortunda beni bir gösteri haline getirmesi. Eğer bu bir konuşma anlamına geliyorsa bunu memnuniyetle kabul ederdim. Hatta yere düşüp asfaltta ölü taklidi bile yapardım.

Gelecek hafta sonu iyi. Millie yanımda değil. Nereye istersen rezervasyon yaptır, ben de orada olacağım.

Şimdi tam zamanydı. Sohbet başlatıcı ya da bitirici.

Konuşma başlatmayı seçti.

Ah, evet. Küçük bir çocuğunuz olduğunu duydum.

Şimdi kaç yaşında? Eminim benim hakkımda, benim

onun hakkında duyduğumdan daha çok şey duymuştur.

Beş. Her gün ateşleniyor. Tam bir küçük prenses.

Buna cevap verdiğinde aşağı inmiş ve köpekleri otağa salmışım. Bu kez mesaj akışı kısa ve keskin bir şekilde kesti.

Eminim öyledir. Gelecek hafta sonu o zaman. Hallederiz.

Öyle umuyordum. Bir tenis maçı, son birkaç aydır yarattığım varoluş rezaletinde bir nebze de olsa rahatlama sağlayacaktı. Baş parmağımla onaylamam olumlu bir işaretti ve işimiz bitmişti.

Anna Blackwell'le ilgili düşüncelerimi daha sonra kullanmak üzere dosyalamaya çalıştım ama oraya gitmediler. Duşumu alıp Maya crossover'ı için hazırlanırken zihnim onları tekrar tekrar çalkalıyordu. Bunların hiçbiri üzerinde durmamam gerektiğini biliyordum. Aklının başına geleceğine ve gelecek hafta sonundan önce rastgele bir tenis maçını iptal edeceğine hiç şüphe yoktu. Ya öyle olacaktı ya da sosyal grubu, bana bir dakikasını bile ayırmaya fırsat bulamadan ona sağduyu aşılama'yı başaracaktı.

Benden nefret ettiler.

Onları suçlamadım.

Maya da benden nefret ediyordu. Standart.

Bugünlerde kendi annem bile benden nefret ediyordu, kaşlarını çatarak gülümsemeye çalışsa bile.

Neyse ki Millicent Isabel Pierce benden nefret etmiyordu. Geldiğimde annesinin bahçe yolunda koşarken kollarını iki yana açmış, *babasının* ığlıklarını sonuna kadar duyuyordu.

O, her şeyin dışında - kariyer, spor ve genel yaşam tarzı saçmalıklarının hepsi göz önünde bulundurulduğunda bile

ilişkilerin sıfırlanması benim en büyük başarı hikâyemdi. Küçük prensesim söz konusu olduğunda oldukça iyi bir iş çıkarmıştım.

Ne yazık ki başka kimse öyle düşünmüyor gibiydi. Maya'nın yüzü her zamanki gibi küçümseyici bir surat ifadesiyle patikadan aşağı inip kapıda bize katılırken asılmıştı.

"Ayakkabılarını tekrar çöpe atmasına izin verme. Geçen seferki gibi

olmasın. Bunlar yeni." Millie'nin ayaklarına baktım. Parıltılar ve

fiyonklar. Her zamanki gibi.

"Ona ayakkabılarını giydireceğim."

"Ve onu köpeklerden uzak tut. En son eve geldiğinde elbisesi çamurlu pati izleriyle kaplıydı."

Bu saçmalığı zaten duymuştum ama yine de başımı salladım.

"Evet, evet," gözleriyle buluştum ve oradaki buzun sertleştiğini hissettim. "Başka bir şey var mı?"

Katlanmış kolları aramızda her düzeyde bir bariyer oluşturuyordu. Ben de çok mutlu bir şekilde bir bariyer oluşturabilirdim. Karımın son birkaç yılda dönüştüğü kadından kesinlikle nefret ediyordum.

"Sakin çuvallama," diye tısladı nefesinin altından, sonra Millie'ye bir veda gülümsemesi yapıştırdı.

"Sonra görüşürüz, tatlım. Sıkıca sarın."

Küçük kızım kendini kamyonetimin yolcu koltuğuna bıraktığında iç geçirmeye başlamıştı

bile. "Köpeklerden uzak durmak istemiyorum, baba."

Saçlarını karıştırdım ve öpmek için uzandım. "Öyle bir şansın yok Mills. Seni çok seviyorlar."

Her zamanki gibi Play Planet bir öğleden sonra zaferiydi ve Millie yamaçtaki çamur birikintilerinde tepinirken ayakkabısı ayaklarını korumaya yetti. Annem heyecanla masal okurken, ben yine bir hayal kırıklığıyla karşıya bakıyor ve içinde bulunduğum bu saçmalık fırtınasını nasıl düzeltereğimi merak ediyordum.

Her şeye rağmen Anna Blackwell'in varlığı beni çok etkiledi. Yemek masasında yazlık turtamızı yerken ve Millie'yi gece için eve bırakmaya hazırlanırken aklımdan çıkmıyordu.

Bize dair anılar. Kahkahalarını. İçimdeki pisliği çıkarırkenki pis sırtıtışını. Onu nasıl yalayıp yuttuğunu ve daha fazlası için yalvardığını. Hep daha fazlası.

Boşalırken dudağını ısırırdı ve ben de hemen arkasından ısırırdım. Daha sert. Vücudunun bana verdiği her şeyi nasıl aldığımı ve onun da hepsini benden geri aldığını. Kirli. Küçük. Sürtük.

Bunun nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum. Neredeyse.

Birbirimizden çağırdığımız güzel pisliğin derinliklerini neredeyse unutmuştum, ama tam olarak değil.

Bunu asla unutmayacağım.

Annem kucaklaşmalarını tamamladıktan sonra Millie, "Henüz anneme dönmek istemiyorum," dedi.

"Umarım çok uzun sürmez, tatlım. Umarım yakında hepiniz babanızın yanına dönersiniz," diye fısıldadı annem ve ben neredeyse bir küfür savuracaktım.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda çok şey anlatıyordu. Hayal kırıklığı. Tiksinti.

Millie'yi bu işe karıştırmadan istediği kadar öğrenebilirdi. Son zamanlarda her şeyde olduğu gibi bakışmamız da çok hararetliydi. Bariz olanı söylüyormuş gibi omuz silkti ve *Maya'yla aramı düzeltmek için ne halt* ettiğim konusunda beni sorguya çekmesi için hiç yalnız zamanımız kalmadığı için minnettardım.

Melek Maya. Mükemmel anne, mükemmel eş ve dünyanın geri kalanının baktığı kadarıyla her şeyi mükemmel olan Maya, melek gibi *kişisel gelişim* saçmalıkları için kristallerini havada şingirdatıyordu.

Ben mi? Ben sadece dağ gibi hataları olan bencil bir hıyardım.

Tekrar yola çıktığımızda Millie'ye "Yarın okul var," dedim. "İyi bir uyku çekip hazır olman lazım."

Yalan söylüyordum. Onu gece için o kendini beğenmiş ineğin yanına bırakmamı gerektirecek bir şey almamız gerekmiyordu ama her zamanki gibi itiraz etmek bana bir yarar sağlamayacaktı.

Tahmin edilebileceği gibi, Maya kendi evine döndüğümüzde Millie'yi çekiştirdi, ayakkabılarını, elbisesini ve saçını kontrol ettikten sonra bana sert bir baş selamı verdi. Bir yanımda, sırf bir pislik olmak için günü gülüp şakalaşarak ve küçük kızımın su birikintilerinde dans ederek geçirmeyi diliyordu ama bu bana haftalarca pahalıya mal olacaktı.

Kapıda bana katılmadan önce Millie'yi eve soktu. "İçki mi içiyordun?"

"Hayır, içki içmedim," dedim ve uzaklaşmak için hamle yaptım ama beni geri çekti.

"Hâlâ sonuçlandırmamız gereken bir sürü şey var. Bana bazı güvenceler vermek gerekiyor. Kendini toparlamak için ne yaptığını bilmem gerekiyor."

Başımı salladım. "Bunu şimdi yapmayacağım. Bu bizi hiçbir yere götürmez."

"Seninle hiçbir yere varamayız," diye tükürdü. "Kat etmemiz gereken çok yol var Lucas. Ama bunun bir önemi yok, değil mi? Artık senin için bir bok önemimiz var mı? Annen bugün ne dedi? Kendine çeki düzen vermeni en az benim kadar istiyor."

Hiç bitmeyen eleştirilerin canı cehenneme. Yıllardır süt sağmak için orada çalışan bir ücret beygirinden başka bir şey değildim. Her ay banka hesabına para yatırmak dışında her konuda başarısızdım.

Sapık.

Alkolik. Pis

sigara

tiryakisi.

Kibirli pislik.

"Belki de annemin yanına taşınmalısın. Tüm zamanını benim ne kadar işe yaramaz bir amcık olduğum hakkında söylenerek geçirebilirsin."

Pencereden el sallamaktan başka bir şey yapmadan uzaklaştım. Millie de karşılık olarak el salladı.

"İyi," diye tersledi Maya arkamdan. "Yine siktir git. Her zaman sensin, işleri yoluna koyma girişimlerini mahvediyorsun. Bıktım artık bundan."

Ama yanılıyordu.

Sorunlara neden olan şey, lanet olası bir köprü kurmaya çalıştığımızda ortaya çıkan çatışmalar, küfürler ve çılgınlardı.

Benden nefret ediyordu ve yıllardır ediyordu. Yıllarca bana bir bok parçasıymışım gibi baktı. Yıllarca yaptığım her şeyi değersiz olarak değerlendirdi.

Bunun da ötesinde, yıllarca onu her becermeye çalıştığımda bir tür sapkın olduğum için bana tükürmüştü.

Belki de birlikte bir hayat kurmak için fazla sapkın biriydim. Birlikte olmak için.

Anna hiç böyle düşünmemişti.

On yıl önce benimle birlikte hayatını da mahvettiğim Anna.

Belki de bu karmaydı. Evren beni içine çekiyor ve benim ona yaptığım gibi kusuyordu. Maya'ya bu konudaki fantastik *psişik bakış açısını* sormalıyım.

O gece evime dönüp kendi kapımdan içeri girmeden önce, birdenbire tekrar geldi - kanımın aylardır pompalanmadığı kadar pompalanmasına neden olan bir sonraki mesaj. Belki de yıllardır.

Bir şeyin yaklaştığını bilmenin heyecanı. Ruhunuzu ihtiyaçla tutuşturan bir şey. İstek. Arzuyla.

Ateş ve yanık ve etin ete çılgınca çekişi.

Anna'nın mesajı *şöyleydi: "Tenisi siktir et, oynamak istediğim oyun bu değil ve bunu sen de biliyorsun."*

Evet, biliyordum.

Bunu biliyordum ve ben de aynı fikirdeydim.

Sadece ne zaman ve nerede olacağını söyle, diye cevap verdim. Orada olacağım.

Üçüncü Bölüm

Anna

Çıldırılmışım. Kesinlikle deliydim.

Mesaj attığım anda delirmiştim ve hâlâ buluşmayı düşündüğüm için daha da delirmiştim.

Hiçbir arkadaşına söylemeye cesaret edemiyordum ve kesinlikle her fırsatta Sebastian'ı boğazıma tıkmaya devam eden ailemden hiçbirine. Bana sadece kendime söylediğimden daha acımasız bir şekilde deli olduğumu söylerlerdi. Bunun sonuçlarını hayal bile edemezdim.

Özellikle Nicola. Nicola beni bir oyun oynarken görmeden önce bileklerimi bir direğe çivilerdi. Son on yıldır lanetlediği adamla *tenis oynuyordu*.

Maya Brooks'la evlendiğini duymuştum. Ayrılmamızın üzerinden üç yıl geçmiş olmasına rağmen, yine de içimi bir kasırğa gibi çarpmıştı. Bir çocukları olacağını ve tüm aile oyunlarını oynayacaklarını duymuştum ve sanırım bana nişan yüzüğünü teklif ettiğinde ve hepimizin devam edeceğini söylediğinde Seb'e bu kadar sıkı sarılmamın nedenlerinden biri de buydu.

Onun hayatımın aşkı olmasını istemiştım. Bunu her şeyden çok istemiştım.

Sanırım asıl istediğim, Lucas Pierce'la hayalini kurduğum alternatif bir hayatın güvenliğiydi.

İstemem gereken en son şey onunla, beni paramparça eden adamla bir sikiş festivali yapmaktı ama kendimi durduramıyordum. Ağzının benimkine çarpmasını ve beni yemesini hayal etmekten kendimi alıkoyamıyordum. Saçlarımdan tutup başımı geriye doğru sıkıca tuttuğunu, parmaklarını ağzıma soktuğunu ve dudaklarımı gererek açtığını hayal ederken ürpermeme engel olamıyordum. Klitorisimi ne kadar sert emdiğini hatırladıkça içimde kaynayan sıcaklığı durduramıyordum. Ele geçirilmiş bir kadın gibi yüzüne doğru eğilmemi sağlayacak kadar sert.

O adamı ne kadar çok istediğimi hatırlamaktan kendimi alamıyordum. Vücudumdaki ve zihnimdeki her hücrenin, birlikte olduğumuz her gün ve gece onun için nasıl çılgılık attığını.

O zamandan beri her yıl boyunca her fantezimde başrolde onunla geceleri yatakta oynadığım için kendime nasıl lanet ettim.

Oh, fanteziler.

Eskiden oynadığımız oyunların çılgınlığı. Dans ettiğimiz pislikler.

Onunla bir daha asla konuşmayacağıma yemin etmişim. Bu hayatta değil, ne olursa olsun.

Sağlığım, aklım ve kendime olan saygım için değil. Onun ardından darmadağın olurken insanların beni çekip çıkardığı her şey için minnettarlığımdan değil.

Yine de, şimdiye kadar etrafımda koşturutan birkaç küçük Sebastiyân'la mutlu bir evliliğim olacağına yemin etmiştim, bu yüzden kendi mesleklerim o kadar da su geçirmez görünmüyordu. Akıl sağlığım da öyle. Epilepsi bu beyin arızalarında bir faktör bile değildi, bunlar kendi başlarına güçlü bir şekilde ayakta duruyordu.

Telefonumun masanın üzerinde vızıldadığını duyduğumda ofis toplantı odasıındaydım ve olağan bir ekip performans toplantısı yapıyordum. Sinsice ekrana tıklamadan önce içimden bir ses onun aradığını ve bir şeylerin doğru olduğunu söylüyordu.

Karımdaki kıpırtıdan nefret ediyordum. O şerefsiz herif bana mesaj attığında hep aynı karıncalanma oluyordu. Siktir git Lucas, ama önce sen beni siktikten sonra. Çünkü hepsi buydu. Sadece bir savurganlık. Duygularımı özgür ve vahşi kılacak tek bir sikiş şöleni. Beni yılların ihtiyacı ve sıkıntısından kurtaracak ve umarım bana yeniden kendime dair bir ipucu verecek küçük bir eğlence kırıntısı.

Tenis tarihinden haber var mı? Bazı fikirlerim var.

Ve böylece iş toplantısı benim için sona ermiş oldu. Yönetim ekibimizin sesleri bulanıklaştı ve kalbim hızla çarpmaya başladı ve kalçalarım sıkıca kenetlendi. Kendime ait pek çok fikrim vardı ve bunların her biri onun çıplak bedenini ve onu nasıl kullanacağını ne kadar iyi bildiğini içeriyordu. Adam yatak odasında bir canavardı, saf sapkın bir dehanın canavarı.

Sadece bunun dışında bir canavar olması utanç vericiydi.

Söyle, ben de mesaj attım.

Bu iki basit kelime bunu istiyordu. Cevabının kaderimi belirleyeceğini biliyordum, her ne olursa olsun. Alay her zaman bir alaydı.

Sana göstereceğim. Ne zaman ve nerede?

Bu yanıtı gönderdiğimde o ayki grup istatistiklerini gözden geçiriyor olmam gerekiyordu.

Gelecek cumartesi. Otel mi?

Ping hemen geri geldi.

Benim yerim mi? Sana adresi gönderirim. Hiçliğin ortasında güvenli bir yer.

Ama hiçliğin ortasında bir yere gidemezdim. Kalbim, lanet olası durumun beni mahvetmesinin ve ulaşım aracımı da beraberinde götürmesinin bir başka örneğine daha düştü.

Artık araba kullanamam. Tren istasyonu mu?

Bir ping daha. *Sürüş yok mu? Nasıl olur?*

Bana taşra yollarında araba kullanmayı öğrettiği bir an gözümün önüne geldi ve onu kovdum. Tıpkı beni ısırarak için ortaya çıktığında her animızı kovduğum gibi.

Cevabı yazarken telefonu masanın altına çektim.

Epilepsi hastasıyım. Araba kullanamıyorum. On iki ay boyunca nöbetlerim geçene kadar, ki henüz geçmedi.

Bunu ona gerçekten söylemek istemedim. Ona kişiliğimle, zayıflığımla ya da beni boşaltmaktan başka bir şeyle ilgili en ufak bir ipucu bile göstermek istemiyordum.

Kahretsin. Özür dilerim. En son ne zaman içtin?

Cevabımı yazmaktan nefret ettim.

Beş gün önce. Çok yoğun birkaç ay geçirdim. Şu anda ilaçlarımı arttırıyorlar.

Eğer şimdi bu sikiş festivalinden geri adım atmaya cüret ederse, ona kendim gider ve onun hakkında ne düşündüğümü tekrar tekrar söyledim. GCHQ'daki (Hükümet İletişim Merkezi, orada yükseldiğini duymuştum, öyle diyorlardı) destansı güvenlik önlemlerini aşar ve suratına orta parmağımı indirirdim. Ama o geri adım atmadı.

Seni evinden alabilirim, ya da Lydney'e giden trene binebilirsin? Seni istasyondan alayım mı?

Evimin yakınlarında onunla birlikte görülme riskini almak istememe imkân yoktu. Tren açık ara daha güvenli bir seçenektir.

Tren çalışıyor. Saatlere bakacağım.

O akşam eve dönmüş, Vicky'nin sinir bozucu iş arkadaşlarından biriyle ilgili dedikodusunu dinliyordum ki Cumartesi öğleden sonrası için Lydney tren saatlerini aradım. Bütün günü pislik festivalimizle geçirme olasılığımızın ne kadar yüksek olduğunu tarttıktan sonra sabah tarifesine geri döndüm.

11:32'de ona söyledim.

Prosecco'yu getireyim, diye cevap verdi.

Prosecco'yu içeri sokamaması çok kötü oldu. Benim hesabıma değil.

Bana içki yok dedim. İlaçlarıma izin yok.

Yazık, dedi. Kaçırmayacağından emin olacağım, merak etme.

Ve işte oldu. Tarih ve saat belirlenmiş ve onaylanmıştı. Vicky'nin konuşmalarına odaklandığımda kendimi suçlu hissettim - kendime ve bu saçmalığı yaptığım için benden nefret edecek bir sürü insana karşı suçluluk duydum. Kendi öz değerime nasıl ihanet ettiğim için suçluluk duyuyordum. Seb'i sırf kalbimi paramparça eden ve beni aylarca enkaz halinde bırakan adamla bir savurganlık yapmak için terk ettiğim için suçluluk duydum.

Beni gerçekten aylarca enkaz halinde bırakmıştı. Ona vurulmuştum. Ona aşık olmuştum. Kendimi onunla ve onun nefis aklı, nefis yaşam tarzı ve nefis sikiyle eşleşecek bir geleceğe adanmıştım.

Tanrım, o adama aşık olmuştum. Tanrım,

bunun bedelini ödedim.

Parmaklarım gerçekten de ona göndereceğim yarım yamalak bir mesajın üzerinde geziniyordu. *Boş ver, bu delilik* - diye başladı ama gönderemedim. Kendimi o kelimeleri ona yöneltmeye

zorlayamadım.

Bu yüzden anlam ifade eden kelimeleri başka bir yöne yönelttim. Onları tükürdüm ve Vicky'nin

bana biraz mantıklı konuş. Bunun gerçekleşmeyi bekleyen bir fırtına olduğunu bilecek kadar uzun süredir beni tanıyordu.

Sözlerim hızlı ve çabuk geldi.

"Önümüzdeki Cumartesi Lucas'la onun evinde buluşacağım. Bir öğleden sonra sevişeceğiz ve bu tek seferlik olacak. Sadece bir kerelik. Kesinlikle."

Konuşmayı yarıda kesti, patlamamı sindirirken yüzü tam bir dehşet tablosuna dönüşmüştü. "Lucas Pierce mı? Lucas Pierce'la mı yatacaksın? Ciddi misin lan sen?"

Omuz silkmem gerçekte ne kadar ciddi olduğumu göstermiyordu.

Sözlerini toparlarken başını iki yana salladı. "Lanet olsun, Anna. Ne oluyor lan? Nicola biliyor mu? Lütfen ona söylediğini söyle..."

Benimkinin sallanması çok daha çılgıncaydı. "Hayır! Yapmıyor. Henüz bilmiyor. Lütfen ona söyleme." Kendi aptallığım karşısında ben de en az onun kadar şaşkına dönmüştüm.

"Seb'den ayrıldın ve Lucas'la mı yatacaksın? Aklını mı kaçırdın sen? Lucas Pierce sana karşı tam bir pislikti ve iddialara göre karısına karşı da tam bir pislikmiş. Onun hakkında bir bok bilen herkese sor. O hala tam bir pislik. Muhtemelen onun beynini de seninkini mahvettiği kadar mahvetmiştir."

Bu konuda hiçbir şüphem yoktu. Bir omuz silkme daha ve aklımı kaybettiğimi doğruladım. Kesinlikle aklımı kaçırmıştım.

Mutfak tezgahı boyunca uzanıp elimi tutmasını beklemiyordum. Yaklaşırken gözlerindeki bakışın bu kadar içten endişe verici olacağını hiç düşünmemiştim.

"Lütfen yapma," dedi. "Lütfen Anna, yapma bunu. Sana hiçbir faydası olmaz. Nöbetlerin varken olmaz. Bundan kurtulmanın hiçbir yolu yok. Hiçbir şekilde."

Söylediği şeydeki gerçeği yakaladığımda kaburgalarımındaki bıçak sertleşti.

"Lütfen," diye tekrarladı. "Nicola'ya söylemeyeceğim ama aklını başına toplamalısın. Lütfen bunu yapma. Geçen sefer seni mahvetti ve o zaman onlara sahip bile değildin... bunu yapma... kimseye haksızlık olur. Hepimiz çok endişeleneceğiz."

Evet, olurlar. Evet, bunu düşünmekle bile aptallık ettim.

Kalbim deli gibi çarpmasına rağmen başımı sallıyordum. Oyunlarla, duygularla ve çılgın seksle kendi stresimi zorlarsam daha fazla nöbete geri adım atma riskini alacağımı biliyordum.

Yıllardır kaydetmeye çalıştığım ilerlemeyi mahvedebileceğini ve aylarca süren gerilemeyi ve lamotrijin ilaçlarını daha da artırabileceğini çok iyi biliyordum.

Tüm bunları biliyordum ama yine de Lucas Pierce'ı arzulamaktan kendimi alıkoyamıyordum.

"Çılgınca olduğunu biliyorum," dedim ona. "Merak etme. Aklım başıma gelecektir. Aklım başıma gelecek."

Ve gerçekten niyetliydim. Gerçekten istedim.

O hafta her öğle yemeğinde şehir merkezindeki Neptün çeşmesinin önünden geçerek yürüyüşe çıktım ve her zaman yaptığım gibi suya bozuk para attım. Kendimi akli başında kalmaya ve bu aptalca savurganlıktan uzak durmaya ve sağlığını, beynimi ve geçmişime olan saygımı klitorisimin yalvardığı her şeyin önüne koymaya çağırdım.

O hafta her gün suya bir bozuk para attım ve Lucas'ı, onun ahlaksız pisliğini ve muhteşem vücudunu unutabilmeyi diledim.

Ama yapamadım.

Mesajlar gelmeye devam etti ve ben de onlara cevap vermeye devam ettim ve Vicky ile tekrar konuşmaya cesaret edemedim hafta sonu yaklaştı. Üst çekmecemden en iyi iç çamaşırlarımı çıkardım ve mükemmel bir şekilde tıraş olduğumdan emin oldum. Yatağımın altından oyuncaklarımı çıkardım ve onları küçük siyah bir çantaya koydum.

Bana yapmasını istediğim her şeyi ve son on yılın onda ne gibi bir fark yaratmış olabileceğini düşündüm. Vücudunda. Zevklerinde. Gülüşünde.

İlişkiden vazgeçmek için kaç kez mesaj yazdıysam da asla göndermedim.

Nicola'ya kaç kez mesaj yazdıysam, kendimi onun aptal kafatasına mantıklı konuşmasının dolu fırtınasına zorladıysam da, onu da asla göndermedim.

Bu seksti. Tutku. Heyecan, ihtiyaç ve bedenimin onunkine duyduğu özlem. O gece kulüpteki o çifti ve bana var olduklarını hatırlattıkları şehvet parıltısını sikeyim.

Her nasılsa, ne yaparsam yapayım, ne düşünürsem düşüneyim ya da kendimi nasıl ikna edersem edeyim, Cumartesi sabahı Lydney'e giden o trende, bir daha onunla aynı yatakta yatmayacağıma ve o akşam eve döneceğime yemin etmeme rağmen, müstehcenlik ve pislik dolu bir çanta ve epilepsi ilaçlarımın bir gecelik stoğu ile çırpınan bir karmaşa içindeydim.

Ne yaparsam yapayım, tren Cheltenham istasyonundan ayrılırken kalbim küt küt atıyordu ve sonumu belirleyen son pingi gönderdim.

Yolda ona söyledim.

Yakında görüşürüz, dedi.

Bu hayattaki herhangi bir zaman çok erken olurdu, ama bunun için çok geçti.

Tren küçük kasaba istasyonunda durdu ve perona çıktım, ardından köprüden diğer tarafa tırmandım. Ön tarafa yöneldim ve ondan bir iz bulmak için otoparkı taradım ama orada değildi.

Kendimi ayaklarımın dibinde çantalarımın birlikte hırpalanmış bir bankın üzerine bırakırken aptallığıma bir kez daha lanet okudum ve tepeden yağmaya başlayan yağmura sövdüm.

Ve sonra benim için geldi.

İstasyona bir kamyon girdi ve ben daha o olduğundan emin olmadan kalbim küt küt atmaya başladı. Buna içgüdü diyebilirsin.

Boşluklardan birinde dönüp önüme yanaştı ve yolcu camını indirdi.

Ve işte oradaydı.

Kalbimi binlerce parçaya ayıran ve beni parçalara tutunurken bırakan adam.

Onu daha önce gözlükle görmemiştim ama ona yakışmıştı. Cumartesi günü takım elbise giymişti ve bunun onları sevdiğimi bildiği için olduğunu çok iyi biliyordum. Sırtışı, klitorisimin titreşmesine neden olan sırtışın aynısıydı. Daha yaşlı görünüyordu ama o kadar da yaşlı değildi.

Saçları daha kısa kesilmiş ve sakalı uzamıştı ama yine de kendisiydi.

Lanet olsun, hala oydu. Hâlâ o, hâlâ çok seksi ve ben hâlâ onun için çıldırıyordum.

Eşleşmek için de deli gibi gergindim. Ama bunu ona göstermeyecektim.

"Hey," dedi, yanına tırmanıp eşyalarımı ayak boşluğuna bırakırken. "Hey," diye karşılık verdim ve o da oradaydı. Aramızdaki aynı tını.

Aynı çılgın kıvılcım. Beni ateşe veren aynı çılgın ihtiyaç.

"Seninkine dönelim o zaman?" Gözleriyle karşılaştığımda kalçalarımın gerilmesinden nefret ederek sordum. Başını salladı. "Henüz değil."

Ve sonra sürmeye başladı.

Dördüncü Bölüm

Lucas

Bizi Hawthorn Inn'e götürürken tek kelime etmedi. Sürekli ona doğru bakıyordum ama o pencereden dışarı ya da ayaklarına bakıyordu. Benden başka her şeye.

Yine de oradaydı. Aramızda her zaman sıkı bir bağ olan o inkar edilemez titreşim. Aletimden kaburgalarımdeki gümbürtüye kadar derinlerde fokurduyor, ona ne yapmak istediğime dair iğrenç düşünceler üretiyordu.

Tamamen müstehcendiler.

Ona doğru kaç kez bakmış olursam olayım, hâlâ yanımda oturduğuna inanamıyordum. Ama oturuyordu.

İnkâr edilemez bir şekilde oydu. Her bir kirli parçası, binlerce kez sahiplendiğim ve hâlâ daha fazlasını arzuladığım aynı kirli parçaydı.

Siyah giymişti ve yüksek topukları ayak boşluğuna vuruyordu. Bacak bacak üstüne atmıştı ve kalçalarının birbirine sıkıca kenetlenmiş olduğunu biliyordum. Elimizi uzatıp bacaklarının arasından geçirmemek için kendimi zor tuttum.

Saçları daha uzundu ama aynı koyuluktaydı. Dudakları kırmızıya boyanmıştı ve göz kalemi her zaman sürdüğü kadar dramatikti.

İşimiz bittiğinde tüm makyajı yüzüne bulaşmış olacaktı ve ben buna bayılacaktım. Makyajını mahvetmek, onu nefes nefese bırakmak, çığlık attırmak ve yalvartmak çok hoşuma giderdi. Onu terlemiş, sırlıklam bir halde bıraktım ve onun enkazına bayılırdım. Kahretsin, tüm o anılar geri geldi ve sikim bunun için seğiriyordu.

Onun için.

Onu terletip, sırlıklam yapacağım enkaza da bayılırdım. Bundan emin olabilirdim.

Otelin otoparkında durdum ve sonunda bana bir bakış attı.

"Burası neresi?" diye sordu ve ben de ona sııttım.

"Bütün öğleden sonra sikimi içine sokmadan önce biraz yemek yeriz diye düşündüm. Sana sahip çıkmadan önce seni tedavi etmeme izin ver."

Gülümsemesini engellemeye çalıştı ama başaramadı.

Çakılların üzerinde ilerlerken topuklarının sesi nefisti. Kapıyı ona açtığımda bana teşekkür etti, sonra boş masaları incelerken durakladı. Öğle yemeği için ilk gelenler bizdik. Mekânın uzak ucundaki bir sırayı işaret ettim, menzile aramızda mesafe olmasını tercih ettim

Bizden sonra geleceğinden emin olduğumuz lokantacılar.

Ceketini çıkardı ve kendinden emin bir zarafetle bir koltuğa oturdu. Ben karşımdaki koltuğa geçerken gözlerim tamamen ondaydı ama onunkiler menüye odaklanmıştı.

O yerde aramızdaki elektrik daha da güçlüydü. Bunu hissedebiliyordun. Canlı. Çılgık çılgılla. Benim bedenim onunkine aç, o da bana aç, menüde bize sunulan ikramları umursamadan. Yine de listeleri tararken yemeklerle ilgileniyormuş gibi yaptım.

"Ben tavuklu salata alayım lütfen," dedi ve ben de başımı salladım. "Elbette. İçecek?"

Suratını astı ve içini çekti. "Portakal suyu, her zamanki gibi. Bugünlerde seçimlerim berbat." "Epilepsi, değil mi?"

Başını salladı ama boğazını temizledi, belli ki konuya girmek istemiyordu.

Onu itmedim, sadece başımı salladım ve bara doğru yöneldim. Yolun her saniyesinde gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, artık ona dönüp bakmıyordum. İçkilerimizi beklerken sohbet başlatıcı olarak ne söylemem gerektiğini düşündüm. Açıkça özür dileyip patlamayı göze mi almalıydım, yoksa her konuyu geçiştirip havadan sudan mı konuşmalıydım?

Belki de her ikisinden de kaçınmalı ve sadece fısıltılı bir pis vaatler listesiyle onu pislığe teşvik etmeliydim. Hepsini bir kenara bırakıp sessiz kalmayı ve bana ne söylemek istediğini görmeyi tercih ettim.

Meyve suyunu masaya bıraktığımda soruma cevap verdi.

"Hayatın fırtınalı mı geçti?" diye sordu. "Yine de her şey yolunda mı?"

Başımı öne eğdim. "Bir kasırga her şeyi özetliyor. Ya sen?" Meyve suyunu yudumladı. "Her şey oldukça çılgıncaydı."

Gariplik de en az şehvet kadar sertti. Duruşu gergin, sözleri temkinliydi ve ben bunu hissediyordum. Hepsini hissettim.

Dikenli bir barikatın ardındaki kırılğan bir saksagandı. Her zaman olduğu gibi aynı güzel dantel gülümsemenin ardındaki aynı alıngan küçük fişek.

O hâlâ aşık olduğum ve aptallığım yüzünden parçaladığım Anna Blackwell'di. Bugün onu yine parçalara ayıracaktım ama bu tamamen farklı bir performans olacaktı.

"Son on yılda benim için her şey çok değişti," dedim ona. "Sanırım birdenbire sizin için sizden daha önemli olan küçük bir insana sahip olduğunuzda bu evrensel bir durum."

Yanlış bir konuşma başlangıcıydı. Bir anda gözlerimle buluştu ve gözlerinde pek de alışık olmadığım bir soğukluk vardı.

"Bunu şimdi açıklığa kavuşturalım," dedi ve daha yakına eğildi. "Bu tek seferlik bir şey. Seks. Bir öğleden sonra

çılınca pis bir sikiş ve başka bir şey değil."

"Anlaştık," diye cevap verdim. "Karar senin. Nasıl istersen."

Sözleri sertti. "Bunu gizli tutmalıyız, çünkü herkes bu konuda çılgına dönecek. Kimsenin burada olduğumu bilmesini ya da bütün öğleden sonra aletini aldığımı bilmesini istemiyorum. Drama ya da tepki olmadan da yapabilirim ve bundan bolca olacaktır."

Biraz güldüm. "Ben de aynı fikirdeyim. Ben de drama ya da tepki olmadan yapabilirim. Bunlardan zaten yeterince alıyorum."

"Yemeğimizi yiyip gideceğiz," dedi. "Aptalca konuşmak ya da birbirimizi umursuyormuşuz gibi yapmak yok." Bu sözler beni olması gerekenden daha fazla yaraladı.

"Elbette. En azından bir merhaba yemeği yiyebiliriz diye düşündüm. On yıl oldu."

"Aklım olsaydı yeterince uzun sürmezdi," dedi ve sözlerinde bir kırılma oldu. Kendini tuttu ve başını sallayarak elini yarım yamalak bir özür diler gibi salladı.

Yine de hiçbirisi için onu suçlamadım. Karşımda oturduğu için hâlâ şoktaydım. Odanın etrafına baktı. "Burası sizin mi? Güzel görünüyor."

Omuz silktim, gülümsedim ve rahatça oynadım.

"Sayılır. O kadar da yerel bir şeyim yok. Oraya gittiğimizde ne demek istediğimi anlayacaksınız."

Yemek geldi ve çatalıyla yemeğe saldırdı. Karnının çırpınacağını, benimki gibi teması arzulayacağını biliyordum. Gergin olacağını biliyordum, çünkü ben de garip bir gerginlikle kabarıyordum, onu anlamsızca becermek için saf ilkel dürtünün nabzı altında bile.

Epilepsiyi araştırmıştım ama bu durum farklı semptomlar ve etkilerden oluşan bir spektrumu kapsıyor gibiydi. Anna'nın bana ihtiyacı olanı söyleyeceğinden emindim ve geri kalanı onun işiydi, beni ilgilendirmezdi.

Yine de merak ediyordum.

Meraklı ve endişeliydim. Yine de buna hakkım yoktu.

Bifteğimi yedim ve kırmızı şarabımı yudumladım, sonra o da aynısını yaparken ağzımı peçeteyle sildim ve işimiz bitti. İkimiz için de tatlı söz konusu değildi ve bunu söylemeye gerek yoktu. Ama başka bir şey vardı. İstesem de içimde sessiz kalamayacak bir şey.

"Özür dilerim," dedim ve ciddiydim. "Cidden, Anna. Özür dilerim. Olan her şey için. Özür dilemek yeterli değil, biliyorum ve bunu daha önce söylemek isterdim ama -"

Bir elini kaldırdı, dudakları sertçe çukurlaşmıştı. "Yapma," dedi. "Duymak istemiyorum. Hiçbir şey duymak istemiyorum. Konuşmak, sohbet etmek, gülmek ya da bir kez olsun gerçekten boşalacağım çılgın bir öğleden sonrayı istemekten başka bir şeymiş gibi davranmak istemiyorum."

Buna itiraz edemem. Buna cüret edemem.

"Bir kereden çok daha fazla ineceksin, merak etme" dedim ve hesabı ödemeye gittim.

Yanına gitmek için geri döndüğümde paltosunu koluna geçirmiş öylece duruyordu. Bana kibarca teşekkür etti ve önüme geçti; onu yakalayıp elbisesini o güzel solgun göğüslerinden sertçe aşağı çekmemek için kendimi zor tuttum.

Aletim pantolonumun içinde gerildi, ağzım onun sulu amını düşününce sulandı, ama yüzeyin altında kaynamaya devam etti. Bizi evime götürürken yine sessizdik. Yollar şeritlere dönüşüyor, kıvrılıyor ve tırmanıyordu; patikalar çamurlu ve çukurluydu. Arabayı sağa çekip evin önüne park ettiğimde sesli bir nefes aldı. Öne doğru eğildi ve gözlerini kocaman açarak evin genişliğine baktı.

"Vay canına, bu gerçekten bir

şey." "Evet, öyle," diye kabul ettim

ve dışarı çıktım.

Burası dönüştürülmüş bir ahırdı ve ön tarafında sarmaşıklar vardı. Bahçeler çimenliydi, ama bir tarafında sebze tarlaları vardı ve kapı ağır ahşaptı ve iterek açtığımda yüksek bir gıcirtı çıkardı. Arabadan bavullarını aldım ve o hâlâ kapının eşiğinde dururken içeri bıraktım.

"Gerçekten de ıssız bir yerde," dedi ve eşikten adımını atmadan önce son bir kez etrafına bakındı. Görünürde hiç komşu yoktu. En başta burayı seçmemin nedenlerinden biri de buydu. Komşu yok. Gürültü yok. İzinsiz giriş yok.

Ona saldıran köpekleri geri çağırdım ve dinlediler, ama ancak onu mutfak duvarına sıkıştırmayı başardıktan ve kuyruklarını hızlı dümenler gibi salladıktan sonra.

Ondan çıkan kahkahanın en ufak bir ipucunu duymak için her şeyi tekrar yapmalarına izin verirdim.

"İyi köpekler!" diye kıkırdadı. "Vay canına, ne tatlılar!"

Bu oydu.

Sonunda odada benimle birlikte gerçekten o da vardı.

"İnanılmazlar!" diye güldü, talimatlarımı yerine getirip tuvalet molası için dışarı çıktıklarında.

"Collie'ler mi?"

"Bill ve Ted," dedim. "Onlar gerçekten de collie."

Ben çocuklar için arka kapıyı açık tutarken odanın en ucundaki pencereye doğru adım attı. Pervaza yaslanıp ufku tararken gözlerim onun üzerindeydi.

"Bu gerçekten harika bir şey," dedi bana. "Çok güzel."

"Evet," dedim. "Gerçekten çok güzel. Gerçi burada ve şu anda güzel olan pek çok şey var."

Köpekler hızla içeri girdiler ve kadına ikinci kez saldırmadan yataklarına doğru yol aldılar. Kapıyı kapattım ve bir dakika geri çekildim, beni tekrar ateşe veren kadına bakarken

güneş ışığına bakıyordu. Ona doğru adım attığımda omuzlarının gerildiğini gördüm. Yaklaştığımı hissettiğinde nefesinin kesildiğini duydum.

"Gerçekten Lucas," diye fısıldadı ve sırf adımlı söylediği için kalbim sikimle birlikte güm güm attı. "Harika bir yerin var. Şehirden çok farklı. Burası gerçekten inanılmaz."

"O zaman senin şu muhteşem öğleden sonrana başlasak iyi olur," dedim ve sesim alçaktı. Çok alçaktı. Çok canlıydı.

Ben daha ona ulaşmadan titremeye başlamıştı. Ben daha temas etmeden önce nefesleri sığlaşmıştı, bedenim onunkine sıkıca yapışmıştı.

"Buna gerçekten ihtiyacım vardı," dedi. "Çılgınca ama buna ihtiyacım var."

"Bu ikimiz için de geçerli. Belki ikimiz de deliyiz, belki de dünyanın geri kalanı öyle."

"Sadece bir kerelik," diye fısıldadı.

"Sadece bir seferlik."

Ama ben buna inanmadım.

Bunun için zaten çok derindeydik ve henüz başlamamıştık bile. İkimizi de canlı canlı çarpmakla tehdit eden bir yıldırım fırtınasıydı. Acı, pişmanlık ve aptalca kararlardan oluşan bir yayılım ateşiydi.

Lanetlediğim her şeydi, arzuladığım her şeydi ve etrafımda iyileştirmeye çalıştığım yaralara tuz ekebilecek hemen hemen her şeydi.

Denemek ve başarısız olmak.

Son birkaç aydır o kadar çok şey denedim ve başarısız oldum ki.

"Ciddiyim," dedi. "Bu tek seferlik bir şey olmalı. Bunun hiçbir anlamı yok. Sadece aptalca bir eğlence. Aptal bir öğleden sonrayı geçirmenin aptalca bir yolu, başka bir şey değil. Asla başka bir şey olamaz."

Bocalıyordu. Gergindi.

Ellerimi beline koyup ağzımı kulağına yaklaştırdığımda çok sinirliydi.

"Bu, bir öğleden sonrayı geçirmek için asla aptalca bir yol olmayacak," dedim ve başını geriye doğru eğerken inledi.

"Sadece sik beni Lucas," diye tısladı. "Bu çılgınlığa degecek bir şey yap ve sik beni."

Beşinci Bölüm

Anna

Zihnim HAYIR diye bağıırken bile tüm bedenim EVET diye haykırıyordu.

Zehirliydi. Zehirli. Arkasına bile bakmadan kalbimin her bir kırıntısını paramparça ettiğinde ölümcüldü. Beni tüketen, bana yıldızları vaat eden, sonra beni yok eden ve beni yerde ihanete uğramış bir lapa gibi bırakan, geceleri hıçkıra hıçkıra ağlayarak ve öğürerek uyutan adam.

Ondan nefret ediyordum.

Ondan hep nefret edeceğime yemin etmiştim.

Ama kendimi durduramadım. Klitorisimin yalvarmasına, kalbimin çarpmasına ve nefesimin hızlanmasına engel olamadım. Muhtaç, pis parçalarımı onları nasıl tüketeceğini bilen adama vermekten kendimi alıkoyamıyordum.

Bu bendim. Gerçek ben. Çılgın ben.

Tanıdığım herkes bana küfreder ve kendimi saldığım için aptal bir sürtük olduğumu söylerdi.

On yıl boyunca kendi iyiliğim için kurabiye kalıbı bir hayat yaşamaya çalışarak bir kenara attığım ve görmezden geldiğim ben.

Ve başarısız

oldum.

Başarısız

olmuştum.

Sırtımda onun sıcaklığını hissettiğim an mahvolmuştum. Elleri belimde. Sıcak nefesi boynumda canlandı. Sözleri kulağıma fısıldanıyordu.

"Seni sikmekten fazlasını yapacağım, Anna. Seni o kadar sert becereceğim ki haftalarca perişan olacaksın ve bunu biliyorsun. Sana neler yapacağımı çok iyi biliyorsun, bu yüzden buradasın."

Evet. Biliyordum.

Evet. Bu yüzden oradaydım.

Yüzümü ona döndüğümde ilk çaresiz inlememi çıkardım. Ağzı beni bekliyordu. Açık, vahşi ve ıslak.

Dudaklarım dudaklarına yapıştı ama dili çoktan benimkini almaya hazırды. Parmakları yüzümü kavrayıp beni sımsıkı tutarken derinlere doğru itti ve güzel bir dans yaptı.

Ve işte oradaydı. Sahte ya da ikame edemeyeceğiniz, içinizin derinliklerindeki o kaynama. İçinizde vızıldayan ve sizi ayak parmaklarınıza kadar kaldıran o ilahi arzu.

Bunu bana o

yaptı. Her zaman

yaptı.

Ve şu anda buna ihtiyacım vardı.

Saçlarını tuttum ve sanki tüm dünyam ona bağılıymış gibi onu öptüm. Sanki o benim kurtuluşumdu. Aynı anda hem kurtarıcım hem de yok edicim. Beni aklımdan çıkarmaya ve en saf günahın bir aleminde kucaklamaya yetecek kadar.

Şimdi nefes nefese kalmıştı ve çok iyi tanıdığım ve çok sevdiğim o sırtışı vardı, ağzı teması neredeyse hiç kesmiyordu.

"Bana hâlâ ne kadar pis bir sürtük olduğunu göstermeye hazır olsan iyi

edersin." "Beni bir tane yap," diye tısladım. "Al beni."

Dudağımı öyle sert ısırды ki inledim, sonra hırladı ve beni geriye doğru itti. Nereye gittiğimi bilmiyordum ve umurumda da değildi. Sadece öpücüğü, elleri ve onun gücü vardı. Göğsü her zamanki kadar sertti. Aletinin kabarıklığı karnıma doğru yükseliyordu.

Gözlerim kocaman açılmıştı ve beni yemek masasının üzerine kaldırıp kıcımı yere çarptığında çığlık attığıma eminim. Sandalyeleri bir şangırtıyla fırlattı ve hemen ayağa kalkıp bana saldırdı, ağzı yine saldırıya geçmişti.

Elleri elbisemi yırtıp küçük azgın göğüslerimi sütyenimden çekerken ustaydı. Meme uçlarım da en az diğer yerlerim kadar aç, sımsıkı ve daha o benimkinden ayırmadan ağzını zorluyordu.

"İyi küçük sürtük," diye homurdandı ve parmaklarına tükürdü. Meme uçlarımı sıktı ve gözleri benimkilerin üzerindeydi - çok iyi bildiğim o alacalı ela yeşili - beni her zaman çılgına çeviren o ölümcül pis bakış.

Ben söylemeden önce ne söyleyeceğimi biliyordu. Kelimeler ağzımdan çıkarken sesim acınası geliyordu.

"Yap şunu, Lucas. Canını yak."

"Benim için zevktir," dedi.

Kollarımın üzerinde geriye doğru sallandım, yüzünü indirdiğinde göğüslerim havaya kalktı ve bacaklarım iyice açıldı. Elleri nefesimi kesecek kadar sıkı kavıyordu, memelerimi öyle bir hassaslaştıracığının farkındaydım ki günlerce heyecandan inleyeceklerdi. Dudakları bir mengene gibiydi, dişleri ısırıyor ve çekiyordu ve ben ona doğru eğilirken kendimi kaybetmişim.

"Biraz daha!" Yalvardım, o da verdi.

Parmakları büküldü, ağzı sıkıca kenetlendi ve mememi o kadar sert emerken ben kıvranıyordum. Kafa derisini şiddetle kavırıyor, bacaklarım onu sımsıkı sarıyordu. Salyalarını akıtıyor ve her tarafıma tükürüyordu. Kirli ıslak tükürüğünü tenime sürdü ve canımı yakmadığı zamanlarda dilinin ucuyla meme uçlarımla oynadı. Şefkatli ve acımasız, şefkatli ve acımasız. Beni sersemleten bir

ve başım dönüyor.

Avuç içleri kalçalarımın üzerinde geziniyordu ve klitorisim şimdiden çıldırmaya başlamıştı. Ağzını indirip aşağıya doğru yaladığında külotum sıırsıklam olmuştu, altından amım karıncalanıyordu.

Beni masanın üzerinde öne doğru itti ve ürperdim.

Dantelin arasından nefesinin sıcaklığını hissetmeme izin verdi ve bir iniltiyle başımı geriye attım.

"Senin bu kaygan küçük amcığını tatmak için sabırsızlanıyordum," dedi ve yanaklarım yandı.

"Lütfen..."

Öne doğru kıpırdandım ama bana ağzını vermedi. Ona bakmadan bile inkâr ederek sırttığını biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Onu hissedebiliyordum.

"Lütfen..." Tekrar söyledim. "Buna ihtiyacım var..."

"Ben de öyle," dedi ve beni masanın üzerine yatırmak için uzandı.

Yüzünü sıırsıklam külotumun içine gömdüğü an sırtım kamburlaştı. Her oluğu, her noktayı, içimden çekip çıkaracağı her kaygan heyecanı biliyordu. Her şey, tutkum ve amımın zonklayan nabzı sel gibi geri geldi ve beni ele geçirdi. Beni o kadar hızlı yakalamıştı ki, kumaşı kenara çekip dudaklarımı araladığında mırıldanmaya başlamıştım bile.

Yıllarca yarı gerçek bir orgazm taklidi yaptım. Yıllarca inlemeleri taklit etmişti ama onunlayken hepsi gerçektir. İçgüduları keskin ve her zaman yerindeydi. Mükemmel bir ritimle yalıyor ve emiyor, klitorisimi tutuyor ve dalgaları coşturuyordu. Saf. Sikişmek. Uсталık.

Başka hiç kimse parmaklarını içime onun yaptığı gibi sokamazdı. Üçü sertçe, sonuna kadar girmişti ve ben hazırdım. Hazırdım ve yalvarıyordum. Parmaklarını kıvırdı ve o nokta haykırana kadar sertçe bastırdı ve ben de ona bindim, bindim ve onunla her zaman olduğum pis küçük sürtük gibi kıvrandım.

Yüzünü sıkıca tuttum, tırnaklarımın onu ne kadar sert kavradığını umursamadan parmaklarım kafa derisini kazıyordu, ama o da umursamıyordu. Homurdanıyor, nefes nefese kalıyor ve beni kutsal çeşmesiymişim gibi yalayıp yutuyordu ve ben buna bayılıyordum. Bayıldım amına koyayım.

Emdi. Sertçe.

Ben de

kıpırdandım.

Sertçe.

Beni sert ve hızlı bir şekilde becerdi, parmakları beni germek için yayıldı ve daha fazlasını arzuladım, daha fazlası için haykırdım, daha sert ve daha sert için yalvardım.

Teslim etti.

Son bir ıslak kucak ve dilini tam doğru noktada döndürdü. lanet bir yılan gibi klitorisimde gezdirdi ve patlama aradığım ve reddettiğim her şeydi. Beni her zaman ateşe veren, mümkün olan her şekilde

ayaklarının dibinde bir havuz haline getirmeye yetecek her şeydi.

Kulaklarım çınılıyordu, kapalı gözlerim bembeyaz parlıyordu ve iniltilerim duyuluyordu

uzak ama beni titretecek kadar çığ. Yüksek

sesle.

Muhta

ç.

Vahşi.

Kukumun kontrolünü kaybetmesinin saf parlaklığı dışında her şeyi

kaybetmiştim. Ve ben bitmiştim.

Titreyen bir enkaz gibiydim. Kalbim güm güm atıyordu. Külotum hâlâ üzerimdeydi ve yerine oturduktan sonra başparmağını kasıklarımın üzerinde gezdirdi. Kahretsin, ıslanmışım. Sırılsıklam.

O da öyleydi.

Yüzü de benim kadar sırılsıklamdı, ağırlığını bana vererek tekrar üzerime tırmanırken ıslaklığım sakalında parlıyordu.

Yanağını okşamak için uzandığımda gülümsüyordu. Tıpkı yıllar önce aşık olduğum gibi kirli bir şekilde gülümsüyordu.

Beni derinden öpmeden önce açık ağzımı dudaklarımın etrafına kadar yaladı. Dilinde kendi tadımı aldım ama bu onun için yeterli değildi. Parmaklarını yanaklarıma geçirip onları iyice gerdi ve ne olacağını biliyordum. Daha o yapmadan önce hazır bir şekilde inliyordum.

Ağzıma tükürdü, kendi am suyum inkar edilemezdi, sonra parmaklarını o kadar derine daldırdı ki kustum.

"Em" dedi ve ben de emdim. O yüzümü yalarken ben de parmaklarını emiyordum ve daha şimdiden klitorisim daha fazlası için yanıp tutuşuyordu. "Seni pisletmeye bayılıyorum," diye fısıldadı ve parmaklarını çekerek rujumun acınası kalıntılarını yanaklarıma sürdü ve böylece yeniden kaybolmuşum, ne isterse yapabilecekti.

Her zamanki gibi.

Alnını alnıma bastırırken sırtışı zehirli bir güzellikteydi. Burnu her zamanki basıncındaydı, dudakları beni bu kadar sert yedikten sonra her zamanki şişkinliklerindeydi ve ben buna bayıldım.

Aptallığıma lanet olsun ama bayıldım.

"Bunca yıldan sonra seni görmek güzel," dedi ve gülüyordu.

Bir yanımda nasıl güldüğümünden nefret ediyordu ama bunu durduramıyordum. Durmasını istemedim. Bu coşku çok içgüdüsel. Çok güzeldi.

Üstüme yığıldı, kahkahası boynumdaydı, sert vücudu benimkine bastırıyordu. Ağzı benimkine değerken, "Ne kadar pis bir sürtük," dedi.

Çekilip ayağa kalkmadan önce dudağımı ısırđı.

Hâlâ takım elbiseliydi ve bunun için çok iyi görünüyordu. Kravatı hala yerindeydi, nemli gömleği hala

Alttan mükemmel bir şekilde iliklenmişti ve göğüslerim çıplak ve kabarık, elbisem hala belime yapışmış ve kalçalarım hala titriyordu.

Kendimi ve onunla birlikte onu da hor görüyordum ama bu, o saçma kafanın altında kaybolmuş, parçalanmış hislerimin geri kalanı arasında uzak bir kasırgaydı.

Mutfağa doğru yürümesini ve raftan bir paket sigara almasını izledim. Sigarayı yakıp ilk nefesini çekerken ağzını emişini izledim, yanakları hala ıslaklığımla parlıyordu ve ben de bir tane istedim.

Bunu söyleyecek kadar iyi tanıyordu beni.

Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda paketi uzatıyordu ve yıllar sonra ilk kez başımı sallayarak kabul ettim.

Kendimi ayağa bırakıp pis yok edicimden bir sigara almak için yanına gittiğimde Seb'in yüzü dehşetin bir resmi olurdu. Küfreder, palavralar sikar, formumdan dem vurur, maden suyunu içmem ve insanlığın bu tür rezaletlerini lağım çukurlarına sürmem için ısrar ederdi.

Sigarayı yakmadan önce boktan bir alçakgönüllülük çabasıyla elbisemi geri çektim, sonra daha doğru dürüst bir nefes bile alamadan aptal gibi öksürdüm.

Yüzünde saf bir eğlence vardı, bana bakarken tek kaşını kaldırmıştı.

"Anladığım kadarıyla bu boktan durum karşısında?"

Başımı salladım. "Uzun zaman önce."

Yıllardır her sıfatta herkesten aldığım gibi bir nutuk bekliyordum ama gelmedi. Onun yerine buzdolabına yöneldi ve bir şişe şarap çıkardı, ardından dolaptan bir bardak aldı.

"Prosecco'm var mı?" dedi ve bu, kendimi bildim bileli yaşadığım her şeye bir başka karşı teklifti.

"İlaç kullanıyorum," diye hatırlattım ona. "Buna iznim yok."

"Elbette," dedi. "Ama sen her zaman izin verilmeyen pek çok şey yaptın. Sadece bunun da bir seçenek olduğunu bilmeni istedim."

Ciğerlerim dumana alıştı ve iyi bir nikotin çekmeyi başardım.

"Bana izin vermemelisin," dedim ama bana yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi baktı.

"Neye izin vermemeliyim? İçki içmene mi? İçki içmek isteyip istemediğinizi gayet iyi biliyorsunuz."

Bir bardak daha uzattığında karnımda garip bir zonklama hissettim.

"Meyve suyu o zaman?"

Başımı salladım. "Evet, lütfen."

Buzdolabından kutuyu alıp bir tane doldururken sırtışı her zamanki gibi iğrençti. Kaburgalarındaki en garip çelişkiydi - onu yakalama ve gömleğini yırtma dürtüsü derinlerde titreşirken, başka bir parçam küfür çılgınlıkları atmak ve o pisliğin hak ettiği gibi oradan fırlamak istiyordu. Ya da benim hak ettiğim gibi.

İkisini de yapmadım, sadece bardağı ondan aldım ve bir yudum içtim.

"Bu büyük bir zevkti," dedi ve sigarasını yan taraftaki bir kavanoz kapağında söndürdü. "Böyle boşaldığında ne kadar lezzetli bir patlayıcı olduğunu unutmuşum."

Yapmamıştım.

Zaten bu yüzden oradaydım.

Bu açıklamayı yapmaktan kendimi alıkoydum, sigaramı kavanoz kapağında söndürdüm ve mutfak tezgahına yaslandım.

Gözlerimiz buluştu ve birbirini tuttu, gerginlik tekrar yükselmeye başlamıştı.

Muhteşem bir numuneydi. Fit, kirli ve tam kıvamında. Yüzü doğru yerlerden köşeliydi, gözleri ağır ve odaklanmıştı, her zamanki alışkanlığıyla sakalını çekiştiriyordu.

Bu ona uyuyordu.

Her şey ona uyuyordu.

"Hadi bu bir günlük sikiş maratonunu en iyi şekilde değerlendirelim," dedi ve şarabının geri kalanını içti.

Altıncı Bölüm

Lucas

Tükürük ve bulaşmış ruj yüzünü parlatıyordu ve o kadar lezzetli görünüyordu ki.

"Sırada ne var?" diye sordu ıslak yüzünde bir sırıtışla ve işte yine oradaydı. İçindeki azgın sürtük nabzımı daha da hızlandırdı ve aletim daha fazlası için sabırsızlandı.

Sorusuna verilecek bir sürü cevap var. Bir sürü seçenek. Beynim çılgın fikirlerden oluşan bir slayt gösterisi gibiydi ve her birinden faydalanmak için yanıp tutuşuyordum.

"Tükür o zaman," dedi, yaklaşırken dudaklarını yalayarak. "İğrenç sikiş serisinde sırada ne var? Bu tek seferlik bir şey, unutma, o yüzden tadını çıkarsak iyi olur."

Göğüsleri hâlâ kaygandı, dekoltesi elbisesinin üstünden parlıyordu ve havalı bir tavır takınıyordu. Havalı görünmenin bir önemi yoktu. İsteddiği kadar sıradan, bilinmeyen iki ilişkiymişiz gibi sigarasını üflesin, hiçbir şey fark etmeyecekti. Bu ilişkide bilinmeyen hiçbir şey yoktu.

Tadı hâlâ dilimde bir zevk olan kadın hakkında her şeyi biliyordum. Her köşesini, her kıvrımını. Her arzusunu, fantezisini ve boğuk küçük ciyaklamasını.

Onu tanıyordum. Her şeyini. Bilinmesi gereken her şeyi.

Bundan faydalanacaktım.

"Bunu en iyi şekilde değerlendireceğiz," dedim ona. "O küçük pis kıcıyı yukarı çıkar!"

İki kez söylememe gerek yoktu. Yolu işaret ettim ve hızla ilerledi, yukarı çıkmadan önce topuklarını merdivenlerin dibindeki oyuncak tek boynuzlu atın üzerinden güzelce kaldırdı. Gözleri her adımda bana dönüyordu, tamamen hazırды ve onu tepede yakalamamı bekliyordu.

Hayal kırıklığına uğratmadım.

Kollarımı beline o kadar sıkı doladım ki zar zor nefes alabildi, onu yarı taşıyarak yarı sürükleyerek Millie'nin odasının önünden geçip doğruca benim odama götürdüm. Onu yatağımın dibinde dizlerinin üzerine çöktürdüğümde ağzı çoktan açılmıştı, başı küçük bir sürtük gibi güzel ve hazır bir şekilde geriye eğilmişti.

Böyle çok güzeldi.

Aletimi takım elbisemin pantolonundan çekip kurtardım, onu sıkı tutmak için saçlarından tuttum ve sonra ona gelmekte olanı verdim. Taşaklarım zonkluyordu, sikim çaresizlik içindeydi ve onun ağzını, olmakta çok iyi olduğu mükemmel küçük bir oyuncak bebek gibi aldım.

Sertti, öğürüyordu ve her türlü akıl sağlığının ötesindeydi. O buna bayıldı, ben de ona vurdukça bayıldım.

Gözlerinden yaşlar akana kadar boğazını sıktı, ağzından salyalar akarken yüzüne rimel bulaştı.

Kendimi tutamadım.

Bağırsaklarım, göğsüme kadar uzanan mutlak bir arzunun uğultusuydu. Kızarmıştım, dönen dili ve ıslak küçük ağzı beni çılgına çeviriyordu.

Bunu biliyordu. Hem de nasıl biliyordu. Makyajını paramparça eden benimle birlikte dayak yemesi olabilirdi, ama bu değiş tokuşta gerçek cadaloz oydu.

Dişlerimi gıcırdatmamı ve bir vahşi gibi homurdanmamı sağlamak için dilini şaftım boyunca nasıl gezdireceğini biliyordu.

O baskıyı tam olarak sağlamak için yeterince sert emmeyi biliyordu.

Küçük pis bir orospu gibi yüzünü çevirip uzunluğumu yanağından nasıl çıkaracağını ve güzel yüzünü gererken bunun beni ne kadar vahşileştireceğini biliyordu.

Ve o da oynadı. Tıpkı benim onu oynadığım gibi oynadı.

"O pis yarığı ovala," diye homurdandım ve o da ovdu. Dizlerini daha da ayırdı ve parmaklarını sırlıslam ıslak külotuna kadar daldırdı. Sert, ıslak ve gürültülüydü, inliyor, sızlanıyor ve titriyordu ve bu beni daha da çılgına çevirdi.

"Bana dölünü ver," diye mırıldandı, sikim yarısına kadar girmişken güzel ve özensiz bir şekilde. "Hayatta olmaz," diye homurdandım ve onu ittim.

Taşaklarım benden nefret ediyordu ve aletim de çok geride değildi ama bu sadece başlangıçtı. O yerde kıvranıp duvarları yıkacak kadar yalvarana kadar tohumlarımın her zerresini biriktiriyor olacaktım. Aşağı inip ıslak yüzünü yaladığımda tekrar inledi, sırlıslam ıslak amını parmaklarken nefesleri sert ve ağırdı.

O lanet zevki tek başına almasına imkân yoktu.

"Aşağı," dedim ve onu dört ayak üzerine döndürdüm ve arkasına doğru ittim, o kaygan ıslak külotu kış yanaklarından aşağı doğru çektim.

Tek kelime etmeden onları daha da kıvırdı, ayak bileklerinden çekerken bana kirli parlayan gözlerini bir kez daha gösterdi. Kışının yanaklarını o kadar açtım ve yüzümü o kadar sert gömdüm ki haykırdı ve onu yakaladım. Sırlıslam olmuştu. O kadar kaygandı ki, tam bir hazineydi.

Dilimi o daracık küçük göt deliğine sokup derinlere dalarken pis pis küfrediyor, parmakları sertçe tıngırdarken bana sürtünüyordu. Ben her şeyi alan, köleleşmiş bir canavardım ve o da çok iyi tanıdığım, daha fazlası için bana yalvaran bir sürtüktü. O kadar sert boşaldı ki kalçaları yepyeni bir melodiyle titriyordu ve ben vazgeçmedim. Altında döndüm ve kabarık küçük yarığını açık ağzıma doğru çektim, ıslaklığından daha fazlası için o kadar açtım ki, orada bir ömür boyu kalabilirdim, o mükemmel amcığı ağzıma emebilirdim. Yere yattı ve daireler çizdi, her şeyi talep ederken inledi ve lanet olsun, verdim. Hepsini verdim, ama henüz yüzeyi zar zor çizmiştik.

Bacağını savurup kravatımı tuttu ve beni ele geçirilmiş bir kadın gibi dizlerimin üzerine çekti. Çılgınca gömleğimi yırttı ve ben de ona bu arayışında yardım ettim, ağzı çıplak göğsümde olacak kadar çıplak tenimi serbest bıraktım, elleri takım pantolonumu çıkarmama yardım ederken çaresiz küçük bir orospu gibi meme uçlarımı ısırdı, sonra zorlanan sikime uzandı.

Ama istediğim onun elleri değildi.

Bir anda sırtüstü yattı, elbisesi ve sütyeni yırtılmıştı, dizlerini omuzlarına dayamıştı ve ben sikimi o aç amcığa sokup bir canavar gibi itmeye başlamıştım.

Bizler hayvandık. Vahşi ve çaresiz. Etin ete çarpmasından başka her şeyi kaybetmiştik. Tenin tene, nefesin nefese çarpması.

Yüzümü kavradı, parmakları sıkıydı, ben onu derinlemesine sikerken gözleri

benimkileri deliyordu. Ve sonra onu öptüm.

Onu öptüm, o da beni öptü ve kaderimiz mühürlendi.

Tüm dünya yok olup gitmişti ve sadece biz vardık, ıslak, itiş kakış ve nefes nefese, insan aklının ötesinde bir öpüşmeyle dudak dudağa ve buna ihtiyacım vardı. Buna o kadar çok ihtiyacım vardı ki vücudum yanıyordu, göğsüm kabarıyor ve kalbim güm güm atıyordu, onun da güm güm attığını hissetmek için sıkıca bastırdım. On yıl yok oldu, arka planda kayboldu. Beden asla unutmaz ve bizimki yaptığımız her şeyi kesinlikle hatırlıyordu.

Tanrım, nasıl da daha fazlasını istiyordum.

O gece onu kaç kez siktiğimi bilmiyorum. Adımı bir ölüm perisi gibi haykırana kadar kaç kez dilimi klitorisine doğru kıvırdığımı bilmiyorum. O aç küçük amcığın kaç kez taşaklarımı soktuğumu bilmiyorum, o kadar sertti ki tırnakları sırtımda pençeler gibiydi.

Beni kaç kez o kadar anlamlı öptü ki sonsuza dek kollarımda çırılçıplak kalacağına yemin ettim ve kaç kez yalvaran ağzını döllerimle güzelce ve kaygan bir şekilde doldurarak onu ödüllendirdim bilmiyorum.

Mutfağa inmeyi ve bifteekli bir yemek pişirmeyi nasıl başardık bilmiyorum. Neredeyse iki şişe şarap içmeyi nasıl başardım ve o ilaçlarını uygun zamanda almayı nasıl başardı bilmiyorum.

Unutulmayacak bir günün coşkusunu yaşarken onu yatak örtüsünün altında kollarıma sımsıkı sarılmış ve yüzünde bir gülümsemeyle bulmayı nasıl başardığımı kesinlikle bilmiyorum.

Bunu yaptığımı çok memnun oldum.

Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim olmadan, sadece dışarıda sabahın ilk ışıklarının açtığını düşünerek uykuya daldım. Ben gözlerimi kapatıp on yıllık merhabaya veda ederken o derin ve sabit nefesler alıyor, başı hâlâ omzumun kıvrımlarında hayallere dalıyordu.

Ve sonra, nihayet ve gerçekten minnetle, on yıldır uyumadığım kadar iyi uyudum.

Yedinci Bölüm

Anna

İçgüdüsel bir panikle uyandım, elim doğruca kalçalarımın arasına daldı ve çarşafı okşamaya başladı.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Nemli ama damlamıyor. Islaklık yok. O tür bir ıslaklık değil.

Şükürler olsun ki utanç verici bir veda olarak başka birinin yatağına işememiştim.

Bir nefes aldım ve sakinliğin üzerime çökmesine izin vererek geri çekildim - en azından ne kadar az kaldıysa.

Beni anlamsızca beceren adama baktığımda on mil yarıçapında gerçekten sakin bir yer kalmamıştı, omuzları sabit bir şekilde yükselip alçalıyordu, hala uykuda kaybolmuştu. Kıcı çok iyi bildiğim kıcıtı, o kadar mükemmel şekilliydi ki, Roma amfiteyatrosundaki bir podyumdan indirilmiş gibi görünüyordu. Turist fotoğraflarına layık, taştan yontulmuş ve binlerce ruhu kavuracak kadar sıcaktı.

Hayatımın canı cehenneme. Ona bir kez baktığımda bir kez daha denemek için yanıp tutuşuyordum.

Sırtında da aynı görkemli omurga merdiveni vardı ve tabanındaki çukurlar parmaklarımı sokup yukarıya doğru bir yol yalamak istememe neden oluyordu. Poposunun yanakları birbirinden ayrılmak için çığlık atıyordu, gözlerim mahremiyetinin her bir parçasını kapmak ve çalmak için çaresizdi.

Vay anasını.

Lanetlenmişim.

Tüm bedenim sarsılıyordu, beni canlı canlı yemesini bir kez daha tatmak istiyordum ama hayır. Beynim bu sabah bununla savaşıyor, mantığın yıpranmış kenarlarına tutunuyordu. Nihayet. Biraz vardı. En azından otuz saniyelik yıpranmış bir mantık, bacaklarımı yataktan dışarı sallayıp kendimi ayağa kaldırmama yetti.

Eşyalarımın çoğunun nereye atıldığına dair hiçbir fikrim yoktu - telefonum bile - ama neyse ki ilaç tepsim çekmecesinin üstündeydi ve yanında yarı dolu bir bardak su duruyordu. Sabah dozumu yedim, sonra kendimi bir düzene sokmaya ve oradan defolup gitmeye karar verdim, parti bitti, sonra görüşürüz.

Bir daha asla sikişmemek üzere.

Bana baktığını fark ettiğimde sütyenimi tekrar takmış ve elbisemi başımın üzerinden aşağı çekmişim. Bacakları tembelce dışarı atılmıştı, kolları lezzetli bir şekilde kaslıydı ve bir sürü yastığı

kavrayıp başını yukarı kaldırmışlardı.

Beni yalayıp yutarken bakışları tembellikten başka bir şey değildi. Onu hissedebiliyordum. Beni içine çekiyor ve derin derin yudumluyordu.

Sırıtarak yanındaki örtüyü okşadı ama hayır. Sadece hayır.

"Fuckathon bitti," dedim. "Tek seferlik, unutma. Seni tanıdığımı sevindim." Sesim hissettiğimden çok daha emin çıkıyordu.

"Gerçekten sabah tekrarından önce mi kaçırıyorsun?"

Başımı salladığımda sırtım ona dönüktü. "Evet, gerçekten çok kötüyüm."

Hareket ettiğini duymadım ve kontrol etmek için etrafa bakmaya cesaret edemedim, sadece eşyalarımı halıdan alıp çantalarımın birine geri yığmaya devam ettim. Telefonumdan hâlâ bir iz yoktu.

"Seni evine bırakabilirim," dedi ama ben başımı salladım.

"Trene ihtiyacım var," diye cevap verdim. "Kimsenin bizi birlikte görmesine izin veremem. Eğer birazcık şanslıysam, önümüzdeki on yılı deliliğimi açıklamak zorunda kalmadan bu saçmalıktan kurtulabilirim."

"Belki de deliliği açıklayan bir on yıl, on yıl onsuz yaşamaktan daha iyidir," dedi ve sözleri beni derinden etkiledi.

Bu gezegende on yıl boyunca onsuz yaşamaktan sorumlu tek bir kişi vardı ve o da siktir olup gidebilirdi. Bakışlarını kendi bakışlarımla kavurmak için döndüm, klitorisimin geri kalanımın bu kadar iyi arkadaş olduğu kinimin bir parçasına inanmasını diledim.

"Bu sefer on yıldan fazla bir süre onsuz yaşayacağım," dedim ona. "Bu bir savurganlıktı. Aptalca bir savurganlık. Hepsi bu."

"O güzel amının tadını hâlâ alabiliyorum," dedi ve ondan nefret ettim. Dudaklarını yalamasından ve sırtışını sonuna kadar sürdürmesinden nefret ediyordum. Hiç terlemeden daha fazlası için patlamasından nefret ediyordum. Kalbim buz gibi soğuk ve fokur fokur kaynıyor olmasına rağmen beni ateşler içinde bırakmasından nefret ediyordum.

Aletin sertleşmesinden ve ağzımın sulanmasından nefret ediyordum.

Jöle bacaklı, zayıf, küçük bir kalp kırıklığı gibi çırpınmamdan nefret ediyordum.

"Beni trene götür lütfen," dedim ve ayağa kalkmadan önce birkaç uzun saniye bakışlarımı üzerinde tuttu.

"Elbette."

Etrafa saçılmış gömleğini ve pantolonunu bir kenara attı ve çekmecesinden bir kot pantolon aldı. Pantolonu yukarı çekerken onu izlediğim için kendime lanet ettim ve gözleri aynada benimkilerle buluşup beni suçüstü yakalayınca daha çok lanet ettim. Hemen oradan çıktım ve sahanlığın altındaki banyosunu buldum.

Ben sabah işimi yaparken içeri daldığında kalbim garip bir şekilde çarpıyordu, ben içerken amımı kontrol ederken yüzünde aynı sırıtış vardı. Diş fırçasını doldurup işe koyuldu ve ben bu aşinalıktan duyduğum acıyı durduramadım. Onun varlığı benimkiyle o kadar rahattı ki. Bunca zaman sonra bile hareketlerini ezbere biliyordum. Dişlerini yıkarken başını eğişini

ellerini kaldırıp sakalını düzeltti. Boğazını temizlemesi ve diş fırçasını tekrar tutucuya yerleştirmesi.

"Trenler ne zaman biliyor musun?" diye sordu, ona bakmamak için kendimi zor tuttum, gözlerimi tuvalet rulosundan ayırmadım ve kurulandım.

"Fark etmez," dedim. "Sadece beni istasyona götür, lütfen."

"Kahvaltı yok mu?"

"Hayır, teşekkürler."

En sevdiklerimle oynamaması için dua ettim. Bana özel haşlanmış yumurtalarını, kızarmış mantarlarını ve kahvaltı masasındaki gülümsemesini sunmaması için.

O yapmadı.

"O zaman gitmeye hazırlanayım," dedi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Hayal kırıklığı.

O an kendimden de en az ondan nefret ettiğim kadar nefret ettim.

Telefonumu aşağıda mutfak tezgahının üzerinde buldum, şarjı azalmış ve bir sürü cevapsız arama ve mesajla yanıp söniyordu. *Annem. Nicola. Vicky.*

Kahretsin.

Şüphesiz hepsi benim bir yerlerde spazm geçirdiğimi ve kendi adım hakkında hiçbir fikrim olmadığını düşünüyorlardı.

Yine, klitorisimin bir göt deliği tarafından emilmesi uğruna böyle endişelenmelerine izin verdiğim için kendimden nefret ettim.

Aşağı katta bana katıldığında gitmeye hazırdım ve köpeklerini okşuyordum. Bugün çok daha rahattı; normal bir tişörtü normal bir paltonun altına gömmüş ve ayakkabılarını raftan almıştı. Köpekleri dışarı saldı, sonra anahtarlarını aldı ve bana doğru bir bakış fırlatarak koridora yöneldi ve dışarı çıkmam için kapıyı açık tuttu.

Bunun gerçekten böyle olduğunu öğrendiğimde midem ne kadar çok çalkalandığı için kendimden daha çok nefret ettim. Sonsuza dek elveda. Uzun bir on yıl daha ve umarım onu takip edecek bir sürü on yıl daha.

Çantalarımı aldı ve kamyonetinin arkasına bıraktı, sonra ben emniyet kemerimi takarken kamyonete bindi.

Konuşmadık. Havadan sudan konuşmadık. Kahkaha yok. Birlikte geçirdiğimiz destansı bir gecenin sırtan anıları yoktu. Pencerenin önünden hızla geçen kırlar ve yaklaşan Lydney tren istasyonundan başka bir şey yoktu.

Biz oraya gidene kadar.

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim, sadece yolcu koltuğundan indim ve o

fırsat bulamadan antalarımı aldım.

Lütfen Tanrım, bana sarılıp veda etmeye ya da el

sallamaya kalkma. Neyse ki ikisini de yapmadı.

Gitmeden önce ona teşekkür etmek istedim ama kelimeler boğazımı çok yaktı. En azından ona sırtıtmak ve "*lanet olsun, bu bir fuckathon'du*" demek istedim ama yapamadım. Ayaklarımı aptal topuklarımın üzerinde her seferinde bir adım atarak yürümeye zorladım, platforma doğru ilerlerken kendimi aptal gibi hissediyordum.

Bana katılmadı ve ben de minnettar oldum.

Telefonumda, yanıp sönen kişilere merak etmeyin, *üzgünüm, yakında döneceğim* mesajlarını atacak kadar şarj vardı, sonra bir sonraki tren perona yanaştığında ahizeyi çantama geri koydum. Oturdum ve onunla birlikte bir nefes aldım, bunun gerçekten o olduğuna yeniden karar verdim. Artık ne Lydney tren istasyonu ne de Lucas Pierce vardı.

Keşke bu kadar zor olmasaydı.

Ayrıca, çantamın fermuarını çekip yatak odasından kaçarken kirli külotumu yatak örtüsünün altında bırakacak kadar kırılmamış olmayı diledim. Çünkü neden? Neden onun *seni delirtecek* fetişlerinden biri olduğunu bile bile böyle bir ayrılık hediyesi bırakayım ki?

Çünkü onu delirtmek istiyordum.

Çünkü onu hep delirtmek istemiştim. Onun

beni delirttiğinin yarısı kadar bile olsa.

Cheltenham yaklaştıkça ve normallik de onunla birlikte yaklaştıkça kendimi daha iyi hissetmeliydim ama hissetmedim. Hâlâ etinin bedenime değmesinden, dilinin ağzımda olmasından ve parmaklarının kafa derimi sıkıca kavramasından dolayı berbat bir haldeydim. Hâlâ bir arzu havuzuydum ve amım hâlâ onun aletini bir kez daha doldurmak için damlıyordu.

Yapmadığımız o kadar çok şey vardı ki. Hala oynanacak oyuncaklar ve keşfedilecek pislikler. Tekrarlanan performanslardan oluşan bir okyanus yığılmış ve ifade şansı olmadan belirliyordu.

On yıllık bir ihtiyacı karşılamak için bir gecenin yeterli olmadığı ortaya çıktı. Kimin aklına gelirdi ki? Bu küçük moron ve onun aptal düşüncesi, bunun hemen atlamak için yeterince mantıklı bir hareket olabileceğini düşünemezdi. Mesajlarım arasında geziniyor, şarjımın son kalanını Nicola'ya bir itiraf mesajı yazarak kullanmayı, kaderimi mühürlemeyi ve bu çılgın geceyi sonsuza dek bir kenara itmeyi düşünüyordum. Başparmağım isminin üzerinde duraklamıştı ve bir ping kaderimi tamamen farklı bir yönde mühürlemeye çalıştığında Cheltenham sadece bir durak uzaktaydı.

Külot için teşekkürler. Bu akşam tenis mi?

Ve işte oradaydı. Takip edilecek bir resim. Külotum onun aletinin etrafında. Muhteşem siki, sakız gibi parlıyordu.

Siktir git, Lucas Pierce ve senin mükemmel

erkekliğin. Siktir git klitoris ve aptal ihtiyaçların.

Tenis yok, ben de karşılık verdim. Ve daha fazla penis resmi yok, lütfen.

Beynim başka bir saçma argüman denedi ve çarpan kalbime bunun gerçekten bir tenis oyunu olacağını haykırdı. Kortta sadece ikimiz olacaktık ve ben onun kışını tekmelemeye çalışıp başarısız olacaktım.

Belki de süper güçlü bir servis ve dişlerimi sıkarak burnunu kırmayı başarabilirdim. Bu oynamaya değer bir oyun olurdu.

Dayak yemekten mi korktun? diye cevap verdi. Raketin hala bende, bu

arada. Bununla birlikte bir yanık vardı. Nereden geldiğini

anlayamadığım garip bir yanık.

Benim raketim.

Sapındaki pembe parıltıyı hatırladım. Servisler arasında elimde döndürdüğümde verdiği hissi.

Elbette, raketimi son bir kez kontrol edebilirim? Pazar günü bir maçı paylaşmanın dünyalara bedel olması gerekmez miydi?

Ama bu gürültüden ya da anılardan daha fazlasıydı. Göğsümde patlayan bir şey vardı. Yılların yabancısı, o kadar uzun zamandır gömülü ki dudaklarıma yabancı bir gülümsemeyi de beraberinde getirdi.

Eğlenceli.

Eğlenceliydi.

Eğleniyordum.

Kışımın tekmelenmesinden korkmuyorum, diye cevap verdim ve bunda ciddiydim. *Ben de seninkini tekmeleyebilirim, pislik.*

Gülümseyen bir emojiye tıkladım ve onu takip etmesi için gönderdim.

Göster o zaman, dedi.

Ve yapabilirdim. Kavga kıvılcımını çağırdığında ne kadar şiddetli savaştığımı ona hatırlatabilirdim. Kalbimi çiğneyip yok edene kadar birlikte yaşadığımızı düşündüğüm harika hayatın bir başka harika parçasını yeniden ziyaret etmek için sadece bir oyun.

Bana ne zaman ve nerede olduğunu söyle, diye bir ping daha geldi ve şarjımın son birkaç yüzdesini şehir dışındaki spor kulüplerine bakmak ve uygun bir saha bulmak için kullanırken kendime yüksek sesle lanet ettim. Ayrıntıları gönderirken kendime bir kez daha lanet ettim ve telefonum yanıp söndüğünde bunları anladığına inandım.

Sonra bir utanç düşü ve yaklaşmakta olan bir başka Lucas Pierce deneyiminin korkunç travması için eve doğru yola çıktım.

Sekizinci Bölüm

Lucas

Garajdaki ot öldürücünün üzerindeki çantadan racketleri çıkardım ve sildim. Hâlâ servis atmaya uygunlardı. Yıllardır tenis oynamamıştım, Millie doğduğundan beri kortun yakınından bile geçmemiştim ama racketler elimde tanıdık geliyordu.

Tıpkı Anna gibi. Benim elimde kendini çok tanıdık hissetmişti.

Bir gece önce taşaklarımdan bir okyanus dolusu tohum fişkırtmış olmam ve birkaç dakika önce külotunun kirli dantellerine bir tur daha atmış olmam önemli değildi. Hâlâ arzuluyordum. Hâlâ sikimi benden daha iyi tanıyan bu pis küçük orospuya karşı duyduğum pis şehvetle gergindim. Dizili racketler avuçlarımdan sekerek gerginliğimi yansıtıyordu.

Eğer o öğleden sonra onun daracık kıcını yatağında sahiplenemezsem, tenis kortunda sahiplenirdim.

Şehre gitmeden önce köpekleri dışarı çıkardım, bacaklarımı esnetmek için zaman ayırdım ve uzuvlarımı harekete geçirmek için bir koşu yaptım. Yıkandım ve maç için giyindim, kamyonete atlayıp yola çıkmadan önce haşlanmış yumurtadan oluşan bir brunch hazırladım. Teybi çalıştırdım ve her zamanki radyo konuşmalarını açtım, ama aklım hiçbir yerde konuşan seslerde değildi.

Hepsi onun suçuydu.

Akıl sağlığım bunu bir kenara atmaya ne kadar çalışırsa çalışsın, inkar edilemez bir gerçekle yüzleşmekten kurtulamıyordum. Heyecanlanmıştım. Adrenalin patlamasıyla kıpır kıpırdım. Tenisle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Anna Blackwell'le ilgiliydi.

Doğru yer olduğundan emin olmak için mesajını tekrar kontrol ederek spor kulübünün park alanına yanaşım. Şehrin dışında, kenar mahallelerde bir yerdi ve geçmiş günlerden tanıdığım bir yer değildi, ama evet, doğru yerdi.

Önümdeki boşluğa bir taksi yanaştığında hâlâ kamyonda oturuyordum ve atlamaya hazırdım. Bacaklarının ondan önce görünmesini izledim, şoföre ödeme yapmak için arkasına yaslanırken tatlı küçük poposu yukarı doğru kalktı.

Kesinlikle harika görünüyordu. Saçları, onda çok sevdiğim tarzda dağınık bir şekilde toplanmıştı. Binaya bakarken yanakları hayatın tadıyla kızarmış, görünüşe göre benim kadar emin değildi. Üstü dardı ve küçük şımarık göğüslerinin üzerinde tam olarak gerilmişti. Onu çıldırtacak şekilde sertçe bastırdığım ve beni de aynı şekilde çıldırtan küçük şımarık memeler.

Kumaşın altında günah kadar hassas olacaklarını, meme uçlarına dilimi değdirmem için yalvaracaklarını biliyordum. Tam da çalkalanmasını, sıkmaya cesaret edersem daha fazlası için tutmasını ve çılgılık atmasını sağlayacak şekilde çürümüştü.

Şortu, bir gece önce sırtıma sımsıkı doladığı bacaklarını gösterecek kadar yüksekti. Çorapları tatlı ve beyaz, küçük tenis ayakkabılarıydı.

Kamyonetten indim ve o varlığını fark etmeden önce arkasından yaklaştım.

Yine de bunu fark ettiğinden emindi. Yüzüme doğru döndüğünde gözleri kocaman açılmıştı, ağzı dilimi derine sokmak ve ten tene başka bir savaş için ona sahip olmak için mükemmel bir davetle açıktı. Ama sonra elimde raketini gördü. Onu benden kaptığı gibi o geniş gözleri parladı, uzun zamandır kayıp bir arkadaş gibi avucunda döndürdü.

"Vay canına, gerçekten saklamışsın."

Görünen o ki, bu plastik spor silahına karşı bana duyduğundan çok daha fazla sevgi besliyordu. Yine de onu suçlayamazdım.

"Bakalım onu nasıl kullanacağını gerçekten öğrenmiş misin?" dedim ve gözlerinde çok iyi tanıdığım parıltıyı gördüm. Rekabet. Ruh. Kendini sınırlarına kadar zorlama dürtüsü.

Bu beni, en az onun dövüşü kazanmak istediği kadar zafer kazanmak için yanıp tutuşan bir hıyara dönüştürdü.

"Nasıl kullanacağımı hatırlayacağım," dedi ve girişe ulaştığımızda tekrar elinde döndürdü. "Bakalım kıcımlı eskisi kadar sert tekmelemeyi hatırlıyor musun?"

"O daracık kıcımlı öyle bir tekmelerim ki bütün gece orospu gibi bağırırsın," diye tısladım kulağına, ana masadaki resepsiyon görevlisine sırtıırken.

"Blackwell," dedi onlara ama sesi şapşal ve kararsızdı. "Öğleden sonra üçte, tenis için." "Dördüncü kort," diye cevap verdiler, bize zar zor bakarak.

Anna dışarı çıkana kadar tek kelime etmedi. Sahanın kendi tarafına geçti ve biraz esneme hareketleri yaptı; o eğilip kalkarken ve etrafta dans ederken sikim tamamen ezikti ve şortumun içinde zorlanıyordu. Kıcımlı gösteriyordu ve bunu biliyordu, omzunun üzerinden bana pis bir bakış attı ve bakışımı görünce bir sürtük gibi sırttı.

Evet, öyle. Eğer bu onun oyunu olsaydı, kazanma şansı olurdu. O piç tenis topunu ağın üzerinden geçirmek öncelikler listemde son sıralardaydı. Dilimi onun göt deliğine sokmak çok daha büyüleyiciydi.

Topu asfaltta sektirdi. Servis için kendimi hazırladım.

Top geldiğinde tam bir felaketti. Raketin salınımını yanlış değerlendirdi, topu zar zor filenin üzerinden geçirdi ve top acınası bir şekilde sekti.

Küfür etti. Ben güldüm. Daha yüksek sesle küfretti ve bana orta parmağını gösterdi, ben de omuz silktim. Sonra o da gülmeye başladı.

"Yanlış başlangıç," diye bağırdı ve ben yine omuz silktim.

"İstediğin kadar başla, bitiren hep ben olacağım." "Bunu göreceğiz,"

dedi.

Bir dahaki sefere iyi yakaladı. Vuruşunda ruh vardı, raket topla birleşiyor ve sert vuruyordu. Topu gönderdi. Ben de ona karşılık verdim. Sıçradı, koştu ve sanki maçı kazanmak hayatının amacıymış gibi savurdu, ama ona izin vermedim. Tacı almasına asla izin veremezdim. O hem kortta hem de kort dışında benim olacaktı, sadece henüz bunu bilmiyordu.

Kısa sürede pembeleşti, savaşırken nefesleri kesildi. Nabzım tıngırdıyordu ama sabitti, oyunun ritminin tadını çıkarıyordum. Birbirinin hareketlerini tahmin eden ve bunu düşüşlerini teşvik etmek için kullanan iki insan.

Bir sayı attı. Ben de üç sayı attım.

İkinci golünü attığında bir jig yaptı, bana kıçımı tekmelemesinin sadece bir zaman meselesi olduğunu söyledi, hala ayaklarını yeniden buluyordu.

Ayakları hatırladığımdan çok daha sağlamdı. Vuruşu da öyleydi. "Alistırma mı yapıyordun?" diye sordum ama başını salladı.

"Hayır. Belki de giderek kötüleşiyorsundur."

Başımı eğdim ve ona bir kez daha sııttım, arsız küçük fındırdek. Bu konuda haklıydı. Hayatın uzun bir süresinde daha da kötüye gidiyordum ama bunu ona göstermeyecektim. Bugün göstermeyecektim.

Ben de yaptım. Kıçına tekme bastım. Zihnimi pislikten kurtardım ve kendimi maksimum düzeyde şarj ettim.

Terliyor ve nefes nefese kalıyordu, topu geri vurmaya çalışırken o lezzetli küçük homurtuları çıkarıyordu ama kendime engel olamıyordum. Topu çalmaya devam ettim, gerginliğini izlemek için topu gerginliğinin hemen dışına hedefledim.

Onun zorlanmasını izlemek hoşuma gidiyordu.

"Seni bir gün döveceğim," dedi homurtuların arasından. "Yemin ederim, bir gün seni döveceğim."

"Keyfin bilir," dedim ve bir noktaya daha değindim.

Zamanımızın dolduğunu anladığımızda kenarda bekleyen birkaç oyuncu daha vardı. Onunla filede karşılaştım ama başparmağını burnuna götürüp dilini dışarı çıkararak uzattığım teselli tokalaşmasını kabul etmedi.

Tanrım, Anna'nın bu küçük aptal tarafını seviyordum. Sahadan uzaklaşırken elimi sırtına koyarak dilimi ona doğru uzatmamı sağladı.

Görevliye *teşekkür ederek* resepsiyondan park alanına geri döndük ve o da çantasından telefonunu çıkarıp numaralar arasında gezinmeye başladı.

"Sırada neresi var?" diye sordum ve bana ilgisizmiş gibi bir bakış

fırlattı. "Bir taksi çağıracağım," dedi. "Eve gidiyorum."

Ama bu aptal yüz ifadesiyle işim bitmişti. Onu sıkıca kavrayıp çakılların üzerinden kamyonetime

doğru iterken bir gıcırtı çıkardı. Onu yolcu kapısına çarpmadan önce bir nefes çaldı, uyluğum onunkinin arasına sıkıca bastırdı ve nefesim yüzündeydi.

"Sikimin etrafına boşalmadan eve yaklaşamazsın, bunu ikimiz de biliyoruz," dedim ve bana attığı bakış, hayatımda gördüğüm en büyük istek ve nefret karışımıydı. "Şimdi kemerini bağla," dedim. "Bir sonraki oyunu kimin kazanacağını göreceğiz... benim lanet yatağında."

"Tek seferlik bir şeydi," diyebildi sadece.

Ben de ona doğruyu söyledim. "Kukun daha fazlası için damlarken ve aletim bunu yapmaya bu kadar hevesliyen asla tek seferlik olmayacak."

Sessizliğin bana geri dönmesi beni bir dangalak gibi

sırıttırdı. "Bu sadece seks," dedi sonunda ve ben de başımı

salladım.

"Ne istersen olabilir, Anna, sadece bana o güzel küçük ağzı ve ona uygun o güzel küçük amcığı ver."

"Ciddiyim," diye tersledi ve kapıyı açmak için döndü. "Bu sadece seks. Sen bir pisliksin ve bunu bu sefer biliyorum."

"Ben binmek isteyeceğin bir hıyarı olan bir hıyarım," dedim ve sürücü tarafına doğru ilerledim. Ben koltuğa oturduğumda o çoktan kemerini takmıştı. Hiç vakit kaybetmeden oradan ayrıldım ve yola koyuldum.

Sohbet etmeye karar verdiğimde şehir dışındaydık.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyor musun? Hiçbirini mi? Belki biraz çalkalayabiliriz, biraz yol alabiliriz."

"Bana yaşattığın saçmalıkların tek bir zerresi hakkında bile konuşmak istemiyorum. Siktir git."

"Sikilebilirsin," dedim. "Şu ön kapıdan girer girmez gerçekten sert bir şekilde sikilebilirsin."

Bu da doğruyu söylediğim başka bir konuydu.

Köpekler ona saldırdığında onları okşama zahmetine bile katlanmadı, isteseydi de buna izin vermezdim. Dışarıda koşuşturuyorlardı ve o bir çırpıda duvara yaslanmıştı, ağzım o kadar sertti ki zar zor nefes alabiliyordu ve ben şortunu kalçalarından aşağı yırtarcasına indirirken bile tırnakları beni mızraklamak istercesine omuzlarıma batıyordu.

Ve bunu biliyordu. Burada olacağını biliyordu, mahkemede bunu inkâr etmeye kalkışsa bile.

En sevdiğim türden bir külot giyiyordu. Dantel ve beyaz, am dudaklarının arasına o kadar sıkı çekilmişti ki, ipin üzerindeki kaygan küçük gül yaprakları gibiydiler. Tenis kortuna uygun olmaktan başka her şey.

"Siktir," dedim ve dudağımı ısırdı. Dudağımı ısırdı ve sıkıca çekti, ben de homurdandım ve o ipi daha da sıkı çektim.

"Becer *beni*," dedi. "*Sertçe sik* beni, Lucas."

"Benim için zevkti," dedim ve o azgın küçük kaltağı ait olduğu yere, yukarıya sürükledim.

Dokuzuncu Bölüm

Anna

İşim bitmişti. O pisliğin mükemmel formuna duyduğum saf ihtiyaç dışında her şey tarafından karıştırılmıştım. Anlamsız. Aptal. Ama yıllardır ilk kez ruhsuz değildim.

Beni üst kata çıkarırken ağzım onunkinden ayrılmıyordu. Daha yolu yarılamaadan beni tişörtümden ve şortumdan ayırmıştı ama ben de durdurulamazdım, onu bir parçalayıcı gibi kıyafetlerinden ayırıyordum. Tenindeki ter için çıldırıyordum ve o da bu çılgınlığı paylaşıyor, memelerimin arasından teri yalayıp yutuyor ve dilini ağzıma sokup tuzu taze taze tattırıyordu.

Uzuvlarımızdan ve öpücüklerden oluşan bir kasırga gibiydik ve bu sefer beni ayaklarımdan çekip yatağına fırlatırken daha da ilkelidi. Bir sıçrayışla yere düştüm ve o doğruca üstüne çıktı, siki kalçalarımin arasındaki ıslaklığa o kadar şiddetle sürtünüyordu ki tenis kortundaki kadar sert nefes alıyordum.

"Evet!" Tısladım ve o da bunu biliyordu. O lanet noktayı biliyordu ve sıkı çalıştı.

Direnmeye ve debelenmeye çalıştım ama beni kıstırmıştı. Kontrolü elinde tutuyor ve bundan hoşlanıyordu, gözleri benimkilere öyle bakıyordu ki onun sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Küçük pis kız," diye hırladı ve sesi tüylerimi ürpertti. "O pis ıslak külotlarla benimle azgın bir orospu gibi oynuyorsun."

Bunu biliyordum. Kendime bile itiraf etmemiş olabilirdim ama üst çekmecemden o küçük beyaz tangayı arayıp bulduğumda ve tenis şortumdan önce giydiğimde bunu biliyordum.

Bacaklarım iyice açılmıştı ve siki suçlu danteline sertçe sürtünüyor, kumaşı klitorisime o kadar sıkı bastırıyordu ki bir sürtük gibi inliyordum. Kendi sesimi bile zar zor tanıyordum.

Becer beni, Lucas. Lütfen, sik beni. Lütfen sik beni!

Ama yapmadı. Gıcırdatmaya devam etti, aleti sertçe gerildi ve beni merhametine bağlı tuttu. Bileklerim onunkilerle kenetlenmişti ve ağırlığının altında kıvranırken başım geriye eğildi ve boşalıyordum. Gürültülüydü. Çaresiz. Muhtaç.

Çok muhtaç.

Ve lanet olsun, o heyecan nasıl da devam ediyordu.

Daha ilk patlamanın etkisinden kurtulamadan beni yatağına doğru itti, ağzı sıcak ve aç, boğazının arkasından gelen homurtularla ıslak dantellerin arasından klitorisimi emiyordu. Ellerim başını tuttu ve esaretine karşılık verdim, onu o kadar sıkı tuttum ki boğulabilirdi ve umurumda olmazdı.

Güzel. Onu seve seve boğardım. Ama

bugün değil.

Tangamı kenara çekmedi, sadece kumaşın içinden sertçe emen ağzıyla beni ikinci kez patlattı.

Yapacağını biliyordum.

İstekler ve ihtiyaçlar zamanla değişmez. On yılda bile.

Onun zayıflığı hala kirli külotlardı ve benim zayıflığım hala... oydu.

Benim zayıflığım oydu.

Evrenin canı cehenneme, ama benim zayıflığım Lucas Pierce ve onun pis hünerleriydi.

Parmaklarını içime sokarken başımı yana eğmek ve dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırmak zorunda kaldım. Gıcırtiları ve nefes alışlarını duyabiliyordum ve bir kez daha ne olacağını biliyordum. Daha derine soktu ve elini bükte.

"Şunları güzelce ıslatalım," diye havladı ve ben de bunu isteyerek bir *evet sesi* çıkardım.

İlk önce serçe parmağı kıcıma doğru ilerledi. Girip çıkarken altımdaki çarşafları kavradım, hâlâ yana doğru çekilen tangamın sıkılığını hissediyordum. İkinci parmak güzel bir esneme sağladı. Sıkıştım ve inledim, klitoris hala çırpınıyordu, ama o vazgeçmedi, her zaman olduğu gibi aynı lanet profesyonel gibi onları ileri geri çalıştırdı.

"Bacaklarını benim için aç," dedi ve ben de açtım. Onları daha geniş açtım ve tıpkı benden istediği gibi ve o söylemeden önce kıcımlı yataktan kaldırmak için kullandım. "Aferin kızıma," diye homurdandı ve bu beni daha da yaktı.

Parmaklarını derine iterken derinliği karşısında inledim ama buna dayanabilirdim. O hayvani içgüdü beni ele geçirdi ve onunla birlikte hareket ediyor, daha fazlasını arıyordum.

"O pis kıcımlı sikeceğim," dedi bana. "Eğer dün senin o tatlı küçük amcığın tarafından tamamen tüketilmemiş olsaydım, onu çoktan talep ederdim."

"Becer beni o zaman," diye cevap verdim ama yapmadı.

O parmaklarla devam etti ve başparmağını klitorisimde kullandı, daha önce hala ağlıyor olmasına rağmen.

"Kaygan ve şişmiş, tam sevdiğim gibi," dedi bana.

Şişliği hayal edebiliyordum. Beni çılgına çevirirken amımdan akan damlaları hayal edebiliyordum. "Boşalmaktan hâlâ titriyorum," dedim ve o da güldü.

"Seninle işim bittiğinde çok daha titrek olacaksın." Bundan

hiç şüphem yoktu, sadece daha fazlası için kendimi

hazırladım.

Bedenimle bu kadar iyi oynaması imkânsız gibi geliyordu. Karmaşık bir flütü olan bir müzisyendi ve kimsenin nota bile alamadığı bir şaheser çalıyordu. Hatta kendi lanet enstrümanımda benim aldığımdan daha fazlasını aldı.

"Yap," dedim. "Kıçımı al."

"Henüz değil," dedi ve başparmağıyla daha sert daireler

çizdi. Hayır. Lanet olsun. Yol.

Sırtımı kamburlaştırdım, gıcırtilar daha da arttı ve işte yine oradaydım, parmaklarıyla kıçımı okşarken ve klitorisimi yepyeni bir şarkıyla çalıştırırken aynı muhtaç orospu gibi kıvranıyordum. Ne kadar iyi olduğunu unutmuştum, on yıl boyunca başka ellerde yaşadığım vasatlık beni soldurmuştu - bunlardan biri de hayatımı adadığım adama aitti. Anladım.

"Bu külotlar kesinlikle pis olacak," dedi ve ben başımı bile sallayamadım.

Parmaklarını kıçımda makasladı ve ben haykırdım, yeniden nefes nefese kaldım, bacaklarımın arasındaki hisler dışında her şeyi kaybettim. Yutkundum, sıçradım ve o kadar sert fişkırdım ki kendimi ıslatabilirdim, ama o tam oradaydı, homurdanarak ve yalayarak beni teşvik etti.

"İşte bu," diye tısladı. "İşte beni deli eden pis küçük sürtük bu. Kıçını sikmem için yalvar bana, Anna."

Dünya bir bulanıklıktı, ismim dudaklarındaydı, bunun için yalvarmakta hiçbir sorunum yoktu. "Lütfen Lucas, lütfen kıçımı sik."

"Yalvar dedim!" diye bağırdı ve daha fazla parmak girerken göt deliğim gerildi.

Nefes nefese kaldım. "Lütfen Lucas... Sana yalvarıyorum, lütfen."

"Daha yüksek sesle, Anna."

Ben de yaptım. Başımı kaldırdım, saçlarını avuçlarımın arasına aldım ve bağırdım. Bağırdım ama bu bir yalvarış değildi.

"KİÇİMİ SIK, LUCAS! SADECE KİÇİMİ SIK!"

"Benim için zevktir," diye homurdandı ve öyle de olacaktı. Bu onun için bir zevk olacaktı. Ve benim de.

Beni bir çırpıda ters çevirdi ve yatak örtülerinin içine soktu, eli ensemden beni sabitlemek için. Sikini sertçe soktuğunda ciyaklamama neden oldu. Vücudumun onun için açılması için kalçalarını birkaç kez oynatması gerekti ve ben de onun gibi homurdanan bir et yığınydım, ikimiz de o kirli deliği talep ederken açlıktan ölüyorduk.

Ve evet. Tangam hâlâ ayağımdaydı, o kadar sıkıydı ki hassas amım aşk ve nefretin baş döndürücü bir bileşimiydi.

İkimiz de nefesimizi tutarken garip bir sessizlik oldu, tenin tene çarpması tek vuruştı.

oda. Kıran oydu.

"Siktir," dedi. Basit bir kelimeyle beni inleterek karşılık verdi.

Ağzımdan çıkana kadar kendi sözlerime inanamadım. "Daha sert, Lucas! Daha sert sik beni!"

Beni daha sıkı tuttu, göğsünü sırtıma bastırdı ve bana her şeyi verdi, beni o kadar sert pompaladı ki bir ay boyunca yürüyemeyeceğimi düşündüm. Bu hayvani bir yanmaydı, yakıcı bir zevk sıcaklığıydı ve ben kıpırdanmayı bırakmadım, kıpırdanmayı bırakmadım.

Her çılgınca itişimde küfrediyor ve tıslıyordum.

"Al şunu," diye tıslayarak karşılık verdi ve ben de istedim. Hepsini istedim.

Lucas Pierce on yıl sonra ilk kez kıcıma boşalırken vücuduma ne olduğundan emin değilim. Aşağılarda bir yerde kıvılcımlanan hislerin bulanıklığıydı. O adamın içime boşalmasından başka bir şey istemeyen, inleyen, sızlanan bir karmaşaydım.

Sikini serbest bıraktığında tekrar haykırdım ve dölünün onunla birlikte fişkırdığını hissettim.

Yine, o yapmadan önce ne olacağını biliyordum. Dölünü tangamın kasıklarına bulaştırdığında çoktan *evet* diye inlemeye başlamıştım. O pis kumaş parçasını kalçalarımın altına çekip benden uzaklaştırırken daha da sert inliyordum.

O istemeden önce sırt üstü döndüm, ağzımı açmamı söylediğinde aleti hâlâ sertti ve dölleriyle parlıyordu.

Ben yaptım.

Tangamın kirli ve kaygan kasıklarını oraya soktu.

Dantellerin arasından parmaklarını pis bir orospu gibi emdim, onları sonuna kadar içeri iterken inledim. Kremi ve pis bir tadı vardı. İtişler, orgazmlar ve ihtiyaçlardan oluşan bir kokteyl.

Ben emerken "Güzel," dedi ve içimde o iğrenç gururun çiçek açtığını hissettim. O pisliğin benim hakkımda düşündüklerinden hâlâ etkileniyor olmanın ihanetini.

Ama benim hakkımda ne düşündüğünü

önemsiyordum. Benim hakkımda ne

düşündüğünü hep önemsedim.

Bu yüzden gittiğinde çok üzülmüştüm.

Üzerimden kalktı ve tangayı da yanında götürdü. Gözlerimi kapatıp nefesimi tuttum ve nereye götürdüğüne bakmaya zahmet etmedim, sadece daha sonra güvenli bir yerde olacağını biliyordum.

"Sigara ve duş," dedi ve ben de başımı salladım, o performanstan sonra bir sigarayı geri çevirmemin mümkün olmadığını çok iyi biliyordum.

Kıçım alev alev yanarken onu aşağıya kadar takip ettim ve o raftan paketi indirirken spor mataramdan suyumu içtim. Benim için bir tane yaktı ve uzattı.

Ve sonra güldü. Öyle bir kahkaha attı ki, ben de onunla birlikte kahkaha attım, coşkulu yüksekliğin heyecanına karşı bağışıklık kazanamadım.

Sigaramdan derin bir nefes çektim ve bana sırtan o adama baktım ve kendimi durduramadım. Sonuna kadar sırtıyordum, içimde inkâr edemeyeceğim çılgın bir parıltıyla hayatı seviyordum.

Aklımı başıma toplayıp beni eve götürmesini sağlamalıyım ama yapmadım. Yapamadım.

Günahlarımı itiraf etmeli ve aklımı başıma getirmeleri için çatık kaşlı iş arkadaşlarıma ulaşmalıyım ama yapmadım. Yapamadım.

Bunun yerine, aptalca *yakında döneceğim, iyiyim* mesajlarını meleyen kişilere gönderdim ve onun mükemmel vücudu ve mükemmel sert sikiyle birlikte duş aldım. Ben saçlarımı onun pahalı şampuanıyla yıkarken, o klitorisimi tekrar tekrar okşadı ve bizi biraz köpükle yıkadı.

Onun gibi kokan havlularla kurulandım ve bu yüzden onları sevdim.

Harika somonlu makarna yedik ve sonra beni mutfak tezgahının üzerinde becerdi.

Sonra dolaptan şarabı aldı ve bana bu sefer prosecco isteyip istemediğimi sordu. Hayatıma lanet olsun, evet dedim.

Bir bardak içtim.

Üç tane içti ve şişeyi bitirdi.

Müzik setini açtı ve bas sesleri duvarları zonklatacak kadar yüksek sesle çalmaya başladı.

Yıllardır böyle bir müzik duymamıştım.

Dans etti.

Onunla birlikte dans ettim.

Beni kucağına aldı, döndürdü ve bir kadeh gazozla başım döndü ve gülmeye başladım. Şarkı söylüyordum. Bu hıyar herifle herhangi bir şeyden zevk alması gerekenden çok daha fazla zevk alıyordum.

Sonra o hıyar benden seçtiğim bir şarkıyı istedi.

Birlikte dans ederken son ses çalabileceği tüm şarkılar arasında bir şarkı. Ben de onu seçtim.

Yıllardır çaldığım ve hep onu düşündüğüm, kendimle oynarken adını lanetlediğim şarkı.

Sözleri her zaman içimi ürperten ve kalbimi mahveden o pisliği hâlâ ne kadar çok istediğime dair bir sızı veren şarkı.

Ve ondan ne kadar nefret ettiğime

dair bir sızı. "*Poison*," dedim. "Alice

Cooper'dan."

Taktı.

Onuncu Bölüm

Lucas

Bağımlılık yapıyordu ve ben ona doyamıyordum. Ona olan tutkum aramızdaki havayı kavuruyor, bakışlarındaki buza karşı buğulanıyordu, o şarkı çaldığında saf dizginlenemez şehvet.

Saçları terli tutuşumdan dolayı dağınıktı ve makyajı da buna uygun olarak berbattı. Ama beni her şeyden çok etkileyen, mücevher gibi parlayan gözleriydi.

Ateş.

Kıvılcı

m.

Tutku.

Biz.

Onun zehri olduğumu biliyordum. Onu çıldırtan zehirli ihtiyacın ben olduğumu biliyordum, tıpkı benim ona olan ihtiyacımın beni çıldırttığı gibi. Sadece benimkinin yanında zincirlenmiş bir nefret yoktu.

Karşıya bakarken bu sözlere eşlik ediyordu, dudakları öpücüklerimden ve benden almasını sağladığım kirli külottan hâlâ kabarıktı.

Anna Blackwell asla o andaki kadar güzel görünemezdi, varlığının her zerresiyle burada olma ihtiyacıyla savaşıyor ve başarısız oluyordu.

Aradaki mesafeyi bir anda kapattım ve onu sıkıca kavradım. Kolları omuzlarıma dolandı, gözleri tekrar benimkilere çarparken aynı bakışlar son ses devam ediyordu. Şarkı sözlerini yaşıyordu. Şarkı sözlerini soluyordu. Ben de sözlerimi ona geri veriyor, ellerimi kışına sokuyor ve onu kendime daha da sıkı bağlıyordum.

Ve sonra onu tekrar öptüm.

Parmakları o kadar sıkı kavramıştı ki beni yok etmek istediği inkâr edilemezdi. Tüm vücudu kin, iğrenme ve o Pazar sabahı bana mesaj gönderdiği için duyduğu pişmanlıkla doluydu.

Ama yine de, o da beni öptü.

Ağzı vahşiliğiyle bir saldırıydı, vücudu teslim olurken bile dili benimkiyle savaşıyordu. Bana karşı yumuşadı, yırtık pırtık klitorisinin üzerinde taze bir şekilde öğütülürken uyluğuma karşı ağırlaştı. Dişlerim dudaklarını ısırıyor, onun geri kalanıyla birlikte pis küçük ruhunu da talep ediyordu.

Verdi ama benimkini geri aldı. Tanrım,

benimkini geri aldı.

İkimiz de lanetlenmiştik, birbirimizi hiçbir şey olmadan saf yaşam katliamının kutsal olmayan bir karmaşasında bulduk.

Bu dünyada serpintiyle başa çıkmamızın hiçbir yolu yoktu. İkimizi de bir acı, pişmanlık ve saçmalık fırtınası arasında tüketen eski bir hayatın hayaletleri.

Keşke aramızda sadece bir parça ışık kalsaydı - uzun zaman önce çok güçlü bir şekilde yaşadığımız o güzel kıvılcımı düzeltmek için bir şans. Ama ben öyle bir şey hissetmedim. Anna'dan değil. O şarkı yüksek sesle çalarken değil.

Homurdanarak onu kendimden uzaklaştırdım ve kolumu boynuna doladım. Başını omzuma yasladı ve beni kavrayarak derin derin nefes aldı; ben de ikimiz için hareket ettim, müziğin nabzına göre sallandım ve parmaklarımı onun kutsal noktasına doğru kaydırdım.

Tekrar.

Yine benim için gelecekti.

Ürperdi ve kaçmaya çalıştı ama buna izin vermedim. Şakağını öptüm ve ağzımı sıkıca bastırdım.

Titreyen bacakları üzerinde tökezledi ve elleri kendini sabitlemek için geriye uzandı, ağırlığı benimkiyle kendini tutuyordu. Ve şarkı doruk noktasına ulaştığında, o da öyle yaptı.

Saf bir sihirdi.

Benim pis küçük minx'im vücudunda kalan her küçük kısıtlama kırıntısını kaybetti ve benim için haykırdı, tırnakları kalçalarımı kazarken boğazı koluma karşı uğuldadı.

Onu böyle sevdim.

Onu hep böyle sevmiştim.

Onun ruhunun her zerresini her zaman her zerremle sevmiştim, sadece onu hak edemeyecek kadar hıyarın tekiydim.

Müzik değiştiğinde aşağı indi ve tekrar başlamadı, sadece düzensiz nefeslerle benden uzaklaştı ve paketten doğrudan bir sigara aldı.

Şarkı onun için gerçektir. Acı onun için gerçektir. Yüzünün her yerinde görebiliyordum.

Bir prosecco daha açtım ve şişeden bir yudum aldım, sonra müzik setinin sesini kısıtım ve konuşmasını bekledim.

"Burada olmamalıydım," dedi, bariz olanı ifade ederek.

"Şişeden şarap içmemeliyim," diye cevap verdim, bariz olanı belirterek. "Ama ben istiyorum." Uzun bir nefes aldı ve benden uzaklaştı.

"Bunun hakkında konuşalım mı?" Ben sordum. "On yıldır çalkalanan lanet olası bir zemini mi kaplayalım?"

Bir elini kaldırdı. "Bunu aklından bile geçirme. Seninle hiçbir şey konuşmak istemiyorum."

Şansımı denedim. Mesafeyi kapattım ve kollarımı arkadan beline doladım, ama bu sefer güdülerimde klitorisini aramak yoktu, sadece tenimin onunkine sertçe bastırması vardı.

"Özürdilerim," dedim ve o da gerildi. "Bunu binlerce kez söyleyebilirdim ama yapamadım."

"Dur," diye tısladı ve benden uzaklaşmaya çalıştı, ama ben sıkıca tuttum.

"Bırak da söyleyeyim."

"Söylemeni istemiyorum," diye tersledi. "Hiçbir şey söylemeni istemiyorum, sadece sikini istiyorum."

Sesindeki soğukluktan dolayı içimde yersiz bir sızı oluştu. Gözlerini benimkilere dikene kadar kendini serbest bıraktı, sonra devam etti.

"İnan bana, Lucas. Sikini senden çok daha fazla seviyorum."

Paketten bir sigara çıkardım. "İyi. İstedğin kadar aletimi al, sadece üzgün olduğumu bil."

"Bir kerelik," dedi. "Bu tek seferlik, unuttun mu?"

Güldüm. "Bu zaten iki kere oldu, unuttun mu?"

O benimle birlikte gülmedi. "Bu çok uzun bir tek seferlik. Bu hafta sonu ve sonra görüşürüz. Elveda. Önümüzdeki on yılın tadını çıkar."

İkimizin de buna gerçekten inandığını sanmıyorum ama o inanmak istiyordu. Onun kararlılığına karşı koymadım, sadece omuz silktim. "Elbette. O zaman tadını çıkarsak iyi olur, değil mi?"

Ama o bitmişti. Tükenmiş, kabarmış ve derinlerde yeşeren acı patlamasıyla savaşıyordu. Çok fazla olacağından hiç şüphem yoktu.

"Beni eve götür lütfen," diye sordu ama başımı salladım.

"Üzgünüm ama bir ton şarap içtikten sonra seni eve götüremem." "O zaman bana bir taksi çağır," diye ısrar etti ama ben yine omuz silktim.

"Pahalı ve anlamsız. Sabah seni eve bırakırım, zaten yoldayım, sadece birkaç saat dinlen."

"Ah, evet," dedi. "Şu anda GCHQ'da büyük bir yüksek uçucusunuz, değil mi? Sabah dört gibi orada olmalısın."

"Ben güvenlik ve kriptografi müdürüyüm. Çok büyük bir iş değil ve sabahın dördü de değil."

Sigarasını söndürdü ve spor matarasını suyla doldurdu. Parmaklarının yerdeki çantasını karıştırmasını ve bir tepsi tablet çıkarmasını izledim.

İçim bir kez daha sızladı ve sözlerim devam etti.

"Epilepsine ne oldu?" Ona sordum. "Ne kadar zamandır var?" Sırıttı ama başını salladı.

Bundaki espriyi anlamamıştım.

"Sanki epilepsim senin umurunda."

Ama ben önemsedim. Onun epilepsisini çok önemsiyordum.

O kalın kabuğu sonuna kadar korunuyordu ve ben bundan nefret ediyordum. Anna Blackwell'in en güzel kısımlarının ve onun çarpıcı, bağımlılık yaratan ruhunun etrafındaki her koruma parçasından nefret ediyordum.

"İyi, bana taksi çağırma," diye kestirip attı, ben lafıma devam edemedim. "Hadi yatağa gidelim ve sabah dünya bizi birlikte görecektir kadar uyanmadan önce beni eve bırakabilirsin."

En azından bu gece benim yatağında olacaktı.

İlaçlarını aldı ve ben de köpekleri dışarı çıkardım, sonra kendime bir su aldım ve yukarı çıkarken ışıkları yaktım.

Başını çevirip birkaç saniye boyunca Millie'nin *babasının* duvara yapıştırdığı tablolardan birine baktığını fark ettim ve ona neden ve niçinleri anlatmama izin vermediği için içimden lanet ettim.

Bana katılacağını umarak banyoda elimi yüzümü yıkadım ama katılmadı. Ben işimi bitirene kadar bekledi ve sonra kendi sırasını aldı. O içeri girdiğinde ben çoktan yatakta doğrulup oturmuştum, yorganı diğer tarafa atıp içeri girdiğinde komodinin için su şişesini hazırlamıştım.

"İyi geceler," dedim ama hiçbir şey söylemedi, sadece sırtı bana dönük olarak yerleşti.

Lambanın düğmesini kapattım, sonra uyuyamadım, söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım ve tam bir moron gibi tavana baktım, kayboldum. Berbat hayat seçimlerim yüzünden kendimden nefret ediyordum ve benimle birlikte evrenden de nefret ediyordum çünkü tek bir hata nasıl her şeye mal olabilir, Everest'teki bir meşe palamudu gibi kartopu gibi büyüyerek tüm varlığınız mantığının ötesinde parçalanana kadar.

Lanet olsun, kartopu nasıl da yuvarlanmaya devam etmişti.

Lanet olsun, bunun için gerçekten özür dileyebilmeyi ve beni dinlemesini ne kadar isterdim.

"Özür dilerim," dedim tekrar, sessizce, onun hâlâ beni dinlediğini, karanlıkta benim kadar sertleştiğini çok iyi biliyordum.

"Özür dilemenin bir anlamı yok," diye karşılık verdi. "Senin için asla bir şey ifade etmeyecek. Benim için bir anlam ifade etse bile başkası için asla."

O konuda haklıydı. Çevresindeki hiç kimsenin beni bıçaklamaya çalışmadan önce yüzüme tükürmekten başka bir şey yaptığını hayal bile edemezdim.

İç çektiğini duydum. "Benim için de bir şey ifade etmeyeceğinden değil. Etmeyecek."

Nihayet yarı uykuya dalmış olmalıydı ki bana doğru yaklaştı ve başını göğsüme koydu. Yarı uykulu olmaktan başka bir şey yapmıyordum, onu kendime doğru çektim, dudaklarımı saçlarına bastırdım ve onu içime çektim.

"Özür dilerim Anna," dedim son bir kez, ama bu sefer fısıltıyla.

Ve bu sefer o kadar derin ve sabit nefes alıyordu ki duymasına imkân yoktu.

On Birinci Bölüm

Anna

Oda neredeyse hiç aydınlanmamıştı - sadece sahanlıktan gelen donuk turuncu bir ışık parıltısı vardı. Yine de bariz olanı anlamak için yeterliydi. Lucas'tan hiçbir iz yoktu.

Yatağın diğer yarısı boştu, örtüler bana doğru savrulmuştu, gün doğmadan önce sessiz yatak odasında sadece ben vardım.

Gün doğmadan önce onun sessiz yatak odasında yalnız olmayı beklemiyordum.

Yatak örtülerinden kurtulmasının nedeninin bacaklarımın arasından taşan sidik olduğunu düşündüm ama hayır. Altımdaki çarşafları okşadım ve kuru olduklarını gördüm. Gece nöbet geçirmemişti. En azından, en başta onu yok eden adamın etrafında kalan yırtık pırtık haysiyet kırıntısına tutunabilirdim.

Onu aşağıda, ağzında sigarasıyla mutfak tezgâhında kahve yaparken buldum, önündeki gün için çoktan giyinip kuşanmıştı ve görünüşe göre bir gece önce içtiği iyi miktardaki şarabın akşamdan kalmalığına karşı bağışıklığı vardı.

Kalbimi paramparça eden ve yine de beni arka arkaya on kez boşaltmayı başaran yaratığa bakarken hiçbir şeye karşı bağışıklığım olmadığını hissediyordum.

"Kahvaltı? Kahve?" diye sordu ama başımı salladım ve banyo kapısının arkasından aldığım bornoza daha sıkı sarındım.

"Hayır, teşekkürler."

"Keyfin bilir," dedi ve içkisinden bir yudum aldı.

Sessizlik.

İkimiz de aptal bir sessizlik içinde durduk, onun bakışları benim üzerimdeydi, bense gözlerimi odada ondan başka her şeyin üzerinde gezdiriyordum.

Gerginliği azaltmak için sohbet etmeye çalışmadı. Görünüşe göre havadan sudan konuşmak onun gündeminde değildi. Benimkinde hiç yeri olmadığı için de öyle.

"Buradan bir an önce çıkmamız gerekiyor," dedi sonunda ve duvar saatini işaret etti. "Pazartesi sabahı beni yüksek sesle ve net bir şekilde çağırıyor."

"Aynen öyle," diye cevap verdim. "Benim de yapmam gereken çok şey var."

Ama o mutfak işlerine devam ederken ben hiç kıpırdamadım, dilsiz bir aptal gibi olduğum yere yapışıp kaldım, bu çarpıcı yaratığın normal hayatına devam etme şeklinden gafil avlandım.

Köpeklerini sevmesini ve onlara sırtımasını izledim, sonra tost makinesine biraz kızarmış ekmek

koydum. Onu temizlerken izledim.

tezgahı indirip bulaşık makinesine birkaç tabak attım ve işte oradaydı. Aşık olduğum adam. Davranışları, nefes alışları ve ifadeleri. Mutfaktan arka kapıya geçerken ve köpekleri bahçeye çıkarırken adımlarındaki sıçrama.

Bu adamı tanıyordum.

Her zamanki parlak gözlü sabah parlaklığını biliyordum.

İşlerini bitirdikten sonra köpekleri tekrar içeri çağırmak için dilini şaklatıp ıslık çalmasını biliyordum.

Kravatını nasıl kıvrırarak yerine oturttuğunu ve ceketini nasıl düzelttiğini biliyordum, ayaklarını broglarının içine bağladıktan sonra dış dünyaya hazırды.

Onun hakkında her şeyi biliyordum, çünkü onun hakkında her şeyi biliyordum. O hâlâ oydu. Başından beri beni büyüleyen aynı Lucas Pierce.

Bu farkındalıkla birlikte karnımda küçük bir burkulma oldu - kelimelerden çok daha derin bir şeyin esintisi. Kontrolümün çok ötesinde bir şey. Bin yıl boyunca hissetmek isteyeceğim her şeyin çok ötesinde.

Lütfen, evren, hayır.

Lütfen beyin, kendine gel.

Ama bunu inkâr edemezdim. İçimde onun kanı, gözyaşları ve bana döktürdüğü onca gözyaşının intikamını almak için çığlık atan parçamdan bile saklayamıyordum.

Karnımdaki o burkulma çok açık bir şeyi ifade ediyordu.

Yakında gitme zamanının gelmesini istemiyordum. Lucas Pierce'tan, onun muhteşem aletinden ve muhteşem kır evinden değil. Pazartesi sabahı tıka basa dolabilirdi, çünkü hazır değildim.

Bunun bitmesine hazır değildim.

"Seni kahvaltıyla baştan çıkaramayacağıma emin misin?" diye tekrar sordu, hala orada durup aptal gibi baktığımı fark ettiğinde.

Bu beni anlık sersemliğimden kurtarmaya yetti.

"Hayır, teşekkürler," diye tekrarladım. "Aç değilim."

Bu konuda yalan söylemiyordum. Aç değildim ve o pislikten kahvaltı da istemiyordum. Bu yerde ondan hiçbir şey almamalıydım, özellikle de sikini. Ağlayan küçük klitorisim tarafından bu kadar kolay yönlendirilmem benim hatamdı.

Ona tekrar hıyarın teki olduğunu söyleyip kendime gelmeliydim ama yapmadım. Sabahın soğuk ışığında, mutfak penceresinden yüzünü gösterme cüretini gösterdiğinde, misafirperverliğine gülümsemeye zorladım. Ne de olsa nezaketin bir bedeli yoktu.

O da bana gülümseyerek karşılık verdi, ikimiz de yüzlerimizde garip bir sırıtma ifadesiyle öylece

duruyorduk. Her iki tarafta da kağıt inceliğinde. Bir sürü saçma sapan yükseliş ve düşüşü gizleyen acıması bir kaplama.

Düşük.

Söylenmemiş çok şey var.

Bu hayatta asla konuşulmayacak o kadar çok şey vardı ki. Bu bok fırtınasını sonsuza dek sona erdirmenin zamanı gelmişti.

Ona eşyalarımı toplayacağımı söyledim ve üst kata kaçtım. Eşyalarımı toplamak kolay bir görevdi. Üzerimde sadece dantel tangası olmayan aptal bir tenis kıyafeti, makyaj malzemeleriyle dolu bir çanta, ilaçlarım ve banyoda tekrar suyla doldurduğum bir spor şişesi vardı. Paketten lamotrijin haplarımı çıkarıp yıkadım, sonra telefonumun şarjının bittiğini fark edince kendime lanet ettim. Şarjı bitmişti.

Açıkçası, bir gece daha burada kalmayı planlamamıştım. Planlamış olsaydım, lanet şarj cihazımı da yanıma alırdım. Ve diş fırçamı.

Makyaj yapmakla uğraşmadım ama normal hayatıma geri dönmeye hazırlanmadan önce saçlarımı elimden geldiğince düzeltiltim. Aynada kendime son bir iç çekiş attım, sonra bunun gerçekten bu olduğuna dair yeni keşfedilmiş bir kararlılıkla ezeli düşmanıma doğru geri yürüdüm. Parti bitti.

Kahvesini bitirmiş ve fincanı bulaşık makinesine atmıştı ki, mutfak kapısında bir gün önceki gibi daracık bir şort giydiğimi fark etti.

"Güzel," dedi ve bana sırtıttı. "Rövanş ister misin?" "O

konuya hiç girme bile," diye cevap verdim ve omuz silkti.

Köpekleri ayırdı ve ceketini aldı, sıradan bir adamın ofise gittiği sıradan bir sabahı. Ama benim için sıradan bir sabahtan başka bir şeydi.

Kalbim, kaybettiğim için harap olduğum hayatım için taze bir sızı duyuyordu ama şimdi onunla birlikte yepyeni bir melodiye ağılıyordu.

Üst kattaki duvara yapıştırılmış karalanmış *baba* resimleri beni derinden ve sert bir şekilde çarpmıştı.

Bir başkasının parmağına yüzük taktığını bilmek, şimdi yanımdayken midemi bulandırmaya yetiyordu.

Nefret ettim. Bunların herhangi birini en ufak bir şekilde

önemsemekten bile nefret ediyordum. "Gitmeye hazır mısın o

zaman?" diye sordu, ben de başımı salladım.

Köpekleriyle vedalaşıp kamyona doğru giderken hiçbir şey söylemedim, sadece onu takip ettim ve kendimi arabaya attım. Radyoyu açtığında camdan dışarı baktım ve bunun gerçekten de hiçbir şey olmadığına kendimi ikna ettim. Sadece aptalca bir seks savurganlığı. Sadece iyi bir orgazm arayışındaydım ve daha fazlası değil. Sesi radyoyu kestiğinde zihnim bu konuda iyice

alkalanıyordu.

"Bu sabah o kirli beyaz klotla mastürbasyon yaptığımı biliyorsundur umarım. Çok güzeldi."

Ona bir bakış attım ve sırtıttığını gördüm, o her zamanki pis bakışları beni bir fahişe gibi yiyip bitiriyordu.

"Rica ederim," dedim ve kendimi pencereden dışarı bakmaya zorladım.

"Sen giyseydin daha çok tercih ederdim," dedi ama cevap vermedim, sadece *buradan sola dönmesini* söyledim ve onu şehir merkezine doğru yönlendirdim.

Onu benim sokağıma yönlendirdim ve kimsenin bizi görme şansı olmayacak şekilde apartmanımın girişinden yeterince uzağa park etmesini işaret ettim. Park etti, sonra koltuğunda dönüp bana baktı, gözleri aynı pis bakışlarla yanıyordu.

Beklerken bulduğu tek şey yüzümdeki başka bir sahte gülümsemeydi. "Harika bir tek sefer için teşekkürler," dedim ona.

Başını öne eğdi. "Bu gerçekten tek seferlik mi?"

Cevap vermeden önce kamyonundan aşağı indim.

"Evet, Lucas. Bu gerçekten tek seferlik bir şey. Önümüzdeki on yılın tadını çıkar."

Ona bakma riskini göze alamadım, yolcu kapısını arkamdan çarparak kapattım ve yürümeye başladım. Kalbim güm güm atıyor, karnım dönüyordu ama adım adım ilerlemeye devam ettim, aklımı başıma toplamaya ve o pisliği ait olduğu yerde bırakmaya kararlıydım.

Neredeyse başardım sanmıştım. Sokağın karşısından seslendiğinde apartmanımın girişini görebiliyordum.

"Anna, dur ve bir dakika bekle, olur mu? En azından bu konuda konuşalım." Ama yapamadım.

Buna cesaret edemem.

Başlasa bile o dakikanın benim için nerede duracağından emin değildim.

Dairemin kapısına ulaştığımda büyük bir rahatlama hissettim. İçimi çektim ve kendimi ortak koridora attım, sanki burası Lucas Pierce'in isteklerine karşı güvenli bir sığınakmış gibi üst kata fırladım.

Öyle değildi. Çantamı sehpanın üzerine bırakıp doğruca duşa girmeyi tercih ettiğimde onları hâlâ aynı güçte hissediyordum. Keşke beynimi de geri kalan her şeyimle aynı köpüklü yıkamadan geçirebilseydim ve onu tenimden olduğu kadar düşüncelerimden de uzaklaştırabilseydim.

Görünüşe göre, o kadar uzağa gidemedim.

Vicky çoktan kalkmış, iş üniformasını giymiş ve sarı kıvrırcık saçlarını topuz yaparak kasadaki görevine hazırlanmak üzere mutfığa girmişti. Ben içeri girerken elinde telefonuyla bir parça kızarmış ekmek yiyordu.

Ta ki beni görene kadar.

Görünüşümü fark edince gözleri büyüdü, ağzı açık kaldı. Benimkiler de aynı şekilde genişledi, hiç şüphesiz yanaklarımda boktan bir suçluluk duygusu çiçek açtı.

Korku. Tek hissettiğim dehşetti.

O da öyle yaptı. Bunu yüzünden okuyabiliyordum - aynı anda hem utanmış hem de rahatlamıştı, başını bana doğru sallamadan önce bir nefes aldı.

Suçüstü yakalanmıştım. Bunun *Lucas Pierce'ı becerirken* yakalanmamasına imkân yoktu. hareket.

"Meraktan öldüm!" diye bağırdı. "Dün gece sana her ulaşmaya çalıştığım da telefonun telesekretere düşüyordu. Sana neler olduğunu merak ettim! Bir çukurun içinde kıvranıyor olabilirdin!" Gözleri benimkileri aradı. "Lütfen bana bütün hafta sonu o pislikle birlikte olduğunu söyleme Anna. Lütfen söyleme."

Lanet olsun. Telefon olayını batırdım.

Bundan kaçış yoktu, ben de alttan almaya çalıştım.

"Bir tenis oyunuydu," dedim ona. "Sadece aptalca bir oyundu ve bu da tek seferlik süreyi biraz uzattı. Yine de tek seferlikti. Hâlâ da öyle."

"Lanet olsun," diye tısladı ve sesi gerçekten gergindi. "Gerçekten de iki gündür o herifi mi beceriyorsun?!"

Bir cevapla onaylama zahmetine girmedim ve o devam ederken mutfakta volta attı.

"Bütün bir hafta sonunu onunla geçirecek kadar aklını kaçırmaya sebep olan o pislik de neyin nesi?! Hâlâ o pislik yüzünden aklını mı kaçıırıyorsun?"

"Hayır," dedim. "Onun için aklımı kaçırmıyorum."

"Neden o zaman?" diye itti. "Neden onunla bir gece daha geçirdin? Söyle bana!"

Gerekçelerimi sıraladım ama gerçeklerden başka bir cevap bulamadım. "İnanılmaz seks."

İnançsızlıkla başını salladı. "İnanılmaz bir pislikten inanılmaz bir seks." Omuz

silktim. "Bir daha görüşmeyeceğim inanılmaz bir pislik."

İkna olmuş görünmüyordu, sadece volta atmaya devam etti ve aptallığım karşısında başını salladı.

"Dürüst olmak gerekirse Anna, bunu bir daha yapamazsın. O senin için iyi değil. Onun yakınında olmak senin için iyi değil. Seni yine mahvedecek."

Bilge sözleriyle birlikte başımı salladım. "Bir daha onun yakınında olmayı planlamıyorum, merak etme."

"Ciddiyim," dedi. "Sana geçen seferkinden daha büyük bir devlet bırakacak ve bu sefer sana çok daha fazlasına mal olacak. İnsanlar senin kendine bunu yapmana asla tahammül edemez. Biz yaşayamadık."

"Hafta sonu kiminle yattığım kimseyi ilgilendirmez," diye terslendim ama o da ters ters baktı.

"Sebastian'ı bırakıp seni sikip atan bir eziğin peşine düşmen herkesi ilgilendirir. Arkadaşlık budur, Anna."

Haklıydı.

"Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?" diye sordu. "Bu gerçekten tek seferlik bir şey miydi? Onunla bir daha görüşmeyecek misin?"

Kararlılığım dışında her şeyi yuttum.

Acıma, aşağılanmama ve utancımın yakıcı çiçeklerine daldım.

En başta ona o mesajı göndererek kendime yaptığım saygısızlığı düşündüm.

Acıya ve sahanlığını kaplayan karalanmış çizimlere daldım. Onun kaybına üzülenek geçirdiğim gecelere daldım.

Ve sonra inandım.

Bunu söylediğimde inanmıştım, gözlerim dürüslükle yanıyordu.

"Onunla bir daha görüşmeyeceğim," dedim. "Tek seferlik bir şeydi. Sadece lütfen kimseye onunla birlikte olduğumu söyleme."

Yanımdan geçerken kolumu sıktı ve bu kez yüz ifadesinde bambaşka bir tat vardı. "Bunun için biraz geç oldu," dedi.

On İkinci Bölüm

Lucas

Pazartesi sabahımda garip bir heyecan vardı. Ofiste yıllardır hissetmediğim bir heyecan vardı. Bunu havada hissedebiliyor, insanların yüzlerinde görebiliyor, insanlar günlerine devam ederken etrafımda hissedebiliyordum.

Sabah, kaynamaya başlayan suyun ofisten geçmediğini fark ettiğimde neredeyse bitmişti. Benim içimde akıyordu.

Ne kadar da fark yarattı.

İnsanlar beni arıyor, ses tonlarında bir canlılıkla strateji konuşuyorlardı ve ben de tartışmalara katılırken sırttan bir iyimserdim. Derinlerde yanan bir şey vardı. Birkaç yıl önce GCHQ'nun kriptografi sektöründe direktörlük pozisyonuna ilk geldiğimde hafife aldığım bir şey.

Heyecan. Tutku.

Hayat.

Maya'nın Millie'yi de alıp gitmesinden ve beni onun ardından yuvarlanan eski benliğimin acınacak haliyle ne yapacağımı bilemez bir halde bırakmasından beri kendimi işime vermiştim. Pozisyonum yoğundu, tamamen içkiye teslim olmadan katliamdan sıyrılmam için yeterli zihinsel disipline ihtiyacım vardı. Yolda birkaç yalpalamayla yürüdüğüm ama yine de yürüdüğüm bir ip. Yine de bundan zevk almıyordum.

Buranın tadını çıkarmanın ne kadar iyi

hissettirdiğini unutmuştum. Anna'nın da ne kadar

iyi hissettiğini unutmuşum.

Onun kirli külotu cebimdeyken ve gözlerim aylık değerlendirmesini yapan Keith Clarke'a odaklanmışken, aylardır olmadığım kadar kendimdeydim. Zihnim, o çeyrek boyunca beynimin tortuları arasında aradığım strateji fikirleriyle doluydu.

Ben de onların hakkını verdim. Direktörlüğümün tüm dizginlerini elime aldım ve onları sundum. Keith'e katkıları için teşekkür ettim, ancak güvenlik geliştirme projemizin bir sonraki turu için ekip planını ortaya koydum.

İşe yaradı.

Keith başıyla onaylıyordu ve Ralph Jacobs da onun yanıdaydı. Amy, Beth ve Dan notlar karalıyordu ve hatta Moose bile - hiçbir şeye katkıda bulunmayan içe dönük dahimiz - pozitiflerle birlikte sallanıyordu.

"Eklemek istediğiniz bir şey var mı?" Seansın sonunda sordum.

"Evet," dedi Ralph. "Bu hafta sonu sana ne oldu böyle Pierce? Bu sabah duvarlardan zıplıyorsun."

Sırıttım, göz kırptım ve evraklarımla birlikte kahve fincanımı aldım. "Benim ticari sırrım," dedim. "Tamamen gizli."

"Daha fazlasını yapmaya devam edin," diye ekledi Keith. "Ve bunu yaparken geri kalanımıza da biraz dağıtın."

Toplantı odasından çıkarken yüksek sesle güldüm. Anna'nın kukusunu bu hayatım boyunca kimseye vermeyecektim.

Külotunu kucağıma çekmeye cesaret ettiğimde ofisimin sessizliğinde masama geri dönmüştüm. Ona aletimin etrafına gerilmiş o iğrenç dantelin resmini göndermeyi düşündüm ama Pazartesi sabahının benim berbat standartlarıma göre bile iletişim kanallarını zorlayabileceğine karar verdim.

Bacaklarımı masanın altına uzatmıştım ve başımı arkaya eğmiştim, taşaklarım derin bir şekilde atıyor ve telefonumun belirgin sesi yüksek ve net bir şekilde duyulduğunda horozum sert bir şekilde zonkluyordu.

Maya.

Maya olacağını biliyordum.

Telefonu masanın üstünden alırken küfrettim, külotum hâlâ aletimin etrafındaydı.

Millie'nin Çarşamba günü okuldan alınması gerekiyor, sonrasında yüzme kulübü var. Ve onu tekrar o köpeklerin etrafına salmayı aklından bile geçirme. Geçen sefer üzerine atladıklarını söylemişti. Montundan kokularını alabiliyordum.

Ekip günlüğünü kontrol ettiğimde içim her zamanki gibi kıpırdandı ve Çarşamba öğleden sonra yönetim ekibinin geri kalanıyla bir sunum toplantısı olduğunu gördüm.

Genelde Maya'ya bir şey vermeyi reddettiğimde paniğe kapılırdım ama bu sefer öyle olmadı.

Çarşamba günü işim var. Planladığın şeyi yeniden düzenleyebilir misin?

Ne planladığını şimdiden hayal edebiliyordum. Arkadaşı Dawn ile öğleden sonra *terapi* kisvesi altında kahve içip dertleşme seansı.

Haklıydım.

Dawn ve ben kişisel gelişim planımız üzerinde çalışıyoruz. Sadece çarşamba günü yapabiliyor.

Külotumu cebime geri soktum ve tüm dikkatimi telefona verdim. Genelde kendi seyahat programımı yeniden düzenlemeye çalışır, Maya'yı dostane tutmak için her şeyimi bir kenara bırakırdım. Ama bugün öyle değildi.

Toplantımı yeniden ayarlayamam Maya, üzgünüm. Annemin Millie'yi okuldan alacağına eminim.

Yaklaşan ceza için nefesimi tuttum. Yeterince eminim, geldi.

Güzel. İşini kızının önüne koy. Gelecek hafta sonu da işini onun önüne koyabilirsin.

Yüksek sesle küfrettim.

Ne demek gelecek hafta sonu da işimi onun önüne koyabilirim?

Cevabı gelmeden önce biliyordum.

Gelecek hafta sonu benimle kalabilir. O zaman Dawn'ı görmek için plan yaparım. Millie onları eğlendirmek için Phoebe ile oynayabilir.

Cevabım anlamsızdı ama yine de gönderdim.

Millie için gelecek hafta sonu için planlarım var. Köpekbalıklarını görmek için Sea Centre'a gideceğiz.

Ve öyle de oldu.

Çarşamba için planlarım vardı zaten. Sanırım ikimiz de kaybediyoruz, değil mi?

Telefonu masanın üzerine fırlattım, içim burkuldu. Maya'nın kalkıp Millie'yi benden uzaklaştırmasından bu yana geçen aylar boyunca, kukla iplerini sallandırmaktan başka bir şey yapmamıştı. Kızımı görebilmek uğruna onun her kapisine boyun eğen, onun dümen suyunda dans eden zavallı bir pisliktim.

Kahretsin, beni nasıl da bükmişti.

Neden her fırsatta karnıma tekme atmaya bu kadar kararlı olduğunu bile bilmiyordum. Neden hâlâ küçük kızımızı, bana boyun eğdirme oyununda bir satranç taşı olarak kullanmak istediğini bilmiyordum.

O zaman bile, önümde tüm çalışma haftamın planı varken masamda otururken, Çarşamba günü sorumluluklarımdan kaçmak istiyordum ama yapmadım.

Sırada ne olduğunu gelmeden önce biliyordum.

Anne. Ve bir kez daha, pislik olan bendim.

Bir kez olsun önceliklerini doğru belirleyecek misin? Maya'nın desteğine ihtiyacı var.

Parmaklarım ekranın üzerinde gezinirken içimde bir "siktir git" duygusu belirdi. Çünkü hak ettiği buydu. Kocaman bir siktir git.

Maya'nın küçük kızımızı kendi piç yoluna gitmediği her seferinde bir silah olarak tuttuğu için bir siktir git.

Annem her zaman her aptal savaşta o kendini beğenmiş ineğin tarafını tuttuğu için sana lanet olsun.

Millie'yle vakit geçirmek istediğim her seferinde çemberlerden atlamak zorunda kaldığım tüm bu üzücü gösteri için bir siktir git.

Onların onayı olmadan aldığım her nefes için kendimi haklı çıkarmaktan bıkmıştım. Ben de yapmadım. Hafta sonu Millie'yi kaybetmenin acısını bir kenara ittim, çünkü son birkaç aydır bu

acıyı zaten fazlasıyla sindirmiştim. Derinlere indim ve sonunda bu durumun, ben bir gösteri midillisinden başka bir şey olmayana kadar daha yüksek ve daha yüksek çemberlerden atlayarak asla çözülemeyeceğini kabul ettim,

Sırtımda o kindar kaltakla ve annemin tezahüratlarıyla etrafta dolaşıyordum.

Ve sonunda, Maya'nın taleplerinin bataklığından bana doğru parlayan gerçek benliğime bir anlık bakışla, hem onun hem de Annemin gidip kendilerini becerebileceklerine karar verdim. Maya'nın mesajını aradım ve cevabımı yazdım.

Millie bu hafta sonu benimle Sea Centre'a geliyor. Köpekbalıklarını göreceğiz. Dawn'ı gelecek haftaya ayarla. Kişisel gelişim öğleden sonrası siktir olup gidebilir, Maya.

Telefonu toplantı tutanaklarının arasına fırlattım ve bükülen bağırsaklarım kendini çözmeyi seçene kadar nefesimi sakınleştirdim.

Hayır. Lanet olsun. Daha fazla.

Korkuyu, acıyı ve kendimden şüphe etmeyi ait oldukları yere, gölgelerin ardına ittim. Lanet hayatımı düzene sokmaya ve o kaltak için dönüştüğüm şeyin jölesinde omurgamı yeniden bulmaya karar verdim.

Külotu cebimden çıkarıp aletimin etrafına sıkıca sardım ve Anna Blackwell'in küçük güzel ağzını düşündüm.

Onun aç göt deliğini ve ona nasıl sertçe soktuğumu düşündüm. Onun küçük kirli gülümsemesini ve bunun beni nasıl derinden yaktığını düşündüm.

Verdiğim her şeyi alırken çıkardığı tatlı iniltileri düşündüm.

Sonra o pis dantelin içine bir homurtu ve küfürle girdim, tıpkı onun çok iyi tanıdığı o pis adam gibi.

Ne yazık ki Maya için o adam, çok iyi tanıdığı benim versiyonuma hiç benzemiyordu. Bir hiç haline getirmek için çok çalıştığı adamın acınası küçük kabuğunun ardından değil.

Ve o adam asla geri gelmeyecekti.

On Üçüncü Bölüm

Anna

Dramadan kaçınma niyetim buraya kadarmış.

Telefonumun şarjının bitmesine izin verdiğim ve Vicky'yi korkuttuğum için tam bir aptaldım.

Aileme ve Nicola'ya mesaj atmış ve onlara tam olarak ne yaptığımı söylemişti ve şimdi en sağlam destekçilerimden üçü bana doğru en sağlam kırbaçlarla silahlanmıştı.

Hafta boyunca kendimi bir suçlu gibi hissediyordum ve yüzleşmelerden uzak durmaya çalışıyordum ve belki de lanet olası bir suçluydum. Belki de beni gerçekten önemseyen herkese saygısızlık ettiğim gibi kendime de saygısızlık etmiştim ama bunun için biraz geç kalmıştım.

Nicola günlerdir katı bir saldırı dalgasına maruz kalmıştı. Lucas Pierce'ın yanına yaklaşmaya cüret ettiğim için ne kadar aptal olduğumu söyleyen ve bunu yüz yüze söylemek için benim yanımda bir akşam geçirmesini talep eden mesaj üstüne mesaj.

Ailem daha da kötüydü. Telefonda sadece kendime olan saygımı çakmak gazına bulayıp kendimi ateşe verdiğim için ne kadar deli olduğumu değil, aynı zamanda benim iyiliğimi düşünen mükemmel Sebastian Maitland'ı bir kenara attığım için ne kadar gülünç olduğumu haykırıyorlardı.

Evet, evet, evet. Biliyordum.

Zaten aylardır aynı sert mantralar dönüp duruyordu. *Ne halt ediyorsun sen? Ne halt ediyorsun? Ne halt ediyorsun?* Ama bu sefer çok daha çılgıncaydı. Daha çok küfrediyor, tıslıyor ve bu kadar iyi bir şeyi bu kadar kötü bir şeye sattığım için ne kadar aptal olduğumu söylüyorlardı.

Tüm bu üzücü olaylardan dolayı paramparça olmuştum. O kadar parçalanmıştım ki zihnim ikiye bölünmüş, kenarları sivri ve vahşi hissediyordum.

Bir yandan, duydukları tiksintiye inandım. Eleştirilerinin ardındaki endişeyi hissettim. Lucas Pierce'ın adına edilen her küfre ve çığlığa katıldım.

Diğer yandan, çok daha fazlası vardı. Onun adını her duyduğumda içimde çok farklı türde bir çığlık atıyordum.

O hafta kendimi işime verdiğim için tekerlek üzerinde bir hamster gibiydim. Toplantılar, tutanaklar ve danışmanlık görüşmeleri zamanımı alıyordu. Kısa süreli ama gerekli olan dikkat dağıtıcı şeyler. Projeler birikiyor, meslektaşlarım daha fazla fikir almak için bana ulaşıyor ve ben de veriyorum.

Her şeyimi verdim, sırf kendi boktan kafamla uğraşma stresinden kurtulmak için. Sırf

Lucas Pierce'ı ne kadar çok istediğimi fark etme stresinden kurtulmak için her şeyi verdim.

Ofisteki o yoğun günlerden sonra Cuma gününün gelmesi uzun zaman aldı. Birkaç gün izin yapmayı, uzun uzun yatmayı ve televizyon karşısında çikolata yemeyi dört gözle bekliyor olmalıydım. Ancak yaklaşan hafta sonu, bana bağırmak isteyen insanların akınına uğrayacağımı bildiğim için içimde bir sızıdan başka bir şey değildi.

Öğleden sonra sona ererken masamı bir düzene soktum ve resepsiyondan çıkıp eve doğru yol alırken Stacey ve Lucia'ya el salladım. O gün Kirby Projesi'nden başka bir şey düşünmemiştim ve bir sepetle hızla içeri girerken mutlu bir şekilde yerel süpermarketten ne istediğime odaklanıyordum.

Brokoli, pancar, biraz somon filetosu. Portakal suyu, makyaj mendili ve büyük bir parça sütlü ikolata. Heyecan verici bir şey yok. Stresli bir şey yok. N betimin başlangıcını belirleyen anlamsız düşünceler girdabına yol açacak hiçbir şey yoktu.

Çocuğun kalemıraşa ihtiyaı var. Bir daha. Tekrar. Tekmeliyor. Ay raporları. ocuk. Yine.

Saniyeler sürdü. Bir nefesten biraz daha fazla. Ne benim için ne de etrafımdakiler için hiçbir uyarı yoktu.

Bankamatik kartım makinenin yanında duruyordu, beynim beni yarı yolda bırakıp dünyaya boş verirken görevli sırtıyordu.

Nöbet sert bir şekilde vurduğunda hastalık vardı. Karşımdaki kadının yüzü yabancı bir dilde konuşmaya başladığında korkunç bir mide bulantısı yalpaladı.

Onu anlamadım. Onu anlayamadım. Kendimi anlayamadım. Nerede olduğuma dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Her zaman olduğu gibi dehşet vericiydi. Dünyadaki her şeye ama en çok da kendime karşı kendimi kaybetmiştim.

Kendime gelmeye çalışırken ayaklarım t kezlemiş olmalı. Saçma sapan konuşmuş, solgunlaşmış, gözlerim fal taşı gibi açılmış ve toplum içinde nöbet geçirdiğim her seferde olduğu gibi berbat bir hale gelmiş olmalıyım.

Beni kolumdan tutup götürdüklerinde ve müşteri hizmetleri kabinine oturmaya zorladıklarında boş boş hareket etmiş olmalıyım. Bana bir şişe su ikram ettiklerini gördüm ama bana ne söylediklerini anlayamadım. Konuştukları dile odaklanmaya çalıştım ama hiçbir yere varamadım, bir kafa karışıklığı ve panik denizinde yüzüyordum ve hiçbir şeyden anlam çıkaramıyordum.

Ve sonra beynim bana geri geldi. Yavaş yavaş.

Kelimeler duydum ve onları bölük pörçük anladım. Önümdeki kadının arayabileceği kişileri sorduğunu duydum ama cevap verecek kelimeleri bulamadım.

Sarı saçları çok güzel görünüyordu. Gözleri çok berrak görünüyordu. Bakmadan duramadım. Çantamdan telefonumu çıkardı ve bana rehberimi sordu.

"Kocan mı? Anne? Baba?" diye sordu ama ben başımı

salladım. "Hayır," diye başardım. "Hayır. Lütfen yapma."

"Hayır mı?"

Başımı sallayarak sarışın meleğe yalvarıyordum.

"Tamam, merak etme," dedi telefonuma dokunarak. "Senin için doğru kişiyi bulacağız, merak etme."

Umarım ambulans çağırmamışlardır. Onlara bunu söylemeye çalıştım ama kelimelerim hâlâ karmakarışıktı.

Bir parça mantıklı konuşmayı başarana kadar bekledi ve bunu başardığımda elindeki telefonuma odaklandım.

"Annem değil," diye başardım. "Annem olmaz. Lütfen."

Başını salladı ve kolumu sıktı. "Merak etme tatlım. Eğer istediğin bu değilse annen olmaz. Başka birini buluruz. Bana bir isim verebilir misin?"

Gözlerimi kapattım ve düşüncelerimin bana geri dönmesi için ısrar ettim ama gelen tek şey yorgunluğun ağır sürüklenişiydi. Bu yola girdiğinde bundan nefret ediyordum. Beynim kendini toparlarken saatlerce sersemlemiş bir halde kendime gelmek zorunda kalıyordum.

Sersemlemiş halimle bile, telefonumu tutan kadının annemi, Vicky'yi ya da Nicola'yı aramasını bekliyordum. Daha da kötüsü, birikmiş işlerin arasına dalıp babamı, rastgele bir iş arkadaşını, hatta Sebastian'ı bulmasını bekledim.

Bir mesajın bip sesi duyulduğunda paniğe kapıldım ve o bir nefes aldı.

"Vay canına. Özür dilerim!" dedi ve yanakları pembe pembe kızardı. "Sanırım bir erkek arkadaşın var. Onu arayacağım."

Bir kahkaha attı. Bir kahkaha ve başını salladı, gelen mesajı sindirirken yanakları daha da parlaklaştı.

Ekranı bana doğru çevirene ve kirli dantel külotumun Lucas'ın zonklayan aletinin üzerine gerildiğini görene kadar gülüşünü anlamamıştım.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Telefonumun ekranında Lucas'ın zonklayan aleti vardı.

Fotoğrafiyla birlikte kelimeleri okumaya çalışırken eminim benim de yanaklarım pembeleşmiştir. Boğazını temizleyip benim için okuduğunda hala deniyordum.

"Bütün hafta seni düşündüm. Yarın bir rövanş ister misin?"

Ahizeyi kulağına götürdüğünü gördüğümde hâlâ düzgün bir konuşma yapabilecek durumda değildim.

Tanrım, Lucas'ı arıyordu.

Koltuğumda geriye yaslandım ve kontrolü ele almaya çalıştım ama hâlâ midem bulanıyordu. Zihnim etrafımdaki kelimelerden uzaklaştı, sadece mide bulandırıcı eterdeki parçacıkları topladı.

Evet... Bath Caddesi... tam burada... solgun, ama iyi nefes alıyor...

Yaklaştığında gözlerimi onun gözlerinde açtım.

"O geliyor. Merak etme tatlım. Yakında burada olacak."

Telefonumu çantama geri koyarken göz kırptı. Tekrar konuşmamı kontrol altına almaya çalıştım ama yorgunluk çok fazlaydı.

Ben de nefes aldım.

Koltuğumda arkama yaslandım ve dünyanın etrafımda dönmesine izin verdim... ta ki kaosun içinde her şeyi kesen bir ses duyana kadar.

"Epilepsi, evet," dediğini duydum ve sonra onu kokladım. O çok sevdiğim kokuyu kokladım, topraksı ve sıcak. Onu yanımda hissettim, yakınımda diz çökmüştü, tenim karıncalanıyor ve onun için ağlıyordu. Gözleri benimkilerin üzerindeydi. Nefesleri yüzümde sıcaktı. "Anna, ben Lucas. İyi misin? Doktora ihtiyacın var mı?"

Başımı sallamayı başardım, elim onu yakalamak için uzandı ve omzuna kondu. Takım elbise giyiyordu. Kravatı mordu.

Beynim hâlâ kendine gelmeye çalışıyordu ama mor kravatını

beğendiğimi biliyordum. Sesim sağlam çıktığında rahatladım.

"Hayır," dedim. "Doktor yok, teşekkürler. İyi olacağım."

Lucas'ın muhtemelen Sebastian'ı üzerime salacağını ve beni dürtmeleri ve ilaçlarımı gözden geçirmeleri gerektiğini söylemeleri için yerel hastaneye gitmemde ısrar edeceğini biliyordum. Beni *hasta hasta sarıp* sarmalamasına ve parlak ışıklarla, kötü beslenmeyle, yeterince uyumamakla ya da kapıma nöbet getirebileceğini düşündüğü herhangi bir şeyle kafayı bozmuş bir hasta olarak görmesine tamamen hazırdım.

Ama o bunların hiçbirini yapmadı.

"Alışverişinizi getireyim," dedi ve ayağa kalktı.

Pancar ve çikolatalarımla birlikte sarışın meleği reyona kadar takip etmesini ve omzunun üzerinden bana gülümsemesini izledim. Çok garipti. Tanrı aşkına, külotumu onun sikinin etrafında görmüştü.

Bir iki dakika sonra elinde bir alışveriş poşeti ve uzattığı bir el ile bana geri döndü.

"Yürüyebilir misin? Kamyonetim hemen dışarıda."

Başımı salladım, parmaklarını tuttum ve o da beni ayağa kaldırdı. Süpermarketten çıkarken onun yanına yaslanmak ve bana sıkıca sarılmasına izin vermek dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geldi.

"İyi olacağım," dedim ona, beni yolcu koltuğuna oturtup sürücü tarafına geçmeme yardım ettikten sonra. "Artık eve gidebilirim."

Bu öneri üzerine yüzünü buruşturdu ve kemerini bağladı. "Peki evde kim olacak?" Omuz silktim.

"Vicky, sanırım."

"Vicky mi? Vicky Mason mı demek istiyorsun?"

Ona bir kez daha başımı salladım, eskiden sosyal çevremizin ne kadar ilişkili olduğunu hatırlayınca şaşırmıştım. "Vicky Mason benim ev arkadaşım."

"Ve o kesinlikle evde mi?"

Kolumda Lucas'la nöbetten yeni çıkmış bir halde kapıdan içeri girdiğimde yaşayacağı dehşeti düşününce midem bulandı. Hemen annemle Nicola'nın peşine düşerdi ve benim de uğraşmam gereken bir dağ kadar daha yorgunluk olurdu.

"Hayır," dedim Lucas'a. "Evde olduğundan emin değilim."

Kontak anahtarını çevirdi. "Peki. Bu durumda benimkine geliyorsun." İtiraz edecek enerjim yoktu.

En azından o bizi götürürken kendime böyle söyledim.

Bölüm On Dört

Lucas

Eve dönerken zar zor yanımdaydı, ben şehirden uzaklaşırken bir oraya bir buraya gidip geliyordu. Ona bakmaya devam ettim, benim gözetimimde güvende olduğu için içimi bir rahatlama dalgası kapladı.

Onu orada, müşteri hizmetleri reyonunun yanındaki kabinde yığılmış halde ilk gördüğümde dehşete kapılmıştım. Önünde diz çöktüğümde gözleri odaklanmakta zorlanmıştı, konuşmaya çalışırken kendinden başka her şeyi görüyordu. Şimdi o kadar yorgun görünüyordu ki, gerçekte ne kadar kendine döndüğünü bilmek zordu.

Yolculuğu elimden geldiğince sakın bir şekilde sürdürdüm ama Lydney'in arka yollarına çıkarken ayağım gaz pedalındaydı. Yol boyunca sessizdi, başı yolcu camına doğru eğikti ve elleri kucağında kenetlenmişti. Ay ışığı gibi solgundu ve saçları dağınıktı ama yanımda yatan gerçekten de benim güzel minx Anna'mdı.

Tüm vücudum ihtiyaçla kıvranıyordu. Ona sıkıca sarılma ve her şeyi yoluna koyma ihtiyacı. Anlama ihtiyacı. Parmaklarımı korkusunda gezdirme ve ona yanında olduğuma dair söz verme ihtiyacı.

Ama sadece sürebilirdim.

Yolda durup kamyonetten indiğimde ancak kendine gelebildi. Yanına vardığımda kıpırdandı ve gözleri irkilerek açıldı ama o kadar bitkin düşmüştü ki onu koltuğundan kaldırıp evin içine girmesine yardım ettiğimde tek bir kelime bile mırıldanmadı.

"Neredeyse geldik," dedim ve onu yanımda sıkı sıkı tutarak doğruca oturma odasına yöneldim.

Onu büyük rahat koltuğa yatırdım ve köpekleri uzak tuttum, sonra arka koltuktan alışveriş poşetlerini almak için dışarı çıktım. Poşetleri mutfak tezgahının üzerine bıraktım, yolda ona bir göz attım ve sonra meyve suyu ve çikolata stoklayarak yanına döndüm.

Lamba ışığındaki o sandalyede her zamankinden daha da büyüleyici görünüyordu.

Bacaklarını koltuğa toplamıştı ve mışıl mışıl uyuyordu, nefes alıp veriyordu. Derinin üzerinde o kadar küçük görünüyordu ki. Benim küçük saksıganım, dikenli dikenlerini derinlere saklamıştı.

Onu daha rahat ettirmek için elimden geleni yaptım. Topuklu ayakkabılarını çıkardım ve Maya'nın geride bıraktığı kabarık yün örtülerden birini kanepenin arkasından aşağı çektim. Onu sardım ve o da içgüdüsel olarak sarıldı, yerleşirken usulca mırıldandı.

Sanırım o anda o kadını ne kadar çok sevdiğimi bir kez daha anladım.

Sandalyenin önünde yere oturdum, sırtımı sandalyenin tabanına yasladım ve elimle dizini sıkarak beklemeye başladım.

Bekledim ve düşündüm.

Bekledim ve diledim.

Bekledik ve eskiden olduğumuz her şeyi hatırladık.

Sonunda bana döndüğünde bir sarsıntıyla uyandı. Gözleri genişti, benimkilere gelmeden önce odanın içinde geziniyordu.

"Uyuyordun," dedim ona. "Seni süpermarketten aldım ve eve getirdim." "Nöbet," dedi.

"Evet, hatırlıyorum."

Elindekini yana atıp bir elini kalçalarının arasına kaydırırken gözlerindeki mahcubiyette bir şey vardı. Her şeyi yoluna koyma ihtiyacıyla midemi yumruklayan bir kırılganlık.

"Özür dilerim," dedi ve derin bir nefes aldı. "Sadece bazen

ben..." Sesi kesildi.

"Bazen ne yapıyorsun?" diye sordum ama başını salladı.

"Bu konu hakkında konuşmayalım."

"Bana nöbetlerden bahset," dedim. "Neye benzediklerini ve nasıl çalıştıklarını anlat. Onları nasıl daha iyi hale getiriyorsunuz? Onları daha iyi hale getirebilir misin?"

Başını sallamaya devam etti. "Cidden, Lucas. Bunun bir önemi yok. Bunun hakkında

konuşmanın anlamı yok." "Ne sıklıkta oluyorlar? Bazıları diğerlerinden daha mı kötü? Anlat

bana."

Ama yapmadı. Başını tekrar iki yana salladı. "Artık beni eve götürebilirsin, gerçekten. Seni aradıkları için gerçekten üzgünüm. Bir daha olmamasını sağlayacağım. Benim açımdan büyük bir hata."

Ama büyük bir hata değildi. Hata gibi bir şey değildi. O bir inilti çıkardığında ben hala bunu ifade edecek kelimeleri düşünüyordum.

"Tanrım, Lucas. Aletinin fotoğrafını görmüş."

"Benim aletim ve senin külotun. Çok kirli külotun. Eminim bu onun hafızasına kazınacak. Pancarını almak için oraya her gittiğinde yüzü kızaracak."

"Kahretsın," dedi. "Sebzelerimi daha uzaklardan almam gerekecek."

Ben hareket etmedim, o da etmedi. Ben koltuğun önünde yere bağdaş kurup oturdum, o da koltuğa büzüşüp kaldı, ikimiz de lamba ışığında birbirimize bakıyorduk.

"Ne zamandır uyuyorum?" diye sordu, ben de omuz

silkтім. "Bilmiyorum. Çetele tutmuyordum."

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Cuma akşamınızı aldığım için. Başka birini arayacaktım ama konuşamadım."

"Yapmadığına sevindim," dedim ve gözleri benimkilerden ayrıldı.

"Böyle söyleme Lucas. Burada olmamalıyım ve bunu sen de biliyorsun."

Soğuk mantıklı kafam bunu biliyor olabilirdi ama içimdeki sızı kesinlikle bilmiyordu. Boğazımı temizledim ve daha da yaklaşarak çıplak ayaklarına uzandım ve onları kucağıma çektim.

Bunu hep sevmiştir.

Her zamanki gibi bir inilti çıkardı, gözleri sımsıkı kapandı ve ben de işe koyulup o ayak parmaklarını yoğurmaya başladım.

Ayak tırnakları kırmızıydı. Bu rengi seviyordum. Yine de, ona bağlı oldukları sürece her rengi severdim.

"Ayak masajında ne kadar iyi olduğunu unutmuşum," diye

fısıldadı. Başparmaklarımı ayak kemerlerinin üzerinde dolaştırdım

ve basıncı artırdım.

Gözleri parlayarak açıldı ve sırttı. "Yine de birçok lanet şeyde ne kadar iyi olduğunu unutmuşum."

"Aynen öyle," dedim. "Her yönden hoş

sürprizler." "Yararlanamayacağımız hoş

sürprizler." Onun ayaklarının dibinden

ayrılmadım. "Neden olmasın?"

"Ne neden olmasın? Ne kadar iyi seviştiğimizden faydalanmak için mi?"

Başımı salladım. "Bundan faydalanmak için oldukça iyi bir şey olduğunu söyleyebilirim."

Ayaklarını benden çekti ve kaşlarını çattı. "Dünyadaki herkes sana ne kadar aptal olduğun için bağırırken olmaz. Özellikle de sen onlarla aynı fikirdeyken." Durakladı. "Gerçekten. Beni eve götürmelisin. Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkürler ama burada olmamalıydım ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Her zaman açık sözlü olmuşumdur, bu yüzden teklifimi açıkça

söyledim. "Kal," dedim. "Hafta sonu burada benimle kal."

Benimle alay etti. "Hafta sonu için mi? Deli misin

sen?" "Belki," diye cevap verdim. "Ama siktir et ve

yine de kal."

Sözlerimi sindirirken ağzı açık kaldı, bacakları sandalyede geriye doğru kıvrıldı.

Ona düşünmesi için zaman verdim ve tekrar konuşana kadar sessizliğe geri

döndüm.

"Hafta sonu kalmak istesem bile, kızınız ne olacak? Onu hafta sonları görmüyor musun?"

Başımı salladım. "Genelde. Ama bu hafta sonu
değil." "Hayır mı?"

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ona bir meyve suyu uzattım. "Hayır."

Ses tonumdaki hayal kırıklığını duymuş olmalıydı ve bununla yetinmedi. "Neden bu hafta sonu değil?"

Daha da yaklaştım, ellerimi sandalyenin kollarına koydum. "Cevap vermeye hazır değilsen soru sorma."

Gözlerini benimkilere kırıştıtırırken kirpikleri çok karanlıktı. O durakladı ve ben durakladım, ikimiz de o sessizliği bozana kadar sessizliğin içinde kavrulduk.

"Tamam."

"Peki," diye cevap verdim ve ayağa kalktım. "Ya da konuşmaya başlayabilirsin. Hayat, evren ve epileptik nöbetler hakkında beni bilgilendirmek istersen yemek hazırlıyor olacağım."

Mutfağa doğru ilerlerken beni görmezden geldi ve onu şehre geri götürmem için ısrar etmeyi gerçekten tercih edip etmeyeceğini merak ettim. Kapıda belirdiğinde köpekleri beslemiş ve arka bahçeye salmışım, öncekinden çok daha kararlı görünüyordu, şal hala omuzlarındaydı. Kabarık mor ona yakışıyordu, tıpkı diğer her şey gibi.

Orada dikilip bana bakarken tek kelime etmedim, mantarları doğramaya devam ettim ve o da yaklaşarak çalıştığım tezgâha yaslandı.

"Bende temporal lob epilepsisi var," dedi. "Garip ve korkunç bir şey; beynim allak bullak oluyor ve kimsenin ne dediğini anlayamıyorum."

Doğramayı bırakmadım ama gözlerimi onunkilere diktim. "Nöbetleri ne sıklıkla geçiriyorsun?"

Omuz silkti ve başını eğdi. "Bir ip parçası ne kadar uzun? Lamotrijin ile kontrol altına almaya çalışıyorlar ama yıllardır aralıklarla oluyor. Bazen aylarca neredeyse hiç olmuyor, bazen de birkaç günde bir."

"Peki onları ne başlatıyor?"

Küçük, hüzünlü bir kahkaha attı. "Keşke bilseydim, bundan kaçınırdım. Her şey olabilir. Yiyecekler, ışıklar, stres, uykusuzluk. Bunların hepsi bir arada. Beyin kararsız bir kaltak olabiliyor."

"Bilmiyor muyum?" Durakladım. "Bir tane olduğunda ne olur? Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Bir omuz silkme daha. "Sadece orada ol." Bir duraklama daha. "İnsanlar paniğe kapılıyor ve bana ambulans ya da doktor çağırmaya çalışıyor ya da buna neden olacak ne yapmış olabileceğim konusunda nutuk çekiyorlar."

"Ambulans ve doktor bir fark yaratmaz mı?"

Başını salladı ve birkaç saçını kulağının arkasına attı. "Hayır. Fark etmez. Ve etrafımdaki herkes bunu yapmadan da yeterince panikliyorum. Daha da kötüleştiriyor."

"Tamam. İhtiyacınız olan şey sakın olmak ve destek mi?"

"Bu konuda endişelenmek sana düşmez," dedi ama gözleri ağırdı. Söylenmemiş çok şey vardı.

İkimiz de bu ifadenin saçmalık olduğunu biliyorduk. İkimiz de bu konuda çok endişeleneceğimi biliyorduk.

Kimin önce davrandığını bilmiyorum ama bıçak elimden bir şangırtıyla düştü ve mantarlar doğrama tahtasından dağıldı. Ben ona uzandım, o da bana uzandı, dudaklarım açık ve sertçe çarpıyordu.

Atkı omuzlarından düştü ve kolları benimkilere dolandı. Parmaklarım saçlarını tuttu ve onu sıkıca kavradı.

"Hafta sonu benimle kal," dedim öpücükler arasında.

"İkimiz de kalacağımı zaten biliyoruz," diye karşılık verdi.

Evet.

Evet, öyle yaptık.

Onu tezgâhın üzerine kaldırdım, kolları hâlâ omuzlarıma sarılıydı. Poposu mantarları ezerken güldü ve ben de ona karşılık verdim.

Ama o bizdik.

Oradaydık. Haklıydık. Biz her şeydik.

"Bu bir felaket olacak," dedi. "İnsanlar bunu yapmama asla izin vermez. Milyon yıl geçse bile."

"İnsanlar siktirip gidebilir, onları memnun etmeye çalışmaktan bıktım," dedim ve onu sertçe öptüm.

Ayaklarını arkama bağladı ve göğsüme sıkıca bastırdı, ikimiz de temas için zorlanıyorduk. Ona doyamıyordum. O kadar uzun zamandır yakınlık kuraklığı içindeydim ki, tatmak için ne kadar çaresiz olduğumu unutmuştum. Her zerrem onun her zerresi için çılgılık atıyordu.

"Bunu durduramam," diye fısıldadı. "Seni istemekten vazgeçemiyorum. Bunun için çıldırıyor olmalıyım ama duramıyorum."

"O zaman deli ol," dedim.

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi."

"Sanki bende de varmış gibi."

Ağzı ıslak ve açtı. Benimki açlıktan ölüyordu.

Parmakları gömleğimin düğmelerinde titriyordu. Benimkiler onun bluzunda çılginca dolaşıyordu. Eteğini kalçalarından aşağı yırttım ve onu tezgâhın kenarına doğru çektim.

Kravatımı çekti ve yüzümü göğsüne doğru çekti. Evet, bunu istiyordum.

Sütyeninin altından o güzel küçük memelerini yedim, dişlerimle sertçe ısırdım, o da pis bir orospu gibi inledi.

O her zaman öyleydi.

"Evet," diye tısladı. "Daha fazla. Bana daha fazlasını ver! İşte böyle!"

Ama temkinliydim. Zihnimin arkasındaki o endişe kıpırtısı duyulacak kadar yüksek sesle ötüyordu. Biraz soğukkanlılık göstermeye zorlayarak geri çekildim.

"Daha fazla dinlenmeli misin? Bunun için yeterince iyi misin?"

"Evet!" diye bağırdı. "Evet, bunun için yeterince iyiyim. Beynim ne için yeterince iyi olduğumu bilecek kadar iyi çalışıyor, teşekkür ederim. Hep aynı lanet şeyi söylüyorum."

İçinde meydan okuma vardı. Meydan okuma. Duyulma ihtiyacı.

Kahretsin, kalbim aynı melodiyle atıyordu. Yıllarımı sesimin bir işe yaramasını isteyerek geçirmiştım.

Onu çok net ve yüksek sesle duydum.

Ve iki kez söylememe gerek olmadığına eminim.

On Beşinci Bölüm

Anna

Çok güzel bir çılgınlıktı ve her zerresine ihtiyacım vardı.

Nazik değildi. Sakin değildi. Beni pamuklara sarıp sarmalamıyor ve her küçük şeyde ne kadar dikkatli olmam gerektiğini söylemiyordu.

Sert biriydi.

Vahşiydi.

Benim onu arzuladığım gibi o da beni arzuluyordu. Ve

o kesinlikle inanılmazdı.

Ben ciyaklayıp titreyene kadar memelerimi ısırdı ve emdi, parmakları tam külotumun üzerinden klitorisimi okşuyordu. Mutfak tezgâhının üzerinde darmadağın olmuştum, dengemi sağlamak için kavradığım ellerim mantarları eziyordu ve tam bunu başardığımı düşünürken, beni çok daha sert bir şekilde dalgalandırdı.

Bedenim yeniden kontrolümden çıkmıştı ama bu bambaşka bir dans ve bambaşka bir melodiydi. Karnımdan aşağıya doğru öpüşürken külotumu indirmedi, nefesi ıslak dantelle buluştu ve beni yalvarttı.

Teslim etti.

Dil, dişler ve ritim. Homurtular, şantlar ve cennet. O cennetti.

Kalçalarımı olabildiğince açarken elleri acımasızdı. Omuzlarım duvara yaslanmıştı, parmaklarım onu sıkıca tutmak için kafa derisini arıyordu.

Sonra köpekler arka kapıda havlamaya başladı. Gülümsemesini amımda hissettim ve kıkırdamama engel olamadım.

"Bu düşünceyi aklından çıkarma," dedi ve ben de başımı salladım, o uzaklaşırken tezgahı

tekrar elime aldım. "Denesem bile bu düşünceden kurtulabileceğimi sanmıyorum."

Köpekler içeri girerken tüyleri parlıyordu ve Lucas da yarı çıplak bir halde onları yan taraftaki odaya yönlendirirken bir fener gibi sırtıyordu.

"Nerede kalmıştık?" diye sordu kendini tekrar bacaklarımın arasına sunarken ama ben bunu istemiyordum. O elimden kurtulmuşken uçurumun kenarında sallanmak istemiyordum. Onun tamamını istiyordum. Her santimini, her santimimde.

Tezgâhtan inip yüzünü ellerimin arasına aldığımda gözlerim onu yuttu. Konuşurken ağzı benimkine çok yakındı.

"Sanırım mantarları bekletmiyorsun," dedi ve bakışlarındaki o ısıltı beni ateşledi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve o da düşüşümü yumuşatarak beni kendine çekti. Dudaklarında kendimin tadını aldım ve onu daha sert öptüm. Daha derinden. Ama bu yeterli değildi.

Parmaklarımızın kendi hayatları vardı, tükürüğü ve deriyi ve daha derinleri, daha derinleri, daha derinleri arıyorlardı. Başparmağını emdim, ağzı hâlâ benimkinde açıktı ve daha fazlası için homurdandı.

Parmaklarım sakalına dolanmış, ikimizi de yere indirirken beni tutmaya çalışıyordu. Tahta sırtıma sertçe vuruyordu ve ağırlığını üzerime bıraktığında daha da sertleşti. Kalçalarım beline dolandı ve sikini pantolonundan kurtardı, sonra da içime girdi.

İterken omzunu ısırdım ve inlerken daha sert vurdu ve külotumun danteli amımın yan tarafına o kadar gerildi ki tenimi kesti.

"Bütün hafta boyunca seni düşündüm," diye tısladı.

"Bütün hafta boyunca seni düşünmemek için elimden geleni yaptım," diye tısladım. "Vazgeç," dedi ve beni derinden becerdi.

Lanet olsun, pes ettim. Tüm aklım ondaydı, beni bambaşka bir yorgunluk turuna sürüklerken düşüncelerim çılgınca dönüyordu.

Bacaklarımı yukarı itti ve kalçalarını o kadar sert çarptı ki lanet ettim ve sonra sahip oldu. Oh lanet olsun, aldı.

"İşte!" Ciyakladım. "Durma, Lucas. Sakın durma!"

Hiç durmadı. Bu bir patlamanın çılgınlığıydı, sırtım yerden o kadar yükseldi ki kıcımlı elleriyle yakaladı. Beni daha da sert bir şekilde geri itti ve ihtiyaçla haykırdım, omuzlarım gerginliğin yükünü aldı.

Bir kez bile kendini tutmadı ya da bana nasıl hissettiğimi sormadı. Bir kez bile bana yatağa yatırılması gereken zayıf bir porselen bebekmişim gibi bakmadı.

"Al şunu," diye hırladı.

"Elinde ne varsa alacağım," diye inledim. "Sadece ver şunu."

Tekrar boşaldım, sessizlik içinde uzun bir ürperti, nefes bile alamayacak kadar sert üfledim. Başparmağına tükürdüğünde kulaklarım çınlıyordu ve aletini çeker çekmez ne olacağını biliyordum.

Önce başparmağını kıcıma soktu ve dişlerimi sıkarak haykırdım. Çıkarmadan önce geniş bir daire çizdi ve sonra üzerime tırmandı, horozu aşağı doğru açılı olarak yüzüme biniyordu.

"Tükür," diye homurdandı. "Tam içine girecek kadar

ıslat." Tanrım, denerdim.

Tekrar tekrar tükürdüm, kalbim hızla atarken sikimi olabildiğince kayganlaştırdım.

Pozisyonuna geri döndüğünde, yüzümü yana çevirip sertçe gerildiğinde çoktan inlemeye başlamıştım.

İki parmağını soktu, sonra üçüncüsünü. Aletini sıkıca bastırmadan önce sadece birkaç darbe.

"Al şunu," diye tekrar hırladı ve ben de aldım. Sonuna kadar soktum.

Canım acıyordu ama istiyordum.

Kalçalarımı yukarıda tutuyordu ve ben de onu izliyordum, beni sikerken gözlerini sikine dikmişti. Ama bundan daha fazlasıydı.

Bakışları kararırken ve çenesi gerilirken ne olduğunu tam olarak biliyordum.

Elim benden önce ne yapacağını biliyordu, aşağı kayarak gergin danteli kızdırdı ve daha da sıkı çekti.

"Çok ıslak..." Fısıldadım.

"Islak ve lanet olası kirli," dedi, kıcımı becerirkenki ritmi çok iyiydi. Mükemmeldi. "Son çiftimi ne kadar kirli yaptın?" Ona sordum.

"Sana göstereceğim, merak etme."

"Bunları da kirli yap," dedim ona. "*Beni* de kirli yap."

Çekildiğinde yüksek sesle bağırdım ve ıslak külotumu bacaklarımdan aşağı yırtarken sertti.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım onları sikinin başının üzerine gerip tekrar hizaya getirirken. "Siktir, Lucas..." Ben başladım, ama o çoktan içeri itmeye başlamıştı.

Aletinin başını kıcıma soktu, sıırıslık dantelle kaplanmıştı ama çok dardı. Çok sıkıydı.

Ucu hâlâ içimdeyken eliyle sikini sıvazlamasına bayılıyordum. Nefesleri düzensizleşti ve kalçalarımı daha da açtım, görüş için zorlandım.

"Lanet olsun," diye homurdandı ve fişkirmalarla titreyerek gitti.

Kesinlikle iğrençti.

Kirli külotumun üzerinden geldi, göt deliğimin içine sıkıca gerildi. Küfür etti, inledi ve bana ne kadar pis bir orospu olduğumu söyledi ve fişkirtmeye devam etti ve kıcımın çatlağından aşağıya damlayan bir karmaşa olana kadar aletini çalıştırmaya devam etti.

Ama külotumu sikinden çıkarıp yüzüne doğru tuttuğunda olduğu kadar damlatmıyordu.

"Güzel," dedi. "Çok güzel."

Klitorisim tekrar çılgılık atıyordu, bunu yapmadan önce o pisliği amıma doğru işleyeceğini biliyordum.

Bedenlerimiz birbirini zihinlerimizden bile daha iyi tanıyordu.

Çok kaygandı. O kadar sıcak, ıslak ve gürültülüydü ki o kumaşın içinden amımı okşuyordu. Yarığıma boşalmasıyla tekrar boşaldım ve buna bayıldım.

Onu bunun için

sevdim. *Onu* sevdim.

İçim ürperirken ona baktım ve her şeyi açık ve net bir şekilde gördüm. Onu seviyordum.

Kalbim amımla birlikte patladı ve kendimi Lucas Pierce'a kaptırdığımda dünya yeniden alev aldı.

Üstüme düştüğünde, nefes nefese kaldığımızda, o kirli külot aramızda kaygan bir şekilde sabitlendiğinde orgazmdan hala sert bir şekilde çarpıyordu.

Onu kollarımla sardım ve sesimi yakaladığımda ağzımı omzuna bastırdım ve gitmesine izin verebileceğimden emin değildim. Ama söylemedim.

O üç sihirli kelimeyi söylemek dünyadaki en doğal şey olurdu. Ama söylemedim. Söyleyemedim.

"Bu harikaydı," diye fısıldadı ve ben de başımı salladım ama sessiz kaldım.

Ağzını ağzıma bastırarak kadar gevşediğinde memnun oldum. Konuşma yeteneğimi elimden aldığı için minnettardım.

Sırtı terden sırılsıklamdı ve aramızdaki sıcaklık kavurucuydu. Orada uzanırken saf bir mutluluk hissediyorduk.

Ve sonra hareket etti.

Ayağa kalkıp beni de yanına çektiği anda tenim onun için çılgılık attı. Donumu aldı ve bluzumla birlikte mantarların arkasındaki tezgâha koydu ve doğrama işine geri döndü; ben de yerden bir örtü aldım ve onu izlerken kendimi sardım.

Akşam yemeği istemedim.

Vücudum yemekten çok daha fazlası için ağlıyordu.

Onun için ağlıyordu.

"Bence biftek yerine omlet olabilir," diye güldü ve ben de başımı salladım.

Ben bakarken yemek pişirdi, bana her bakışında yüzünde bir gülümseme belirliyordu, ben de ona gülümsedim ama bu sadece göstermelikti.

Ruhum çalkalanıyordu. Zihnim çiğniyordu. Bedenim çağırıyordu. Sadece anlamlandırmaya çalışıyordum

Hepsi.

Onu istememeliyim. En ufak bir şey bile.

Orada olmamalıydım. Orası dışında dünyanın herhangi bir yerinde.

Telefonuma bakıp beni eve, normal dünyama götürmesini söylemeliydim ama normal dünyamı istemiyordum. Onunkini istiyordum.

Omletimi bir *"Ta-dah!"* ile servis etti ve ben de teşekkür ederek kabul ettim.

Masaya oturma zahmetine bile girmedik, sadece tezgahta bir çatalla mideye indirdik ve çantamdan acil durum tabletlerini çıkarıp biraz meyve suyuyla birlikte geri verdim.

Sonra da yattık.

Yorganın altına girip yanına sokulmak gülünç derecede doğal, yakınına sokulmak ise endişe verici derecede doğal geliyordu. Omzunun kıvrımı başım için yaratılmış gibiydi ve göğsü kolumun altında güzelce sıkıydı.

Güzel bir şekilde sağlam, güzel bir şekilde sağlam ve güzel bir şekilde güvenli.

"Beni almaya geldiğin için teşekkürler," diye fısıldadım ve dudakları saçlarıma yapıştı.

"Her zaman seni almaya geleceğim," dedi bana ve kalbim sözlerindeki gerçekle çarptı.

Keşke on yıl önce, aynı kalbi parçalara ayırmadan önce de bu sözlerde bu kadar gerçeklik payı olsaydı.

"Bana Millie hakkında sorular sordun," dedi ve sesi o kadar sakindi ki karnımı titretti.

"Evet, yaptım."

Bir nefes aldı. "Bütün hafta Maya'yla tartıştım. Yerine getiremediğim saçma sapan bir talep yüzünden onu benden uzak tutuyor. Bu onun beni cezalandırma yöntemi."

Ne söyleyeceğimi tam olarak bilemedim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim, sadece ona daha sıkı sarıldım. İşe yaradı. Konuşmaya devam etti.

"Onu yarın almam gerekiyordu. Chester'daki köpekbalıklarının görmeye gidecektik. Ama gitmeyeceğini söyledi. Hep böyle yapar. Ne zaman ona istediğini vermesem aynı saçmalık."

"Hangi talebi yerine getiremediniz?"

Kelimeleri bulurken içindeki gerginliği hissettim.

"Bana söylediği hiçbir talebi yerine getiremiyorum. Birini yerine getirmeye çalıştığımda çıtayı yükseltiyor ve beni başka bir yere atıyor. Çarşamba günü Millie'yi okuldan almamı istedi ama tüm öğleden sonra toplantılarım vardı."

"Onun için sorun olmaz herhalde? Eğer işin varsa?"

Acı bir kahkaha attı. "Onun için hiçbir şey yolunda değil. Hiçbir şey onun için yeterince iyi değil.

Millie için yeterince iyi olduğumu düşünmek. Yaptığım her şey başarısızlık. Yargılandım. Yorumlandı. Alay ediliyor. Sanki tüm hayatım devam eden bir yorum altında. Bunu yapma, bunu yapmalısın ve bunu düşünmeyi aklından bile geçirme, seni işe yaramaz bok parçası."

Acısını hissederek onun yanında
gerildim. "Yani onu senden uzak tuttu
mu?"

Başını salladı. "Çünkü bu sefer ona hayır
dedim." "Özür dilerim."

"Benim kadar üzgün değil. Özür dilemesi gereken kişi benim," diye fısıldadı ve konuşmanın tekrar
nereye döndüğünü anladım.

Ama
hayır.
Hayır.
Hayır.

"Yapma..." Dedim ve bana daha sıkı sarıldı. "Ciddiyim," dedim tekrar. "Geçmişini dinleyemem.
Geçmişini dinlemek istemiyorum. Bu bizi hiçbir yere götürmez."

Nefes verdi. "Peki ya gelecek? Onu dinleyebilir misin? Hiç gelecek olacak mı?" Ama hayır.

Ben de oraya gidemedim.

Elimi yüzüne uzattım, başparmağımı dudaklarında gezdirdim, ciddi ve üzgündü, yüz ifadesini
görmeden bile ezbere biliyordum.

"Belki geleceğin de yeri yoktur," diye fısıldadım. "Belki de elimizdeki tek şey şimdiki zamandır.
Belki de şu anda ikimizin de üzerinde çalışabileceği tek şey budur."

İçini çekti ve o hüzünlü dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve uzun saniyeler boyunca
orada tuttu. "O zaman şu anın tadını çıkaralım," dedi.

On Altıncı Bölüm

Lucas

Sabah güneşı pencereden içeri süzülürken onun yanında uyanmak Cumartesi gününe muhteşem bir başlangıçtı. Manzarayı içime çektim.

Çarşafı beline kadar buruşmuş, saçları yastığın üzerinde dağılmıştı. Hâlâ uyuyordu, kelebek horultularıyla huzurluydu.

Tekrar onun yanına yerleştim ve manzarayı hayranlıkla seyrettim.

Onu ne kadar süre izlediğimi bilmiyorum, ama uyandığında bir esneme ve gerinmeyle uyandı, yanında olduğumu fark edince hafifçe esnemeye başladı. Bir kez daha gerildi ve bir elini aşağıya daldırdı ama hemen gevşedi.

"Günaydın," dedim, o bana gülümserken ben de

ona gülümsedim. "Günaydın, aygır."

Aklı başına gelip yataktan fırlamadı ve eve götürülmeyi talep etmedi. Kaşlarını çatmadı ve bunun kaçması mümkün olmayan bir durum olduğunu vurgulamadı. Birlikte rahatça uzanıp nefes alırken tatlı bir sessizlikten başka bir şey yoktu.

Ve sonra sessizliği mümkün olan en iyi şekilde bozdu.

"Bana vurduğun darbeler yüzünden kığım çok ağrıyor." Gülüşü kirli bir kıkırdamaydı ve buna

bayıldım. "Sikim bir tur daha için çok sert," dedim ve ben de güldüm.

İç çekti. "İlaçlara, meyve suyuna ve sakin bir kez daha kalkmadan önce tuvalete gitmeye ihtiyacım var."

"Kendini evinde hisset," dedim ona ve bunda ciddiydim. Burada evindeymiş gibi hissetmesini istedim. Buranın ona, ait olduğu diğer tüm yerlerden daha sıcak gelmesini istiyordum.

Son birkaç aydır hava bir ömür boyu yetecek kadar soğuktu.

Yataktan kalkmadan önce burnumu ısırdı ve benden kaçmadan önce ben de onunkini çimdikledim. Benden kaçmasına izin vermemek için kendimi zor tuttum.

Ondan önce mutfaktaydım, açık arka kapı aralığında durmuş Bill ve Ted'in çiçek tarhlarına işemesini izliyordum ki o bornozuma sarınarak içeri girdi.

"Fincanlar nerede?" diye sordu, ben de buzdolabının yanındaki dolabı işaret ettim.

İki tanesini indirdi ve çaydanlığı kaynamaya bıraktı ve en sevdiğim çayı nasıl ezberden yaptığını

fark ettim.

Kupamı almak için yanına gittiğimde hâlâ çırılçıplaktım. Gözleri beni taradı, kupasını benimkine tokuştururken o sırıtışı çiçek açtı.

"Mutlu cumartesiler," dedi ve ben de ona sırtarak karşılık verdim. "Gerçekten de mutlu cumartesiler."

O tatlı amcığını bir kez daha sikmek için onu tekrar üst kata çıkarmak cazip gelebilirdi ama hafta sonunun sadece etle ilgili olmasını istemiyordum. Gülümsemeler, sohbet ve kahkahalar istiyordum. Pislikten çok daha fazlasının tadını çıkarırken onun tam doğal ışıltısında olmasını istedim.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" diye sordu, aklımdan geçenleri okuyarak.

Arkama yaslanıp çayımdan bir yudum aldım ve seçenekleri gözden

geçirdim. "Ben kolayım. Tenis? Dışarıda yemek? Vintage film günü?"

Pencereden sabah kırlarının ışıltısına baktı ve bana taze bir gülümseme verdi.

"Bana burayı göster. Harika görünüyor."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bu görkemli evi görmek ister misin?"

Başını salladı. "Keşfe çıkmak istiyorum. Yıllardır doğru dürüst şehir dışına çıkmadım. Sebastian şehir dışını pek sevmezdi."

Onun adını bu kadar doğal bir tonda duymak garip hissettirdi. Benimkinin dışındaki hayatıyla ilgili her şey garip geliyordu.

"Keşfe çıkabiliriz," dedim ona, sonra önceki geceki kıyafetlerini hatırladım. Özellikle de topuklu ayakkabılarını. "Yine de köy keşfine devam etmek isteyebilirsin. Yolun dışındaki her yer çamurlu olacaktır."

Başını eğdi, gözleri muzipti. "Biraz çamurla başa çıkabilirim, Lucas. Merak etme. O kadar da şehirli bir kız değilim."

Güldüm. "Bu biraz çamurdan daha fazlası, Anna. Bataklık olacak." Ama

yine de gözleri yaramazdı. "Göster bana."

Onunla tartışmayacaktım. "Tamam.

Hadi başlayalım. Önce kahvaltı."

Ben tostı hazırlayıp işe koyulduğumda ilaçlarını aldı ve mutfak masasında yumurta ve domuz pastırması servis ederken hâlâ çıplaktım. Yumurtalarımızı yerken her birimize bakan bir köpeğimiz vardı ama esas olarak birbirimize bakıyorduk, sırtmalar, kıkırdamalar ve sert bir sikişin ve birbirimizin kollarında geçirdiğimiz bir gecenin ardından gelen parıltılar.

Birbirini gerçekten isteyen iki insan arasında çok iyi hissettiren o paha biçilmez kıvılcımı gözden kaçırmıştım. Çırpınışlar, yükselen gülümsemeler ve masanın altında birbirine değen ayak parmakları. Bizde hepsi vardı.

Birinin sizi yargılamadan sesinizi gerçekten dinlemesinin nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Konuştuğunuz her kelimenin size kinle geri döneceğinden endişe eden o sinir harbi olmadan özgürce konuşmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Birçok şeyi unutmuştum.

İşten, uzaktan bağlantılı sosyal grubumuzdan ve birlikte geçirdiğimiz zamanın iyi yanlarından bahsettik. Ork figürleri boyamaktan, aloe vera saksısı yapmaktan ve şekerleme yerken dişini kırdığında bütün gece acil diş hekimlerinde dolaştığımız çılgın zamandan.

Ona ne yaptığım dışında her şeyi konuştuk. Her şeyi masaya döküp acı gerçeği söylemek ve af dilemek için duyduğum çaresizlik kaburgalarımı sızlatıyordu ama buna cesaret edemiyordum. Gülümsemesi bu kadar tatlı ve mesajı bu kadar netken olmazdı.

Bilmek istemedi. Belki

de hiç bilmeyecekti.

Ben itiraz edemeden tabakları temizledi, bulaşık makinesini bulup doldurdu. Meyve suyunun geri kalanını içti ve mantar dilimlerinin hala dağınık olduğu tezgahın üstünden bluzunu topladı.

"Belki kalın çoraplar ve botlarımdan birkaçını deneyebilirsin," diye önerdim ama bana güldü. "Topuklarımı biraz çamurla sileceğim, Lucas. Eminim hayatta kalırlar."

Değildim ve bunu ona söyledim ama o kararlı bir şekilde kıkırdıyordu.

"Bu benim görevim olacak," dedi. "İş ayakkabılarımla bataklıklarda gezinmek."

"Nasıl istersen," diye karşılık verdim. "En azından paltolarımdan birini alabilirsin."

Üst katta hazırlandık, banyo lavabosunda uyum içinde durduk. Benden sonra diş fırçamı kullandı ve çantasından çıkardığı bir bantla saçlarını topladı. Ona sıcak tutan bir kazak buldum, onu içine aldı ve benim montumun içinde iyice batmış görünüyordu. Ve çok tatlıydı. O kadar sevimliydi ki içimi ısıttı.

Köpeklerle odalarından ısıklık çaldım ve onlar da kamyona doğru koşmaya başladılar. Anna'nın topuklu ayakkabıları gülünçtü ama bunu ona tekrar söyleyemezdim, bu yüzden çenemi kapalı tuttum.

"Telefonumu evde bıraktım," dedi bana arabadan indiğimde. "Bir sürü mesaj gönderdim ama bugün dünyadan hiçbir cevap duymak istemiyorum."

"Aynen," dedim. "Benimki sessizde."

Yamaçtaki parkurun başlangıcındaki durağa park ettim ve yola çıktığımızda zaten çamurluydu. Köpekler uzaklaştı ve ben sağlam adımlar attım ama Anna su birikintilerinin etrafında öyle düzgün adımlar atıyordu ki sırtışı yanaklarımı yaktı.

"Eve dönüp sana ayakkabı giydiremeyeceğimize emin misin?" Durakladım. "Ya da kasabaya gidip alsak?"

Bunun üzerine başını sertçe salladı. "Hayır, teşekkürler. Ben gayet iyi idare ederim."

Bir kez daha delicesine iyimserdi, ama her zaman inatçı küçük bir fingirdek olmuştu, bu yüzden ona izin verdim. Yola devam ettik, çamur çime dönüşüyordu ama yine de ayaklarımızın altında gıcırıyordu. Derin bir nefes aldı ve yol boyunca manzarayı, çevredeki tepeleri, ormanlık alanları ve aşağıdaki köyleri yorumladı.

Her şeyi yeni gözlerle görmemi sağladı ve çok sevdiğim ama çok sık gördüğüm bir yerin etrafındaki yaşam duygusunu kazanmak güçlü bir şeydi.

Bataklık tırmanışına yaklaştığımızı daha oraya varmadan anlamıştım. Ona geri dönebileceğimizi söyledim ama o yine de devam etti, topukları çoktan çamura bulanmıştı. Bill ve Ted tepede bizi bekliyorlardı ve onlar da çamura bulanmışlardı, etrafta sıçrayıp yaklaşmamızı izlerken dilleri heyecanla dönüyordu.

"Durabiliriz," dedim tekrar ama yine başını salladı.

"Yapabilirim, dikkatli olacağım."

Kalbine doğru ilk adımını atarken gülmeye başladı. Topuğu derine battı ve yüksek sesle gıcırdadı, ben uzanıp onu sabit tutmadan önce tökezlemesi kaygan bir tökezlemeye dönüştü.

Ondan gelen kıkırdamaya bayıldım. "Görünüşe göre senin çamur anlayışınla benimki çok farklı şeyler."

Ben de onunla birlikte gülüyordum. "Belki bir dahaki sefere ayakkabılarını da getirirsin."

Gözleri doğrudan benimkilerin üzerindeydi. "Bir dahaki sefere mi? Bu şimdiki zamana odaklanmak değil."

"Kes şunu," dedim. "Bir dahaki sefere olacak. Seni bu yolda daha iyi ayakkabılarla dolaştıracağım, tıpkı mutfak zemininde kışını tekrar alacağım gibi."

İtiraz etmedi, sadece çamur banyosuna doğru bir adım daha attı. Kolunu tutmaya devam ettim ama ben de ezilmeye başlamıştım. Çamur mu yoksa kahkahalar mı beni onun yanında kaydırды emin değilim ve umurumda da değildi. Saçma sapan topuklu ayakkabılarla saçma sapan bir patikada ilerlemeye çalışırken, kolları ona göre çok uzun olan montumun içinde boğulmasını izlemek kesinlikle çok eğlenceliydi.

"Kes şunu," dedi ama o da en az benim kadar gülüyordu, ayakları bir su birikintisinin içine gömülmüş, bacakları kahverengiye boyanmış halde durakladı. "Kendimizi tutmazsak ikimiz de uçacağız."

Hayatımı sikeyim, onun o anki halini izlerken kendimi kendim gibi hissettim. Sihir gibiydi. Sihir, aptal kıkırdamalar ve yüzümüze vuran rüzgâr.

Daha bankın yarısına kadar gelmiştik ki daha sert bir şekilde kaydı ve beni de kendisiyle birlikte birkaç adım geriye sürükledi. Dengemi korumayı ve onu dik tutmaya yetecek kadar sabit kalmayı başardım ama bu kaybedilmiş bir savaştı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Geri mi çekileyim?" diye sordum ama gülerken başını sallıyordu.

"Aşğı inmenin yukarı çıkmaktan daha zor olacağından eminim."

"İkimizle birlikte yuvarlanacağımdan emin olmasam seni taşırdım."

"Ne kadar sert takla atacağımızı hayal edebiliyor musun?" diye sordu ve o anda iki b  kl  m oldu, o kadar   ok g  l  yordu ki bu d  nyadaki en bulaşıcı Şeydi.

Birka   adım daha attı ve yolun kenarından gitmeye   alıştı ama   ok dikti. Tekrar derinliklere doğru kaydı ama bacakları daha da genişledi ve kendini d  şmeye hazırladı. Beline bir hamle yaptım ve onu yakaladığımı sandım ama Ted aşağıya doğru koşarak anlaşmayı m  h  rledi.

Ne kabarık k    k bir pislik.

Ona durması i  in bağırdım ama sallanan, havlayan salak, Anna'nın bir adım geri   ekilmesine neden olacak kadar yakınından ge  erek yoluna devam etti.

Patikada   zellikle s  m  ks   bir   ukurdan geriye doğru.

Geriye doğru bir şapırtı, bir kayma ve ağır   ekimde ilerleyen bir takla, topukları sonunda tırmanıştan kurtuldu ve bacaklarını da onlarla birlikte kurtardı.

Sahnenin ortaya   ıkışını izledim, kollar sallanıyor, eller uzanıyor ve havaya kapanıyordu ve aşağı indi, g  ğ  sleriyle birlikte bir su birikintisinin i  ine   n tarafına tokat attı ve bu klasikti.

O kadar klasikti ki kahkahadan nefes alamıyordum ve o da m  cadele ediyordu, o kadar   ok g  l  yordu ki sırt   st   d  nmek zorunda kaldı ve kendini kahverengi   amura daha da buladı.

G  l  n   derecede g  zeldi ve g  zleri   ylesine neşeyle parlıyordu ki, kahkahalar zaten davada olmasaydı bile nefesimi keserdi. Ona doğru geri adım attım, ellerine uzandım ve onu ayağa kaldırmak i  in kendimi hazırladım. Ama bu   ok fazlaydı. İkimiz i  in de   ok fazla ve   ok aptalcaydı.

Ben de takla atmaya gittim.

On Yedinci Bölüm

Anna

Benimle birlikte çamurun içinde kış üstü yatıyordu ve ben aptal topuklularla bunu yapabileceğimi düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyordum. Ama aptal olduğuma memnundum. İyi ki oradaydık, su birikintilerinde debeleniyorduk, çünkü bu çok komikti.

En son ne zaman ciğerlerimi dolduran temiz havayla birlikte kır rüzgarlarında güldüğüm kadar güldüğümü hatırlayamıyordum. Sonunda yükselmeye çalışacak kadar düzenli nefes almaya başladığımda ona uzandım ama o hala kükrüyordu ve beni sıkıca tuttu. Aptalca büyük gelen paltomun ve sıçrayan kalçalarımı yukarı kaldıran aptal eteğimin içinden çamur çamura karışıyordu.

Sonra köpekler bizim kadar çamurlu bir halde üzerimize sıçrayıp yüksek sesle havlayarak geldiler. Onları da Lucas'ı tuttuğum kadar sıkı tuttum, yüzümü yalarken ellerim nemli tüylerindeydi ve bu mükemmeldi.

Ayaklarımdan vazgeçtim ve sürünmeyi tercih ettim, o da benimle geldi, benim gibi dizlerinin üzerindeydi. Elimi tuttu, her ilerleyişte ikisini çamura buladı ve yavaşça tepeye doğru ilerledik. Daha sert bir zemine çıktığımızda beni ayağa kaldırdı ve sonra bana sıkıca sarıldı. Ben de ona sıkıca sarıldım ve derin ve özgür bir nefes aldım.

Özgürdüm.

"Ayakkabıların boku yemiş," dedi, bariz olanı belirtirken yeni yeni gülüyordu. "Umurumda değil," dedim. "Buna değdi."

Tepenin etekleri boyunca muhteşem bir sessizlik içinde yürüdük; yeşil, hışırdayan yapraklar ve koşuşturan köpekler o kadar zengindi ki. Buna asla doyamayacaktım ve bunu biliyordum. Ona asla doyamayacaktım ve bunu biliyordum.

Sanırım o zaman geleceğin kaçınılmaz olduğuna karar verdim. Gelecek kaçınılmazsa geçmiş de kaçınılmazdı.

Korkuyordum. Ona bakıyor ve bana çarptığı o acı yığınının ötesine nasıl geçebileceğimizi ve bana çok pahalıya mal olan yansımaların ötesine nasıl geçebileceğimizi merak ediyordum.

Ama daha çok, kendim atlatmış olsam bile başkalarının bunu nasıl atlatacağından korkuyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ama ona söylemedim. O an orada değildim. Omuz silktim, gülümsedim ve ufuktaki bir başka çılgın büyük meşeyi işaret ettim ve o da bana Millie'nin en sevdiği meşe olduğunu söyledi.

Cebinden telefonunu çıkarıp ekran kilidini açmadan önce birkaç uzun saniye bana baktı.

Bir video çekip uzattı ve küçük kızı avuçlarını ağaç kabuğuna dayamış, o ağacın etrafında koşuyordu. Kıkırdaması çok güzeldi, gözleri pırıl pırıldı ve onunkine o kadar benziyordu ki beni bir tarafa savurdu. Saçları da tıpkı onunki gibiydi, aynı koyu renk tonundaydı ve koşarken arkasından savrulduğu için rengi mükemmel bir uyum içindeydi. Konuşamıyordum. Acı boğazımdaydı.

Çünkü bu biz olmalıydık. O benim olmalıydı.

"Hadi ebelemece oynayalım baba," diye kıkırdadı. "Eminim beni yakalayamazsın." "Kameraya gülümse, hemen geliyorum."

Dilini çıkarıp bir dans yaptı ve adam sabit tutamayacak kadar yüksek sesle gülünce görüntü ürperdi.

Kayıt sona erdiğinde "Çok güzel," diyebildim. "Öyle," diye onayladı.

"Belki bir gün onunla tanışırsın. Seni sevecektir."

Bu acımı tazeledi. Parmaklarını parmaklarımın arasına aldım ve yürümeye devam ettim, nefes almaya devam ettim ve o lanet elimi ağzına götürdü ve eklemlerimi öptü ve o zaman mahvolduğumu anladım.

Devreyi tamamlayıp kamyona geri döndüğümüzde köpekleri ısıkladı. Binmeden önce kıcıma sıçrayan çamurun bir kısmını silmeye çalışıyordum ama bana zahmet etmememi söyledi ve hemen kendisi bindi.

Gümbürdeyerek eve geri döndük ve kalbim güm güm atıyordu, kaçtığım yerle yüzleşmemiz gerektiğini çok iyi biliyordum.

Arabayı yola çekti ve ben de çöpe atılmış ayakkabılarımla son adımlarımı attım, onları kapının yanında tekmeleyerek çıkardım ve sıcak içeriye adım attım. Paltosunu silktim ve kuruması için astı, sonra mutfığa geri döndük ve çaydanlığı çalıştırıp bana ne istediğimi sordu.

Taze bir bardak meyve suyunu yudumladım ve onun çay yapmasını izledim ve bunu atlatmamızın bir yolu olup olmadığını merak ettim.

Bacaklarımı incelerken yine güldü. "Sana bir banyo hazırlayayım," dedi ve ben de başımı salladım. Ama o zaman bir tur daha atmayı tercih ettim. Bluzumu çıkarıp yere attım, sütyenimin klipslerini açtım ve kirli eteğimi kalçalarımın altına kaydırdım.

Alçalmadan önce son bir yükseliş.

Ne giydiğimi görünce gözleri ateşle karardı.

Yol boyunca onları hissettim, daha önce o bakmıyorken tezgahın üstünden gizlice aldığım kirli külotları. Yol boyunca kalçalarımın arası kaygan ve nemliydi.

"Seni pis kaltak," dedi ve parmaklarımı aşağı doğru kaydırdım.

Bana bir saniye bile vermedi. Birkaç uzun adım attı ve dizlerinin üzerine çöktü, ağzını

O pisliği sertçe emiyor ve elleri çamurlu kalçalarını öyle sıkı kavrıyordu ki ben onun esiriydim. Onun esiri olmak istiyordum.

"Sen pis bir canavarsın," diye fısıldadım ve o da amıma karşı inledi.

"Birini tanımak için biri gerekir" dedi.

Donumu kenara çekmedi ve ben de çekmesini istemedim. Onu böyle seviyordum.

Ürperirken bacaklarımın ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağını bilmiyordum, bu yüzden yan taraftaki tezgâha tutundum. Gözlerim kapalıydı, vücudum yanıyordu ve dalgalar beni heyecandan boğuluyormuşum gibi içine alıyordu.

Pislik.

Pislikti.

Geri çekildiğinde ağzı o kadar ıslaktı ki, sanki pis bir kara melekmişim gibi bana bakıyordu.

O iğrenç külotu bacaklarımdan aşağı çekip ağzına aldı ve karnım sadece onun bana verebileceği o pis çırpınışı yaptı.

Sonra ayağa kalktı ve beni öptü. Tanrım,

öpmesini istedim.

Ağzındaki pisliği yalayıp yutmak ve fetişlerini tatmak istedim. Onu öyle bir öpmek istiyordum ki hiç durmayacaktık.

Kıran oydu. O çekildiğinde nefes nefese kalmıştım.

"Nefis," dedi ve sırlıklam olmuş külotları tezgâha geri bıraktı. "Hadi sana şu banyoyu yaptıralım."

O yukarı çıkarken ben de meyve suyum bitirmek için mutfakta oyalandım ve nefesimi tutup ona katıldığımda banyo çoktan dolmuştu. Dolu ve köpüklü. İçeri girdim ve suya dalarken iç çektim, cennet gibiydi.

Her şey cennetti. Cennet, yaklaşan

cehennemle alay ediyordu.

Ve işte o zaman söyledi, banyonun kenarında çamurlu bir şekilde otururken elleri suya sıçradı. "Seni seviyorum, Anna."

O kadar sert vurdu ki yüzleşemedim. Köpükleri sıçrattım ve hemen yanımda olmasına rağmen onu duymamış gibi davrandım. Beynim, ona aynı üç kelimeyi itiraf etmenin ötesinde bu ifadeye ne söyleyebileceğim konusunda dönüyordu.

"Cidden Anna, seni o kadar çok seviyorum ki canım

yanıyor." Ama benim canımı yaktığı kadar değil.

Sonunda onunla yüzleştim. Onun gözlerinin içine baktım ve kelimeleri çağırdım ve söyledim.

"O zaman neden Maya Brooks için beni siktin? Neden onu arkamdan siktin ve yüzüme tükürdün Lucas? Neden onu benden çok daha fazla sevdin?"

Sessizdi, gözleri neredeyse benimkiler kadar acı doluydu. Tabii bu mümkünse. "Özür dilerim," dedi ama başım titriyordu.

"Özür dilemek yetmiyor. Özür asla kesmez."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "İnan bana, Anna. Hiçbir şey beni senin böyle acı çektiğini görmek kadar yıkmadı."

"Siktir git," diye tersledim ve banyoda geri çekildim. Ve oradaydı. Yıllarca gömdükten sonra içimde tazeliğini koruyan o acı ve kin. Her şeyi gömmüştüm. "Yok edilmek hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Kalbimi yerinden söktün ve güldün. Bana güldün."

Gözlerimin içine bakamıyordu ve buna sevinmişim çünkü benimkiler de dolup taşıyordu ve bundan nefret ediyordum, öfke olması gerekirken gözyaşlarının gelmesinden nefret ediyordum.

Kendimi sudan yukarı çektim ve kolumu tutmaya çalışırken onu ittim. Görebildiğim ilk havluyu kaptım ve dışarı çıkmadan önce kendimi sardım, o da beni takip etti. Ben onun gardırobunu karıştırırken, kendi giysilerim paramparça olduğu için üzerime uyacak bir şeyler bulmaya çalışırken o hâlâ bana bakamıyordu.

"Cidden, Anna," diye denedi. "Düşündüğün gibi değil."

"Gerçekten mi?" Tükürdüm. "Çünkü sen kalbimi parçalayıp buna gülerken bana gayet açık görünüyordu Lucas. Dünyanın geri kalanı için de gayet açık görünüyordu."

"Biliyorum," dedi ve sesi o kadar ağırdı ki gözyaşlarını getirdi.

"Bunun sadece bir gece olması gerekiyordu..." Başardım. "Kahretsin Lucas, sadece bir gece olması gerekiyordu. Çünkü bunu istememiştim. Bunların hiçbirini istemedim."

"Biliyorum," dedi tekrar ve ben gömleklerinden birini giymeye çalışırken tam karşımda, dizlerinin üzerindeydi. Yarı yolda durdum, kollarım pes etti ve ellerim gözyaşlarımı saklamak için yüzüme uzandı.

Bu adam benim cennetimdi. O her zaman benim cennetim olmuştu. Vücudumun arzuladığı her şeker şurubu kırıntısıydı ve kalbim de onunla birlikte aynı derecede arzuluyordu.

Ama o benim de lanet olası zehrimdi. İçimde aktığını hissedebiliyordum.

Zehirli. Vücuduma verdiği şeyin canı cehenneme, o benim ruhumu zehirlemişti.

"Sana bunu yapmak istemediğimi söylemişim," dedim hıçkırıklar arasında. "Oraya gitmek istemedim." "Gitmek zorundayız, Anna," dedi. "Zorundayız ve buna

memnunum."

"Ben değilim."

"Lütfen bunu söylemeden önce beni bir dinleyin," dedi.

On Sekizinci Bölüm

Anna

On yıl önce.

Trende kıpır kıpırdım, olmam gerekenden çok daha fazla. Sakinliğin ve geri çekilmenin mutluluğunu ve son üç haftadır çabaladığım her şeyi yaşamalıyım.

Ama ben yapmadım.

Lucas'ı üç kez aramıştım ama cevap vermiyordu. Bu o kadar da önemli bir şey olmamalıydı ama telefonumu açtığımda beklediğim gibi ondan bir mesaj bankası gelmemişti. İlk gece beni ne kadar özlediğini söyleyen, yazım hataları olan sarhoş bir mırıldanmadan başka bir şey yoktu.

Pencereden dışarı baktım ve iç huzuru çağırmaya çalıştım ama hissetmiyordum.

Perthshire'daki yirmi bir günlük sığınaktan sonra telefonumu geri aldığımda mesajlar biplenmişti. Annem, Nicola, Dawn ve işten Kelly. *Umarım her şey yolundadır ve seni özlüyorum ve eve dönmeni sabırsızlıkla bekliyorum.*

Ama o sarhoş mesajından sonra ondan hiçbir şey gelmedi.

Tekrar aradım ama yine telesekreter çıktı. Başka birini arayabilirdim ama içimde bir sıkıntı vardı ve muhtemelen yoktan var ettiğim bir şey yüzünden onları endişelendirmek istemedim.

Tren eve yaklaştı ve ben yolculuğun tadını çıkarmaya çalıştım. Kasabalar, kırsal alanlar ve görülecek koca bir dünya vardı ama aklım buna ermiyordu.

Her zaman kendi kendine yardım eden bir kız olmuşumdur. Her zaman zihninin ve ruhunun gücüne ve hayatın zorluklarından kurtulmanın tüm o harika yollarına inandım. Doktorda stres olduğunu söylemişlerdi. Garip hastalık anları, kafamdaki dalgalar ve anlamlandırmaya çalıştığım garip déjà vu hisleri.

Stres dediler. İş yerinde çok fazla şey vardı, ki bu muhtemeldi. Rahatça dinlenmek için yeterli zihnin sakinliği yoktu, ki bu da muhtemeldi. Bu yüzden, üç haftalık inziva, meditasyon ve terapinin ruhlarını ne kadar temizlediğine dair övgüler yağdıran binlerce referansla birlikte inzivanın reklamı yapıldığında, bunun iyi bir bahis olduğunu düşünmüştüm.

İşten üç haftalık izin almıştım, Lucas da bana uygun olduğunu söylemişti ve ben de görevime başlamıştım.

Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüştüm. O kadar çok meditasyon yapmıştım ki zihnim özgür kalmıştı. O kadar çok terapi görmüştüm ki alnımda kalıcı bir gül kuvars olduğuna yemin edebilirdim. Elle şifa, hipnoterapi ve davullu çemberler. Hepsi harika şeylerdi ve birkaç hafta boyunca hiç garip stres basması yaşamadım. Başarı.

Ve işte eve dönerken trendeydim.

Lanet olsun, Lucas'ı ne kadar özlemiştim. Erkeğimi çok özlemiştim.

Tren nihayet kendi sahasına girdiğinde istasyonda olmasını bekliyordum ama orada değildi. Yağmura göğüs gererek durakta bir taksi buldum ve şoförü benimkine yönlendirdim ama o sırada kalbim gerçekten çok hızlı atıyordu. O kadar endişeliydim ki, mantıklı yanım hala bir şey olmadığı konusunda ısrar etse de midem bulanıyordu.

Birkaç dakika içinde evdeydik. Şoförün parasını ödedim ve arkadan çantamı aldım ve sonra doğruca garaj yolumuza çıktım, el çantamdan anahtarımı çıkardım ve gülümseyerek kendimi içeri attım.

Ancak mekanın halini görünce bu gülümseme kısa sürede kayboldu.

Her şey farklıydı.

Resimler gitmişti ve oturma odası onun kitapları, sandalyesi ve sehпасı olmadan çıplak görünüyordu. Mutfağa doğru adım attığımda onu orada, adanın başında dururken bulduğumda şaşkınlık içindeydim.

Çantamı düşürdüm, hala elimde olduğunu yeni fark ettim ve kollarımı kocaman açarak öpücüklerle ona doğru koşmalıyım, ama ne için olduğunu bilmesem de boğazımda korkunç bir yumru ile olduğum yere çakılıp kaldım.

"Neler oluyor?" Dedim ve sesim uzaklardan geliyordu.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda onunkiler gibi bakmıyordu. Soğuktu. Daha önce hiç görmediğim kadar soğuk. "Ben gidiyorum," dedi. "Sana söylemek için eve gelmeni beklemek istedim ama artık bitti. İlişkımız bitti." Başımı sallıyordum, ne dediğini anlamaya bile başlamamıştım.

Çılgıncaydı.

O kadar çılgıncaydı ki yorumlamaya nereden başlayacağımı bile

bilemedim. Bitti mi?

Nasıl bitmiş olabilir ki?

Gittiğinde iyiydik. Sımsıkı sarıldık ve beni ne kadar özleyeceğini ama seyahatimden keyif alacağımı umduğunu fısıldadı.

Normal.

Normal ve iyi. Normal

ve biz.

"Ne?" diye sordum. Sordum ama zayıftı. Acınasıydı.

Bir adım daha yaklaştı ama hâlâ mesafeliydi. "Maya Brooks'a aşığım," dedi bana ve sözlerinde hiç

umursamazlık yoktu. "Senden ayrılmadan önce onun hazır olmasını bekliyordum ama o artık hazır. Onunlayım."

Maya Brooks'un orada durduğunu hayal ettim. Pembe ruju, yüksek çizmeleri ve günahkârlar arasında bir melekmiş gibi saçlarını savuruşu. Onu yıllardır tanıyordum, arkadaş grubumuzun dışındaydı. Ondan hoşlandığını biliyordum. Sosyal ortamlarda karşılaştığımızda ona hep bir saniye fazla uzun sarılırdı ve gözlerindeki o parıltıyı hep görürdüm.

Ama o benimdi.

Beni seviyordu.

Birlikte olduğumuz onca zaman boyunca bunu hiç sorgulamamıştım. "Ama o Maya..." Ben başladım. "Onu pek tanımıyorsun..."

Bana sırıttı. "Onu çok iyi tanıyorum, Anna. Onunla aylardır görüşüyorum, sadece sana haber vermek için bekliyordum."

Hayır.

Olamaz.

Hayır. Olamaz.

Ama orada dururken o kadar emindi ki. Ceketinin içinde omuzları o kadar dikti ki. Kahretsin, gitmek için giyinmişti bile. Ceketini ve ayakkabılarını giymişti.

Sonunda beni vurdu. Gözyaşlarım hızlı ve sert bir şekilde akmaya başladı, hastalıkla mücadele ederken ellerimi karnıma götürdüm. "SEN NEDEN BAHSEDIYORSUN?!" Çığlık atıyordum.

"ANLAMİYORUM!"

"Anla artık," diye tısladı. "Üzgünüm Anna, ama seni sevmiyorum. Sevdiğimi de hiç sanmıyorum." Başımı sallıyordum, çünkü bu gerçek olamazdı. Lütfen Tanrım, gerçek olamazdı. Ama gerçektir.

Gerçektir.

Ve bu bir ıstırap. Saf ıstırap.

Beni ağlarken izledi ve ben ne yapacağımı bilemedim. Tökezleyerek duvara çarptım ve ondan nefret ettim, Maya'dan nefret ettim, kendimden ve tüm lanet dünyadan nefret ettim.

"Neden?!" Gözyaşlarımın arasından fısıldadım. "Neden onu benden daha çok seviyorsun?!" Cevap vermesini beklemiyordum ama verdi.

"Maya inanılmaz. Çok zeki, çok komik ve çok ateşli. Bunu yıllardır biliyordum, sadece Paul Slater ile birlikteyken beni geri istediğinden emin değildim."

Bunu göremedim. Gerçekten göremedim. Ama gözleri her şeyi anlatıyordu. "Ne kadar zamandır?" Ben sordum, o da omuz silkti.

"Yeterince uzun, Anna. Geleceğimin onunla olduğunu bilecek kadar uzun."

Kusmuştum. Öğürdüm ve iki büklüm oldum, görüşüm bulanıktı ve kulaklarım çınılıyordu. Yanıma gelmeye bile çalışmadı.

Ve sonra güldü.

Bana güldü.

"Sakin ol, Anna. Yeni bir yer bulana kadar hesabına üç aylık kira yatırdım. Bunu atlatacaksın."

Tanrım, bunu asla atlatamazdım.

Eziciydi, sanki tüm kalbim sökülmüş ve hiçbir şeye damgalanmış gibiydi. Acıya dayanmak için mücadele ederken fiziksel olarak çok acı veriyordu.

"Yapma bunu, Lucas," demeyi başardım. "Lütfen, Lucas, yapma..."

Yalvarıyormuşum gibi geliyordu, kelimelerim çok zayıftı ve denediğim için kendimden nefret ediyordum. Öfkenin acının yanına bile yaklaşamamasından nefret ediyordum.

Anahtarını tezgâhın üzerine bıraktı ve yaklaştı.

"Görüşmek üzere," dedi. "İyi birkaç yıl için teşekkürler, sadece yeterince iyi olmaması çok yazık."

Ama benimle görüşmeyecekti.

Bir daha asla.

O amcık ve onun zehirli ruhuyla aynı odada bir nefes daha almaktansa kendimi öldürmeyi tercih ederim.

Kapıyı arkasından kapattı ve ben yere yığıldım, öğürdüm, sıçradım ve o kadar çok hıçkırdım ki göremiyordum. İçimde anlayan hiçbir şey yoktu. İçimde buna gerçekten inanabilecek hiçbir şey yoktu. Geride bıraktığım adamın buruşup öldüğüne ve az önce beni parçalayan şeytani canavara dönüştüğüne inanabilecek hiçbir şey yoktu.

Beni öpüyor, kucaklıyor, adanın üzerine fırlatıyor ve çılgınca beceriyor olmalıydı.

Mutlu olmalıydı, gülüyor olmalıydı. Mutlu olmalıydık, gülmeliydik, pis bir seks karmaşası içinde olmalıydık. Ama yalnızdım, tüm yanlış nedenlerden dolayı yerde dağınık bir haldeydim, kapı arkasından kapanırken sırtışı döngü halindeydi.

Elim ayağım titriyordu ve Nicola'nın numarasını zorlukla arayabildim. Bir *heyyyyy* ile cevap verdi, ama ben bir öğürme ile cevap verdim ve bana neyin yanlış olduğunu, ne olduğunu soruyordu ve ben ona cırtlak nefeslerle anlatmaya çalıştım.

İçimden gelen çığlık gibi bir hıçkırıktı.

"Sana ihtiyacım var. Lütfen, Tanrım, Nicola, sana ihtiyacım var. Lucas gitti. Gitti!" Ve sonra söyledim. Söyledim ve her şeyi gerçeğe dönüştürdüm. "Beni Maya Brooks için terk etti. Maya Brooks'a aşık."

Kendi nefesini içine çekti. "Ne oluyor lan?!"

Onu sadece taze hıçkırıklarla karşılayabiliyordum ve hattın diğer ucunda yürüdüğünü, anahtarlarını kaptığını duyabiliyordum.

"Yoldayım," dedi. "Söz veriyorum, yakında orada olacağım!"

Telefonu kapattım ve başımı duvara yaslayıp evrene yakında yanımda olması için yalvardım. Evrene bunun iğrenç bir şaka olduğunu ve bir kâbusun içinde trende uyuduğumu düşünerek yalvardım.

Ama bu bir kabus değildi. Gerçektir.

Tüm kalbimle ve ruhumla sevdiğim adam, Maya Brooks'a aşık olduğu için yüzüme gülmüş ve beni katliamda yalnız bırakmıştı ve ondan bir daha asla haber alamayacaktım.

Ve işte o zaman oldu.

İşte o zaman kalbimle birlikte zihnim de acıya dayanamayıp pes etti. İşte o zaman ilk nöbetimi geçirdim.

On Dokuzuncu Bölüm

Anna

Günümüze dönelim.

Son birkaç haftadır acıyı ne kadar görmezden geldiğime inanamıyordum. Aptal bir lunapark gezintisine çıkmış bir hafıza kaybı gibi acıyı unutmuş ve kendime saklamıştım.

Ruhumun çirkin derinliklerinden yükselirken ve karşımdaki adamın yıllar önce beni ne kadar incittiğini hatırlarken yeniden hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum.

Aptal, pis bir sikiş olması gerekiyordu. Düşündüğüm için bile tam bir şaka olduğum düzgün bir orgazmdan başka bir şey değildi.

O aşağılık herife mesaj atmak şöyle dursun, telefonumda numarasını taşıdığım için bile kendime iğrenç bir pislik gibi davranmıştım.

Ama işte buradaydım, Lucas Pierce için ağlıyordum, ona yeniden aşık olmuştum.

Ona aşık olmaktan vazgeçtiğimi hiç sanmıyorum. Beni yerden kaldıran ve bana yepyeni bir dünya veren Sebastian'a bile.

Kendimden ve karşımdaki hıyardan bir kez daha nefret ettim. Bana gülerkenki soğuk ifadesini, kapı arkasından kapanırkenki sırtışını hatırladım ve uzaklaşmaya çalıştım ama yapamadım. Beni orada tuttu, kolları kalçalarımın sıkıca sarılmıştı.

"Lütfen, Anna," dedi ve sesi boğuk çıkmıştı. "Lütfen sadece beni dinle."

"Neyi duydun?" Tısladım. "Beni nasıl mahvettiğini mi? Bana nasıl güldüğünü? Özür bile dilemediğini mi?!"

"Yapamadım," dedi. "Özür dileyemezdim çünkü dileseydim seni asla terk edemezdim. Beni affetmeyi deneseydin bile senden asla uzak kalamazdım."

"Sen neden bahsediyorsun be?!" Çığlık attım. "Beni asla terk edemezdin de ne demek?! Sen Maya Brooks'a aşıktın! Siktiğimin Maya Brooks'u için beni siktin!"

Başını sallıyordu ve ağlıyordu da. Onu hiç

böyle görmemiştim.

Onu daha önce hiç ağlarken görmemiştim ve şu anda benimle birlikte acı çektiği kadar acı çektiğini de hiç görmemiştim.

Pes ettim. Yere düştüm ve bacaklarımı yukarı çektim ve kendimi tutmaya çalışırken ileri geri sallandım.

Nefes al. O da yere yığıldı ve gitmesi için feryat etmeme rağmen alnını benimkine bastırarak çok yakınımına oturdu.

"Seni bir daha asla terk etmeyeceğim," diye fısıldadı gözyaşlarının arasından. "Yemin ederim Anna, seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

"Neden?!" Ağladım ve sesim çok zayıf ve çok incinmiş çıktı. "Madem bu kadar zordu, neden ilk seferinde beni terk ettin?! Bunun beni ne kadar mahvedeceğini umursamadan neden arkamdan o kadar uzun süre onunla görüştün?!"

"Değildim," dedi. "Aptalca bir hataydı, Anna. Aptalca, sarhoşça, amcıkdan bir hataydı, senin gittiğin amcıkdan bir gecede."

Ağzım açık kaldı ve buna inanamadım. Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?!" Tersledim. "Sen ona aşıktın!"

"Onu hiç sevmedim amına koyayım," dedi ve gözlerimin içine o kadar saf ve o kadar gerçek bakıyordu ki ona inandım. Ona inandım ve bunu midemde hissettim. "Ben seni sevdim. Seni hep sevdim. İki kadeh içkiden sonra yaptığım tek bir hataydı ve bedelini ödedim. Tanrım, ödedim. Everest'ten aşağı yuvarlanan bir meşe palamudu gibiydi, her adımda o kadar çok kar topladı ki, tüm dünyamı mahveden lanet bir çığ oldu."

Yine anlamadım.

Anlayamadım.

"O zaman neden?" diye sordum. "Neden bana söylemedin?! Neden bana karşı dürüst olmadın?" Durakladım ve bir hıçkırığımı daha tuttum. "Yani, bundan nefret ederdim ve canım çok yanardı ama tek bir hataysa Lucas... tek bir hataysa, o zaman belki üstesinden gelebilirdik... belki seni affedebilirdim..."

"Biliyorum," dedi. "Denerdin, biliyorum."

"Peki, neden?" Tekrar ittim ve gözyaşlarım akmaya başladı. "Ne halt etmeye gittin?"

Nefes aldı ve konuşmak için sesini toplarken onun da gözyaşları akıyordu.

"Çünkü hamileydi," dedi ve sözleri boğazında düğümlendi. "Tanrım, Anna. Hamileydi amına koyayım."

Yirminci Bölüm

Lucas

On Yıl Önce

Üç hafta kulağa o kadar da uzun gelmiyordu ama öyle olacaktı. Onu çok özleyecektim.

Birkaç aydır stresle mücadele ediyordu, o berbat iş ve ahmak patronu ona çok fazla baskı yapıyordu, her gece geç saatlere kadar çalışıyordu ve teslim tarihleriyle o kadar meşguldü ki neredeyse hiç uyumuyordu.

Bu şekilde bir yığın izin istememin, bunun mümkün olmadığını söylemelerine neden olacağını ve istifasını vermek zorunda kalacağını ummuştum, ama yapmadılar. Onu o kadar çok çalıştırıyorlardı ki, neredeyse hiç yıllık izin kullanmamıştı, bu yüzden kullanmak için birikmiş bir yığın gün vardı.

O da onları kullandı.

Yeni Çağ saçmalıklarının hiçbir zaman hayranı olmadım. Anna, evrenin önümüzde bir yol çizdiğine inanan şu meditasyon, görselleştirme ve rüya yorumlama tiplerinden biriydi. Her neyse.

Şehrin merkezindeki Neptün çeşmesinin önünden her geçişimizde durur, çantasından bir bozuk para çıkarır ve bir dilek tutarak içine atardı.

Her seferinde onunla birlikte bir dilek tutup tutmayacağımı soruyor ve her seferinde aynı ifadeyle cevap veriyordum.

"Önümdeki yoldan evren sorumlu değil, Anna. Ben sorumluyum."

Evet, öyleydim.

Ve bu lanet yol boyunca yaptığım hatalardan sorumluyum.

Onu platformdan binlerce öpücük ve içimde bir kıpırtı ile uğurlamıştım. Gözden kaybolmadan önce *seni seviyorum* demişti ve ben de aynı şekilde karşılık vermiştim.

O ilk öğleden sonra sıkıcıydı. Televizyon kanalları arasında gezindim ve ilgimi çekmedikleri zaman bir ciltsiz kitabı karıştırmaya çalıştım, ama yine de sıkıldım.

Anna'nın yanında o kadar çok içmiyordum, birlikte olmadan önce çoğu zaman yaptığım gibi her hafta sonu dışarı çıkıp eve sendeleyerek dönene kadar kulüp gecelerine katılmıyordum. Akşam yemeği hazırlarken günümüz hakkında konuşurken birkaç kadeh şarap. Özellikle çılgın bir sikiş festivali akşamı geçirdiğimizde yatmadan önce bir kadeh viski, ama bundan fazlası değil.

Bir savurganlık için iyi bir zaman olacağını düşündüm ve birkaç arkadaşımı arayıp şehre indim. Birkaç barı dolaştık ve biraları yudumladım, kahkahalarla güldüm ve shot'lara başladım. I

Broad Caddesi'ndeki Casey's Casino'nun barından Anna'ya mesaj atarak onu ne kadar çok sevdiğimi söyledim ve ardından birkaç viski daha içtim.

Sanırım Casey's'de şehirdeki diğer arkadaşlarımızla ilk kez tanışmıştık. Onları diğerleri kadar iyi tanıımıyordum, çoğunlukla Dave ve Kyle'ın düzenli takıldıkları kızlardı. Dawn Richards, Yasmin Boyle ve Hannah Ames vardı.

Ve Maya Brooks.

Maya Brooks elinde büyük bir beyaz bardakla barda duruyordu.

Onunla neredeyse hiç konuşmadım, kahkahalarımın çoğunu Dave ve Dawn'a sakladım ama içkiler gelmeye devam etti. Caddenin aşağısındaki Bar Royale'e geçtik ve ben zar zor düz yürüyebiliyordum.

Sanırım Maya ilk o zaman kıkırdadı ve beni sabit tutmak için yanıma geldi. Anna gibi kokuyordu.

Aynı parfüm. Kara kiraz ve deniz.

"Sevgilin nerede?" diye sordu, sanki aklımı okumuş gibi ve Dawn benden önce cevap verdi.

"Perth'de yirmi bir günlük bir inzivada. Kulağa harika geliyor."

"Doğru," dedi Maya ve sırtışını daha önce fark etmeliydim. Ama etmedim. Zaten çoktan gitmiştim.

Dave'in izniyle Ocean'ın barında beni bekleyen bir üçlü shot daha vardı. Ona puslu gözlerle baktım ve eve taksiyle gitmeyi tercih etmeliydim.

Maya'nın bana o kadar yakın olduğunu düşünmüyordum, sadece geziniyordu. Bana baktığını pek fark etmedim, sadece çocuklarla gülmeye ve Anna'dan gelen mesajlar için telefonumu kontrol etmeye devam ettim.

Bu lanet olası geri çekilme şeyinde onunkini çıkardıklarını biliyordum, ama yine de kontrol etmeye devam ettim ve hala hiçbir şey yoktu.

Bir üçlü atış daha ve bu çılgınlıktı.

Tuvalete gittiğimi ve yolda kendimi duvara yasladığımı hatırlıyorum ve sonra her şey karardı. Dave beni sırtıma vurarak uğurlayıp kendini bir taksiye atana ve Maya koluma yapışıp bir sonrakine birlikte bineceğimizi söyleyene kadar her şey boştu.

Yola çıkarken arka koltuktaki çantasından küçük bir şişe viski çıkardı ve ben de arkasından alıp biraz yudumlarken güldüğümü hatırlıyorum.

Aptal.

Lanet olası aptal.

Ve sonra hiçbir şey yoktu.

Ta ki ertesı sabah benimkine hiç benzemeyen bir yatakta uyanana kadar.

Başım zonkluyordu, ağzım kupkuruydu ve ayağa kalkmaya çalışırken oda dönüyordu. Ve işte oradaydı, dirseğinin üzerinde yanımda sırtıyordu. Üstsüzdü ve buna bayılıyordu, bu da beni sersemletmeye yetmişti.

Maya Brooks.

Maya Brooks ile yataktaydım.

Esmer buklelerini bir tür porno yıldızı gibi savurdu ve sanki bu yaratılıştaki en sıradan olaymış gibi davrandı ve ben de tüm bu çılgınlığın içinde kayboldum, gözlerim kamaşmış ve hala zar zor ayıktım.

"Ne oluyor be?" Ona kısık bir sesle sordum. "Ne oldu lan?" Bana kıkırdadı.

"Çok şey oldu, Lucas. İnanılmazdın."

O kadar içkiden sonra nasıl bu kadar harika olabildiğimi bilmiyordum. Bunu nasıl yapabildiğimi bile bilmiyordum.

Bana doğru uzandı ve kendimi zorla ayağa kaldırdım, sırtüstü yuvarlanıp yorganı aşağı çekerken utanç içinde yere baktım.

"Hadi o zaman, bir kez daha deneyelim."

Bir kez daha denemek istediğim son şeydi. İlk denemeyi düşünmek bile midemi bulandırmaya yetiyordu. "Bunu yaptığıma inanamıyorum," dedim ve kendimden nefret ettim. Vücudumdaki her lanet hücreden nefret ediyordum.

"Oh, sen yaptın," dedi bana. "Ön kapıdan içeri girdiğimizde ellerini üzerimden çekemedin."

Uzaklaşmaya çalıştım ama kendimi yatağının başucundaki masaya dayamak zorunda kaldım. Yerden giysilerimi toplayıp zorlukla üzerime geçirirken mide bulantısıyla savaşmak zorunda kaldım.

"Gitmem gerek," diye boğuldum ve o da bir inilti çıkardı.

"Bu kadar sıkıcı olma," dedi. "Bir tur attık, bir tane daha atabilirsin." Başımı salladım ve oda dönmeye başladı. "Gitmem gerek," dedim tekrar ve kapıya yöneldim. "Bana karşı hislerin olduğunu söylemiştin," dedi bana. "Her zaman hissettiğini söylemiştin."

"O zaman yalan söylüyordum," dedim tereddüt etmeden. "Anna benim dünyam." Güldü. "Belli ki değil."

O odadan çıkabildiğim kadar hızlı çıktım, doğruca banyoya gittim ve orada bağırsaklarımı kustum. Enkaz halindeydim, Anna'yı o platformda el sallayarak uğurladığımda olduğum adamın suçlu ve zavallı bir enkazıydım.

Ben hâlâ öğürürken Maya kapı aralığında duruyordu.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu, sanki çok belli değilmiş gibi.

"Ciddiyim," dedi bana. "Bir kez daha denemek isterim. Belki bir şeyler yapabiliriz..."

Gözlerini kendi gözlerimle yaktım ve bu kadar az şey ifade eden bir şeye devam etmeye nasıl bu kadar hevesli olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum.

"Senden uzun zamandır hoşlanıyorum," dedi omuz silkerek, sanki bu bir açıklamaymış

gibi. "Ben Anna'ya aşığım," dedim tekrar.

"Ve ben de açıkça öyle olmadığını söyledim," diye alay etti. "Cidden Lucas, dün gece beni anlamsızca sikerken ona aşık değildin."

Onda o kadar sakın, sözlerinden, duruşundan ve bu berbat durumun doğruluğundan o kadar emin bir şey vardı ki midem bulandı. Sifonu çekip kendimi ayağa kaldırdım ve oradan çıkıp merdivenlerden aşağı indim ve telefonumu onun sehpasının üzerinde buldum.

Mesaj yok.

İlk defa mesaj gelmediği için çok mutluydum.

Aşağıda bana katıldığında saten bir elbiseye sarınmıştı ve kendimi her açıdan hıyar gibi hissediyordum.

"Özür dilerim," dedim ona. "Lanet olsun Maya, özür dilerim. Her şey için özür dilerim."

Bir yanıt duymak için oyalanmadım, kendimi oradan dışarı attım ve tökezleyerek aşağıya indim. Gözlerimi kısıp yolu tanıdım ve benimkinden sadece birkaç sokak ötede olduğumu anladım ve koşmaya başladım.

Eve kadar patinaj yapar gibi koştum ve eve vardığımda kapıdan düşüp koridorda yere yığıldım ve kendimden nefret ettim. Evimiz bizden, hayatımızdan ve geleceğimizden kokuyordu ve ben böyle sarhoş bir hıyar olduğum için kendimden nefret ettim.

Anna'nın numarasını aradım ve çevir tuşuna basmayı düşündüm ama cevap vermeyeceğini biliyordum. E-postalarımı ve mekanın acil durum iletişim bilgilerini çıkardım, ancak ona daha fazla stres vermek için çok güvendiği inzivayı mahvetmeyi kendime yediremedim.

Ben de yapmadım.

Suçluluk duygusunu, kendimden nefreti ve ciddi pişmanlığı sineye çekmeye ve onun eve gelmesini beklemeye karar verdim. Ve sonra af dileyecektim. Dizlerimin üzerine çöküp aptal günahlarımı itiraf edecek ve bana dünyamızda bir şans daha vermesi için ona yalvaracaktım.

Ama yapamadım.

Yapamadım, çünkü iki hafta boyunca kendimden nefret ettikten ve işe kül rengi yüz hatları ve onlara eşlik eden kül rengi bir kalple gittikten sonra bilinmeyen bir numaradan arandım.

Maya Brook'un numarası.

Benimkini nasıl aldığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Beni görmeye ihtiyacı vardı ve sesi gergindi.

Onu görmek istemediğimi söyledim ama ağladı ve görmek zorunda olduğumu söyledi. Sanırım o anda anlamıştım. Bunun tek bir anlama gelebileceğini biliyordum.

Onunla şehrin dışındaki Crown Inn'de buluştum ve ben maden suyumı yudumlarken o da aynısından içti, sonra çantasından beyaz plastik bir değnek çıkardı ve uzattı.

Ve üzerinde iki mavi şerit vardı.

Şoktan bayılabiliirdim.

"Hamileyim," dedi. "Beni hamile bıraktın, Lucas. Ve bebekten kurtulmayacağım. Bebekten asla kurtulamayacağım."

Masanın üzerinden ona bakarken gözlerim ruhu olmayan dehşete kapılmış hayaletler gibi görünüyor olmalıydı. "Benim olduğuna emin misin?" diye sordum ve o da gözlerini devirdi.

"Senin olduğundan kesinlikle eminim."

Durakladığında midem bulandı ve çok incinmiş görünüyordu.

"Baba olacaksın Lucas," dedi bana. "Umarım bunun hakkını verirsin. Lütfen bunu başar." Bunu yapmak istemiyordum.

Ne şimdi ne de sonsuza kadar Maya Brooks'la ilgili hiçbir şey yaşamak istemiyordum ama yapamazdım. Yapamazdım ve bunu biliyordum.

"Kafamı toplamam lazım," dedim ona.

"Tabii, anlıyorum." Gözlerini dikmiş bakarken gözleri çok sertti ama içlerinde bir korku parıltısı da vardı. Onlara bakmak acı veriyordu.

"İrtibatta olacağım," dedim.

"Lütfen ikinci kez berbat etme, Lucas. Lütfen yanımda ol. Sana ihtiyacım var."

Onu barda bıraktım ve haftalardır içinde bulunduğum sersemliğin aynısını yaşadım ve sonra tekrar hastalandım, ama bu sefer içkiden değildi. Hepsi benden kaynaklanıyordu.

Bununla yüzleşmek zorundaydım ve korkuyordum. Dünyasının yıkılışını izleyen bir ruh için korkmuş bir bahaneydim ve birinin bana bunu atlatabileceğimi söylemesine ihtiyacım vardı.

Annemi aradım ve konuşmak için çabaladım, o da bana karşılık vermek için çabaladı. Annemin yanına gittim ve o da benim kadar solgun bir halde bekliyordu, kapıdan içeri girerken bana sıkıca sarılmıştı.

Sözcüklerim karmakarışıktı, lütfen Anna'yla bunu nasıl atlatacağımı bulmama yardım etmesini istiyordum ama o başını salladı.

"Hayır," dedi bana. "Bunu Anna ile atlatamazsın. Kendine bir çukur açtın ve şimdi içine tırmanmak zorundasın."

Ben başımı sallıyordum ama o başımı sallıyordu.

"Beni dinle, Lucas. Ben de bir zamanlar Maya'ydım. Karnında büyüyen bir bebeği olan ve bu dünyada nasıl var olacağına dair hiçbir fikri olmayan korkmuş bir kadındım."

Bunu daha önce de duymuştum. Bunu daha önce hissetmişim.

Adımı bile bilmeden beni büyütmek için onu terk eden adamdan nefret etmişim.

Ve ben o olamadım.

Ben o adam olamam.

Konuşmaya devam etti ve ben de dinliyordum. Dinlememezlik edemezdim.

"Sen baban olmayacaksın," diye tısladı. "Seni bunun için yetiştirmedim. Babanın asla olamadığı baba olacaksın ve bunu başaracaksın. Bunu başaracaksın, oğlum."

Başımı sallıyordum ve gözyaşlarım gelmeye başladı.

"Yapamam," diye ağladım. "Bunu yapamam. Anna'yı seviyorum!"

"Ve Maya'dan yarattığın bebeği seveceksin. İnan bana, Lucas. O küçük ruhu kendi ruhundan daha çok seveceksin. Şimdi sadece elinden gelenin en iyisini yapmalı ve hatalarını geride bırakıp yepyeni bir başlangıç yapmalısın."

Hâlâ başımı sallıyordum ama o durmadı.

"Maya'yla yeni bir başlangıç yapacaksın," dedi. "Ya da babandan daha kötü bir adam olursun Lucas. O kadınlardan hiçbirine layık olmayan zavallı bir adam olacaksın."

Ona inandım.

Ona inandım çünkü doğruydı.

O anda bir boka layık olmayan bir adamın acınası bir bahanesiydim.

Kesinlikle Anna'ya layık değildim.

Kalbimi ve onunla birlikte Anna'ninkini de ikiye bölecek olan kursa katılmayı seçtiğimde bu beni içten içe öldürüyordu. Hemen ertesi gün Maya'yı arayıp onunla buluştum ve ona yanında olmaya çalışacağımı, ihtiyacı olan adam ve anlaştığım gibi bir baba olmaya çalışacağımı söyledim.

Ona bir şans vereceğimi söylediğimde o kadar mutlu oldu ki midem tekrar bulandı. Kollarını boynuma doladı ve bir kez daha kara kiraz ve deniz kokuyordu ve meşe palamudu dağdan aşağı yuvarlanmaya devam etti ve çoktan karla kaplanmıştı ve kaderim gerçekten mühürlenmişti.

Anna seyahatinden sonra ön kapıdan içeri girdiğinde onu bekliyordum ve eşyalarım çoktan gitmişti.

Onun affedici, sevgi dolu ve hak etmediğim her şey olduğunu biliyordum ve ona veremeyeceğimi de biliyordum.

Benim de ne kadar kırılmış olduğuma dair bir ipucu.

Benden nefret etmesine, hayatını yaşamaya devam etmesine ve beni her düşündüğünde adımlı lanetlemesine ihtiyacım vardı. Benden kaçmasına ve asla bana ulaşmaya çalışmamasına ve nedenini sormamasına ihtiyacım vardı.

Ben de geri bastırdım. Her şeyi bastırdım ve istediğim buymuş gibi davrandım. Düşünüyormuşum ve bu aptal bir geceden ve aptal bir hatadan çok daha fazlasıymış gibi davrandım.

Kırık ıgıllıklarının arasında bile gözleri sevgi doluydu ve ben kendimi o kadar sıkı tutmalıydım ki, kapıdan çıkamayacak kadar çok af dilemeden önce oradan çıkmalıydım.

Maya'ya asla ulaşamazsın.

Asla annemin beni dönüştürdüğü gibi bir adam olamayacaktım. Kötü ve affedilemez olması gerektiğini biliyordum.

Yaşamış en büyük amcık olmam gerektiğini biliyordum. Ben de güldüm.

Gözümün önünde kırılan Anna'nın acısına güldüm ve yaşadığım sürece kendimden nefret edeceğime yemin ettim. Ve sonra, dünyamızı onarılamayacak şekilde yok ettiğimden emin olduğumda, çekip gittim.

Bölüm Yirmi Bir

Anna

Sözünü kesmeden dinledim.

Acısını ve pişmanlığını hissettim ve onunla birlikte ağladım ve her şeyin içine işlemesine izin verdim. Güzel bir acıydı ama trajikti. O kadar trajikti ki, kalbimi binlerce yeni yerden kırdı.

"Özür dilerim," dedi ve alnını tekrar alnıma bastırdı. "Lütfen inan bana, Anna. Çok üzgünüm, asla bilemeyeceksin."

Ona inanıyordum ve bu yaptığı şeyin acısını azaltmıyorsa da daha iyi hale getirmiyordu ama hepsini gerçek olarak hissediyordum.

Zihnim soruları üst üste yığıyor, dönüp durmalarına izin veriyordu ve Maya'dan her zaman nefret ettiğim kadar nefret ediyordum ama içinde bulunduğu durumu affediyordum.

"Ondan sonra ne oldu?" Ben sordum. "Yani, Millie sadece beş yaşında... Bebeğe ne oldu?"

Alnını benimkinden çekmedi.

"Onu kaybetti. Düşük yaptı."

Yeni hıçkırdım ve beni kollarıyla sıkıca sarıp ikimizi de salladı.

"O zaman neden onunla kaldın?!" Bilmek için yalvardım. "Lütfen Lucas, neden geri dönmediğini ve bana gerçeği söylemediğini anlatmalısın."

Benden uzaklaşırken hıçkırıklara boğuldu ve elinin tersiyle yanaklarını sildi. "Çünkü o

kırılmıştı, Anna. Kesinlikle kırılmıştı."

Ve çığlık attım. Acı zirveye ulaştığında yüzüne doğru çığlık attım.

"VE BEN DE ÖYLEYDİM! KESİNLİKLE KIRILMIŞTİM!"

Yüzümü ellerimin arasına aldım ve kendi hikayemle boğuştum, her şeyi masaya yatırma zamanının geldiğini biliyor ve deniyordum. İçimi dökmeye çalışıyordum.

"Daha iyi hale getiremem," dedi ben hala sesimi bulmaya çalışırken. "Sadece üzgün olduğumu söyleyebilirim. Hayatına devam edeceğini düşünmüştüm. Öyle bir pislik olduğumu düşündüm ki beni geride bırakıp daha iyi birini bulacağını sandım. Ve buldun, değil mi? Sebastian Maitland'ı buldun ve mutlu olduğunu duydum."

"Mutlu değildim! Sadece mutluluğun ne olduğunu tekrar bulmaya çalışıyordum!"

Nefeslerimizi tekrar düzene sokmak için bir dakika bekledik ve sonra ben boğazımı temizledim. "O

gün beni terk ettiğinde, acıyla başa çıkmaya bile başlayamadım. Seni çok sevmiştim ve

Seni çok istiyordum ve tüm dünyamızın orada olduğunu sanıyordum."

"Vardı," dedi. "Yaptık, sadece ben berbat ettim."

"Ve *beni mahvetti*," diye devam ettim. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Enkaz gibi ağlıyordum ve konuşamıyordum ve sanki beni parçalara ayırmışsın ve onları bir hiç haline getirmişsin gibi hissediyordum. Nicola'yı aramaya çalıştım, o da geliyordu ve düşünmeye çalışıyordum ama yapamıyordum."

"Biliyorum," dedi. "Ne kadar kırıldığımı biliyorum. Bunu gördüm."

"AMA SEN BILMIYORSUN!" Bağırdım, sonra sesimi sakinleştirmeye çalıştım. "Beynim parçalanmış bir halde yerde öğürüyor ve hıçkırıyordum ve sonra parçalandı. Tam orada ve o anda kırıldı. Kafamda kendimden düşüyormuşum gibi hissettiren bir dalga oldu ve o kadar boşluğa düştüm ki nerede olduğumu bilmiyordum, konuşamıyordum, düşünemiyordum ya da neler olup bittiğini anlayamıyordum." Nefes almak için durakladım. "Çok korkmuştum, Lucas. Nicola kapıdan girip beni orada bulana kadar çok korkmuş ve yalnızdım. Ve bu her şeyin başlangıcıydı. Nöbetlerin başlangıcı buydu ve çok kötüydüler, çok acımasızdılar ve ben dehşete düşmüştüm. DEHŞETE DÜŞMÜŞTÜM!"

"Tanrım," diye boğuldu ve başı öne düştü. "Tanrım, Anna, bilmiyordum. Bilseydim seni asla orada öyle bırakmazdım."

"Epilepsiyi öğrenmek istediniz" dedim, "Nöbetleri anlatmamı istediniz ve şimdi anlatacağım."

Ona söyledim.

Ona nasıl başladıklarını, rastgele noktalarda nerede olduğumu ya da nereye gittiğimi bilmediğimi anlattım. Onlara sahip olmaktan nasıl bu kadar korktuğumu ve tek başıma dışarı çıkmadığımı. Teşhis konmadan önce nasıl bu hale geldiğimi, işimi kaybettiğimi ve başka bir iş aramaktan korktuğum için ailemin evindeki odama geri döndüğümü.

Ona gündüz olanların nasıl gece kasılmalarına dönüştüğünü, sabahları konuşamayacak kadar dilimi çiğnediğimi ve altıma işediğim için sıırılsıklam olmuş çarşafLARımın içinde nasıl uyandığımı anlattım.

Ona temporal lobumun nasıl asimetric hale geldiğini, nöbet bile geçirmeden EEG okumasında bunu nasıl fark ettiklerini ve bana bir teşhis koymalarını beklerken Sebastian'ın hayatıma nasıl girdiğini ve beni her şeye rağmen sevdiğini söylediğini anlattım.

Ona, zihnim o kadar berbat durumdayken kendimden o kadar çok şey kaybettiğimi ve eskiden kim olduğumu unuttuğumu anlattım ve Sebastian kendimi yeniden bulmama yardımcı oldu, o kadar yavaş ki gerçekten ayaklarımı yeniden bulmak yıllar süren çetin bir savaştı.

Devam ettim ve ona herkesin benim için çok endişelendiğini, beş saniye boyunca konuşmayı her bıraktığımda gözlerinde sürekli bir korku olduğunu anlattım.

O korku nasıl sempatiye dönüştü.

Ve bu sempati acıma dönüştü.

Ve ben Anna olmayı bıraktım ve kendine bakması gereken bir sakat olmaya başladım.

risk almayı ya da kendisi için herhangi bir hayat yaşamayı bıraktı.

"Ama sadece bu değildi," dedim. "Bu kadar acı veren sadece epilepsi değildi. Bundan daha fazlasıydı. Nöbetler sen beni terk etmeden önce başlamıştı, hastalık ve o garip deja vu hisleri ve bana stres olduğunu söyledikleri her şey vardı. Beynimden ve canı istediğinde saçmalamasından daha fazlasıydı, seni kaybetmenin acısıydı. Ve bunu herkes biliyordu. Herkes bana ne yaptığını biliyordu. Herkes seni ne kadar sevdiğimi ve beni eskiden olduğum kişiden ne kadar uzaklaştırdığını biliyordu."

"O kadar uzun zamandır mı nöbet geçiriyorsun?" diye sordu ve sesi benimki kadar bozuktu.

Başımı salladım. "Evet. Daha iyi ve daha kötü oldular ama hep oradaydılar. Lamotrijin ile yüklere yardımcı oldular ve Sebastian yaptığım her şeyi kontrol ederek yardımcı olmaya çalıştı, ama asla gitmediler. Tam olarak değil."

İkimiz de aramızdaki halıya bakıp düşüncelerimizi bulmaya çalışarak bir tur daha sessizlik içinde oturduk. İkimiz de kaybolmuştuk ve bunu biliyorduk. İkimiz de kırılmıştık ve bunu biliyorduk.

İkimiz de bu acı çukurunda sıkışıp kalmışken, yerdeki o noktadan yukarı çıkmanın yolunu nasıl bulacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu. İkimiz de denemeye çalışmadık, sadece oturduk ve nefes aldık.

Oturdum, nefes aldım ve ağladım.

Oturup nefes aldım ve sonrasında hayatımızın ne kadar zor bir enkaz haline geldiğini hatırladım.

"Onu sevdin mi?" diye sordu bana. "Sebastian'ı seviyor muydun? Mutlu olduğunu sanıyordum. İnsanlar öyle diyordu."

"Onu sevmeye çalışıyordum," dedim. "Sevdiğimi sanıyordum, sevmek istiyordum ve bana yaptığı her şey için çok minnettardım."

"Maya ile yaptığım şey de buydu," dedi. "Onu sevmeye çalışıyordum ve en azından bu katliamdan bir parça iyilik çıkarmak için onu sevmek istiyordum. O da çok çabalıyordu. Onu sevmem için çok uğraşıyordu."

Başımı salladım. "Sebastian bana karşı iyiydi. Biraz aklım olsaydı, ben de onu severdim ve hâlâ yanımda olurdu." "Annem de Maya hakkında bana bunu söylüyor."

"Ama yapamam," diye boğuldum. "Onu sevemem, çünkü o sen değil. Onu asla seni sevdiğim gibi sevmedim."

"Bana da olan buydu," diye geri çekildi. "Onu sevemem, çünkü o sen değilsin. Millie'yi seviyorum. Millie'yi hayattan daha çok seviyorum ama Maya'yı sevemiyorum ve o da bunu biliyor. Bu kadar çabalamanın bu kadar kine dönüşmesinin nedeni bu. Çünkü onu sevmediğimi biliyor ve bunun için beni cezalandırmak istiyor ve ben de onu suçlamıyorum, gerçekten."

O noktada pes ettim ve kendimi yere bıraktım. Sırt üstü uzandım ve gözyaşlarımı tutamayarak tavana baktım. O da bana katıldı, yanımda, benimle birlikte tavana bakıyordu.

"Şimdi ne halt edeceğiz?" diye sordu ama verecek bir cevabım yoktu.

"Ne yapabileceğimizi bilmiyorum. Kimse birlikte olduğumuzu kabul etmeyecek. Ailem hâlâ Sebastian'a geri dönmem için çılgılık atıyor ve Nicola seninle birlikte oturmaktansa boğazını keser."

İç çekti. "Onu suçlayamam."

Ben de... Beni en dibe vurduğum anlarda izlemiş ve her saniyesinde benimle birlikte ağlamıştı.

"Peki ya sen?" Ona sordum. "Maya hâlâ bu işi yürütmeye çalışıyor mu?"

Cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Hayır diyor. İlişkisinin bittiğini ve benimle bir gece daha geçirmek istemediğini söylüyor ama annem bunun saçmalık olduğunu ve ilişkimizi yeniden düzeltmek için canımı dişime takmam gerektiğini söylüyor. Annem hala her beş dakika bulduğunda *ruhların kaderinin birlikte daha yüce bir amaca sahip olduğundan bahsedip durduğunu söylüyor.*"

"Onunla aranı düzeltmek istiyor musun?"

"Hayır," dedi, hiç duraksamadan. "Millie'den uzak kalmaktan nefret ediyorum ve bunu bir silah olarak kullanmasından da nefret ediyorum, ama bir kez daha denemek istemiyorum. Bence bizi böyle bir arada görmek Millie'ye yarardan çok zarar veriyor. Ne yazık ki annem benimle aynı fikirde değil."

"Bu çok zor," dedim, bariz olanı ifade ederek.

"Evet, çok zor. Bu kadar zor olması şaka gibi. Buradan nereye gideceğimizi bile bilmiyorum."

Ama ben yaptım.

Her ne kadar acı, ıstırap verici ve berbat olsa da, buradan nereye gideceğimizi biliyordum.

Parmaklarım onunkilere uzandı ve sıktı, ellerim aramızdaki zeminde sıkıca duruyordu.

"Seni seviyorum," dedim ona ve bunda ciddiydim. "Sen bir amcık ve canavarsın ve tüm dünyayı mahvettin ama seni seviyorum. Seni sevmekten asla vazgeçmedim."

"Ben de seni seviyorum," dedi. "Ben bir amcık ve canavardım ve ikimize de her şeye mal olan aptalca bir hata ve üstüne bir sürü aptalca karar yüzünden tüm dünyayı mahvettim. Ama seni sevmekten asla vazgeçmedim, Anna."

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordum. "Bundan sonra ne

olacak?" Tıpkı benim gibi gözyaşları içinde iç geçirdi.

"Akşam yemeği," dedi. "Akşam yemeği bundan sonra gelir."

Beni de peşinden ayağa kaldırmasına izin verdim. Ve aşağı inmeden önce bana sıkıca sarılmasına izin verdim.

Yirmi İkinci Bölüm

Lucas

Mutfakta sessizce durduk, aramızdaki dünya o kadar ağırdı ki ikimizin de söyleyecek sözü kalmamıştı. Ben lazanya yapıyordum ve o orada duruyordu, gömleğimin içine gömülmüştü, o kadar güzel görünüyordu ve o kadar acı çekiyordu ki bu beni tekrar parçalara ayırdı.

Bundan kaçış yoktu.

Maya'nın Anna kollarımdayken bu işten sıyrılmama izin vermesine imkân yoktu. Millie'yi fidye için tutmadan olmaz.

Annemin beni dinlemesine ve eski hayatımda yeni bir şansa ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamasına imkân yoktu.

Jim ve Terri'nin, kızlarının Sebastian Maitland'ı, onu paramparça eden, ona nöbetler geçirten ve ruhunu çalan bir ahmak için terk etmesini kabul etmeleri kesinlikle mümkün değildi.

Nicola Henshaw'ın beni tekrar sahneye nasıl çıkaracağını hayal bile edemezdim. Muhtemelen kafa kesmekten ömür boyu hapis yatarak.

Kendimi ikiye bölünmüş hissettim. Bir yandan, ona gerçeği söyleme şansı bulduğum için o kadar minnettardım ki, içimdeki rahatlama alev alev yanıyordu. Öte yandan, kendimden nefret etme çukurunda her zamankinden daha derindim, onu ne kadar mahvettiğimi yepyeni bir anlayışla kendi boktan hatamı tekrar tekrar lanetliyordum.

Epilepsi.

Korku, acıma ve beyninin artık hayatını yaşayamayacak kadar ağrmasıyla geçen bir on yıl. Ve bunu ben yaptım.

Bunu ona ben yapmıştım.

Lazanyayı pişirmeye koyduğumda gözlerinin içine baktım ve kendimden nefret ettiğim o kadar belli oluyordu ki söze gerek kalmadı.

Yanakları hala gözyaşlarından çizgiliydi ve konuşurken sesi hala titrekti ve bunca zaman sonra bile hala soru sormadan düşüncelerimi okuma yeteneğine sahipti.

"Epilepsiye sen neden olmadın," dedi bana. "Zaten nöbetler geçiriyordum, sadece bu kadar şiddetli değillerdi."

"Dur," dedim. "Bunu hak etmiyorum. Amcığın tekiydin ve her şeye ben sebep oldum." "Amcığın tekiydin ama her şeye sen sebep olmadın."

Sadece daha da kötüleştirdin."

Ona sıkıca sarılmak ve asla bırakmamak istiyordum ama ikimiz de kağıt kadar zayıftık ve ayakta zor duruyorduk ve bunu asla başaramazdık. Ağlayacak gözyaşımız kalmamışken bir tur daha sallanıp hıçkırı hıçkırı ağlamak olmazdı.

"Bunu nasıl düzelteceğimizi göremiyorum," diye fısıldadı ve kaburgalarındaki sızı daha da arttı.

Yapamayacağımı da söylemek istemedim, çünkü vazgeçemezdim. Bakışları soğuk, karanlık bir sefalet havuzuydu ve içinde sadece bir parça umut vardı. Tek dileğim benimkinin de onunkine bakan bir umut kırıntısı olmasıydı.

Sigaraları raftan indirirken parmaklarım güçsüzdü ve bir tane isteyip istemediğini bile sormadım, sadece uzattım.

"Hiç şu anda ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım olmamıştı," dedi ve gülmeyi başardı.

İçimden gelen bir kahkahayı hemen geri ittim. "Bunun suçlusu da ben olacağım. Yeni sigara alışkanlığın." "Bunu da listeye ekle."

"Oldukça büyük bir liste."

"Evet, öyle."

Benden her zerresiyle nefret etmesi gerekirdi ama etmedi. Hâlâ bana aşıktı. Bu onun içinde parlıyordu ve bu dileyebileceğim en büyük hediyeydi. Belki de bu evrenin nihai karma biçimiydi, eğer böyle lanet bir şey varsa. Bana çok şey ifade eden bir şeyin tadına baktırmak, sadece onu geri almak için. Ve ben bununla yaşayacaktım, çünkü bunu hak etmişim.

Ama bunu asla hak etmedi.

Anna bu sefaletin bir nefesini daha asla hak etmeyecekti.

Benim sigaramı söndürdüğüm yerde o da sigarasını söndürdü ve aradaki mesafeyi kapatan o oldu; kollarıyla belimi kavrarken başını göğsüme yasladı.

"Elimizde sadece şu an var," dedi tekrar. "Bunu en iyi şekilde değerlendirelim."

Başını öptüm ve sırtını sıktım. "Her zaman elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Buzdolabına yönelip bir şişe prosecco çıkardığında bunu beklemiyordum. Bardaklar için doğru olanı bulana kadar üç dolabıma bakmasını da kesinlikle beklemiyordum.

Mantarı patlattı ve iki tane doldurdu, o uzatırken ben de onunkini benimkiyle tokuşturdum.

Gülümsemeden önce bir yudum aldı. Hâlâ kırık bir kalbe kondurulmuş bir kelebek öpücüğüydü ama benim de ona gülümsemem ve kendi yudumumu almam için yeterliydi.

"Herkesin yaptığım her şeye surat asmasına o kadar alıştım ki," dedi bana. "Evde daha tadına bile bakamadan insanlar bu bardağı elimden alıp beni yatağa götürüyorlardı."

"Sen kendi aklını biliyorsun," dedim. "Ne yapmak isteyip istemediğini bilme yetisine sahipsin Anna. Eğer yardımına ya da fikrime ihtiyacın varsa bunu isteyeceksin. Sana seve seve yardım

ederim.

ya da."

"Çünkü umursuyorlar," diye devam etti. "Ama yaşamamaktan çok yoruldum."

"Ben de önemsiyorum. Seni tek bir nöbetten kurtaracak olsa alevlerin içinden geçerdim ama yapamam." Kendimle alay ettim. "Ayrıca, sana hiçbir şey içmemeni tavsiye edersem bu yaratılıştaki en büyük ikiyezlü bok gösterisi olur."

Birkaç yudum aldıktan sonra bardağını tezgâha bıraktı ve sonra kollarını tekrar boynuma doladı.

"Şu anı yaşayalım," diye fısıldadı. "Düşünmekten, ağlamaktan ve bu çılgınlığa mucizevi bir cevap bulmayı dilemekten bıktım." Durakladı. "Lütfen Tanrım, sadece bir geceliğine unutmayı deneyebilir miyiz?"

"Nasıl?" diye sordum ama zaten biliyordum. Bardağımı kenara bıraktım ve ellerim tişörtümü kışının üzerinden çekip sıkıca kavradı.

"Becer beni," diye nefes aldı. "Yeterince sert sik beni."

Cevabım bir öpücüktü; derin, kirli ve ıslaktı, öyle ki ağzıma karşı nefesi kesildi. Kalçamı onunkinin arasına soktum ve içindeki azgın fahişe parladı. Kendini bacağıma sürttü ve ağzı benimkinin üzerindeydi, ardına kadar açtı.

Tökezleyerek geri dönüp fırını kapatmayı başardım ve elleri sikimi serbest bırakıp sertçe sarsmakla meşguldü.

Vay anasını, hemen orada patlayabilirdim. Ama hayır. Hayatta olmaz.

Onu üst kata götürmedim. Oturma odasını tercih ettim ve ağzımı onunkinden ayırmadan kapıdan geçip kanepeye uzanmamıza rehberlik ettim.

"Unuttur beni," diye tekrar nefes aldı.

Gülümsemem tamamen onun içindi. "Seni öyle pis bir orospu yapacağım ki, her şeyi unutacaksın."

Gömleğimi öyle bir yırttım ki düğmelerinden birkaçı koptu ve göğüsleri hazır bir şekilde gerildi. Sert davrandım. Gerçekten sert.

Daha sert olması için yalvardı, ben de verdim. Ona daha da sert verdim. "Beni pis bir orospu yap, Lucas."

Onu şimdiye kadarki en pis küçük orospu yapardım.

Üç parmağımı içine soktum ve o daha fazlasını istedi. Başparmağım klitorisine dayanmış, sertçe dönüyordu ve iki parmağımı daha tükürüp kışına soktum. Sırtı kavislendi ve bacakları daha geniş açıldı ve bir lanetle aldı.

"İşte bu," diye tısladım. "İnan bana Anna, bu iş kirlenecek. Bunu istiyorum, Anna. Seni istiyorum, çok kirli."

"Yap şunu!" diye tısladı, sonra ben çekilince inledi.

Mutfağa yöneldiğimde ne yapmak istediğimi çok iyi biliyordu ama yine de daha önce kirlettiğimiz kirli beyaz danteli elime aldığımda gözleri daha da açıldı.

"Siktir," diye fısıldadı ve ben çoktan oradaydım, külotu klitorisine sürtüyordum.

"İzle," dedim ve o da izledi. Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve dantellerin arasından onu tıngırdatan parmaklarıma baktı.

Onu defalarca boşalttım, o küçük azgın yumru üzerinde o kadar çok çalıştım ki kalçaları titriyordu. Onun vücuduyla kendi vücudumla oynadığımdan daha iyi oynuyordum, külotu ıslanırken ağzım sulanıyordu.

Bir kez daha ben yapmadan önce ne yaptığımı biliyordu. Kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim ve sikimi elime alarak danteli yarığına doğru uzattım. Ona ellerini uzak tutmasını söyledim ve başının arkasındaki yastığı kavradı, oynamaya hazır pis küçük meleşim gibi dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Sarsıntılar arasında kıyafetlerimi çıkardım ve beni izledi, etim ortaya çıktıkça taze inledi.

Bu kadar hayranlık, sikimi daha da sertleştirdi.

Toplarım ağrıyordu, üflemeğe ihtiyaç duyuyordu ve elim precum ile kaygandı. Nefeslerim düzensizleşti, gözlerim o güzel amcığa sabitlendi, o da bana geri döndü. Son bir hamle yapıp boşalmadan önce o kirli külotu o lezzetli somurtkan amcığın üzerine gerdim, her tarafına kalın spermler fişkırttım ve sonra hemen kalkıp ona doğru gittim, sırlıklam ıslak dantel hazır ve beklerken onu kanepeye düz bir şekilde çarptım.

"Ağzını aç," dedim ve bunu yaparken inledi, güzelce ve genişçe açtı. Kirli beyaz danteli dudaklarının arasından sıkıca çektim ve dili onu karşılamak için dışarı çıktı.

Ona o iğrenç danteli emmesini söyledim ve o da gözlerindeki en sevimli şehvetle emdi. Bana sahipti. Bana sahipti, bacakları etrafımı sarıyor, beni sıcak amına çekiyordu.

Onu yere yatırdım ve o pis külotunu emerken hızlı ve şiddetli bir şekilde becerdim, beni o kadar tatlı kızdırdı ki kısa süre sonra tekrar patlatmaya hazırdım.

"Kıpırdamasan iyi edersin," diye homurdandım ve serbest kalıp onun güzel yüzünü

kucaklamak için hareket ettim. Mutluluk vericiydi. Ben hızla sarsarken ikimiz de sikime sabitlenmiştik.

"İyice aç," diye tısladım. "Ve sakın yutkunmayı aklından bile geçirme."

Söyleneni yaptı, dudaklarının arasındaki dantel kayganlığıyla ağzını tekrar açtı. Döllerim bu sefer öncekinden daha kalın bir şekilde sıçradı, dilinin, dudaklarının ve o kirli külotunun üzerine pis bir çeşme gibi fişkırdı.

"Sakın yutma," diye tekrar tısladım ve o da başını salladı.

Döllerim boğazının arkasında toplanmıştı, külotu hâlâ sımsıkıydı ve ben tekrar amına girmiştim, o kıvranırken klitorisini emiyordum.

Çok hassas olduğunu biliyordum.

Sertçe yutkunmaması ve nefesini tutmaması için her türlü kısıtlamanın gerekeceğini biliyordum. Ama o iyi bir kızdı.

O *benim* iyi kızımdı.

Beni delirtmekte asla başarısız olmayan pis küçük bir melekti.

Tekrar patladığında vücudu titreyen bir enkaza dönüşmüştü ve ben de dalgalara binmek için parmaklarımı tekrar kışının derinliklerine soktum. İnlemeleri gargara yapıyor ve köpürüyordu ve taşaklarım taze ağrıyordu, zihnim o an dışında her şeye kayboldu.

"Sakın yutma," dedim tekrar ve o da başını salladı. Parmaklarımı kışından çıkardım ve onları emerek temizlerken önünde dimdik durdum. Lanet olsun, onları emerken ne kadar da acıkmıştım. Gözleri sertçe sabitlendi ve başını hazır bir şekilde geriye eğdi. Oh evet.

Dudaklarını araladım ve sıırıslıkam külotu hâlâ sımsıkı dururken ağzının içine baktım.

"Em," dedim ve parmaklarımı derine soktum, danteli boğazının arkasına kadar ittim ve öğürdü, sonra emdi ve yuttu, aç inledi.

Kahretsin, o benim dünyamdı. Benim eşim. Her şeyimdi.

Parmaklarımı çektim ama o danteli emmeye devam etti ve sonra bana ne kadar iyi yaptığını göstermek için tekrar açtı.

Ve onu öptüm.

O külot hala ıslak ağızlarımızın arasındayken onu öptüm, dillerimiz birbirine çarptı ve tat aldıkça kıvrıldı. Onu koltuktan kaldırdım ve o da kollarını omuzlarıma doladı, öpüşmeye benim kadar hevesliydi.

Kirli,

Siktir, çok kirliydi.

Sonunda danteli çözen ve onu öpmeye devam eden bendim.

Ne kadar süre sımsıkı sarıldık bilmiyorum. O öpücük bizi ne kadar yedi ve bırakmadı bilmiyorum.

Tekrar sertleştiğimde aletimin zonklayarak ağrıdığını biliyorum ve kendini kaldırıp beni içine alanın o olduğunu da biliyorum.

Güzel bir ritimdi. Yavaş ve istikrarlı. İkimiz de bitmesini istemiyorduk.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve dudakları öpücüklerle kabarmıştı.

"Seni her zaman sevdim," diye fısıldadım. "Her zaman da seveceğim."

İçine girdiğimde dışarısı karanlıktı. Gülümseyerek karşıladı ve bana sıkıca sarıldı.

gitmesine izin vermedi. Gitmesine izin veremedim.

Birlikte nefes aldık, birlikte uzandık ve anı yaşadık. Ve o an mutluluktu. İstediğim her şeydi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Anna

Çarpıcı bir rahatlamaydı. Fırtınanın içinde sadece bir anlık sükûnet olsa da kafa karışıklığını, acıyı ve trajediyi yok etmeye yetti.

Lucas köpeklerle ilgilenirken ben de fırını tekrar çalıştırıp lazanyayla ilgilendim ve çok güzel oldu. Tam da ihtiyacımız olan şeydi, masada bir şeyler atıştırırken ve sıcaklığın tadını çıkarırken.

Kafayı olabildiğince uzun süre bulmaya kararlıyım, Lucas şişeyi bitirirken ben de bir bardak prosecco'yu bitirip meyve suyuna geçtim. Sigara içtik, güldük ve eski zamanları hatırladık ve bu büyüydü. Gerçekten büyüydü.

Yatağa onun kollarında girip etle tırnak gibi uyumak da öyle.

Ne yazık ki ertesi sabah uyandığımızda hayatın katliam fırtınası tüm gücüyle geri dönmüştü. Beni yatağında son bir kez becerirken ikimiz de yaklaşmakta olan şeyin ağırlığını hissediyorduk. Yavaş ve istikrarlıydı ve kendimizi kaldırıp giyindiğimiz ve güne baktığımız anda gelecek olanı geciktirmek için yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Pazar günü ilerlemeden önce sadece bir göz kırpmasıydı ve bariz olanı belirtmek zorunda kaldım.

"Eve gitmem gerekiyor. Görmem gereken ailem var ve Nicola benimkine gitmek için çılglık atıyor ve bununla yüzleşmem gerekiyor. Bunu ertelemeye devam edemem."

Başını salladı. Çünkü o da aynı boşlukta idi ve ben bunu biliyordum. Yüzleşmesi gereken annesi, Maya ve Millie vardı.

Kıyafetlerimi hızlıca yıkayıp kuruttum, kirli külotumu çıkardım ve çamurlu ayakkabılarımla kendime bir çeki düzen verdim, sonra Bill ve Ted'e veda ettim, onlar da kuyruklarını sallayarak sanki ömür boyu dostlarıymışım gibi davrandılar.

Sonra Lucas beni eve götürdü.

Yolda o kamyonu yakıt doldururken ben de bir paket sigara almak için tamirhaneye gitmek gibi aptalca bir karar vermişim ve Lucas'la birlikte orada dururken Hannah Ames'i karşı kuyrukta görünce aptallık üstüne aptallık yapmıştık.

Hannah Ames, üç çocuğu etrafında koşuştururken ve tezgâhtan tatlı isterken, gerçekçi bir şekilde tam orada.

Hannah Ames, Maya'nın en yakın arkadaşlarından biri.

Gülümsedi ama sahteydi, biz de gülümsedik ama utandık.

Ve işte bu kadar. Fırtına yeni bir zirveye ulaştı. Gizlilik günlerimiz gerçekten de sayılı hale gelmişti. Sokağıma ulaştığımızda kamyonda yeni bir ağırlık vardı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu, ben de omuz silktim.

"Sanırım düşünüyoruz. Düşünüyoruz ve bir mucize olmasını umuyoruz."

Arabayı sürmeden önce beni öptü ve ben de kalbim çok yükseklerde olmasına rağmen kendimi bir suçlu gibi hissederek evime doğru yürümeye başladım.

Oturma odama girdiğimde Vicky kaşlarını çatmış, bana cevaplamakta zorlandığım bir dizi soru soruyordu. Spor kıyafetlerini giymiş, saçlarını arkaya taramış, elinde büyük bir kap yoğurtla eski komedileri izliyordu.

Yanına oturduğumda televizyonun sesini kapattı.

"İnsanlar seni ele geçirdiğinde başın büyük belaya girecek," dedi ve ben omuz silktim.

"Sanırım bununla yüzleşeceğim," dedim ona.

Kahredici bir şeyler mırıldandı ve ben duşa doğru ilerlerken sesi tekrar yükseltti. Bir yüzleşme geride kaldı.

Daha zor birkaç tane var.

Annemlere öğle yemeği için yola çıktığımı, Nicola'ya da o akşam görüşeceğimizi söyledim ve o da bana sadece onaylayan bir mesajla karşılık verdi.

Ve sonra yaptım. Giyindim, makyajımı yaptım ve belli belirsiz bir maske taktım ve şehrin diğer ucundaki ailemin evine doğru yola çıktım.

Annem kapıyı dehşete düşmüş bir ifadeyle açtı, gözleri ne halt ettiğime dair sinirle doluydu ve ben kendimi yeniden bir suçlu gibi hissettim, oturma odasına doğru ilerlerken onu gülümseyerek yatıştırmaya çalıştım.

Nefes aldım ve bir açıklama yapmaya başladım, ama bana susmamı tısladı ve çift kapıdan geçerek yemek odasına doğru ilerlememi işaret etti. Ve işte oradaydı.

Sebastian.

Babamla gülüyorlardı, babam da onun sırtını sıvazlıyordu.

Vay anasını.

Sebastian'ı haftalardır görmemiştim ve bana gülümsediğini gördüğümde midem bulandı ve bunu istemedim. Suçlu olduğum Pazar günümde ona dair bir ipucu bile görmek istemiyordum, kötü üstüne kötüydü.

Pazar rostomuzu yemek için masaya oturduğumuzda dilimi ısırdım ve sinirlerimi kontrol altında tutmak için savaşıırken her lokma zordu. Ve işte başladı.

Tavuğuna dikkat et, Anna. D  n gece uyudun mu?   tiğinden emin ol.

Yeterince su içersen, nöbet geçirmek istemezsin. Nöbet geçirmek istemiyorum. Nöbet geçirmek istemiyorum.

İnce gülümsemelerin ve kendime dikkat etmem için verilen talimatların altında öyle bir onaylamama ve öfke vardı ki kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Bazı açılardan Sebastian'ın orada bana sırtıarak bakıyor olmasına sevinmişim, sırf annemle babamın patlamasını engellemek için, ama ikisi arasındaki saçmalık çizgisi hâlâ oldukça sıkıydı.

Onlar kaşlarını çatıp kalmam gerektiğini söylerken, ben ondan önce ayrıldığımdan emin oldum ve mutlu bir sahte vedaıyla kaçtım. Nicola'yı hoş geldin bahanesi olarak kullandım ve aileme sarılıp yakında onları görmeye geleceğimi söylemeden önce Sebastian'ı olabildiğince uzaktan öptüm.

Ve sonra kaçtım.

Beni bırakmayı teklif eden babama *teşekkür* ettikten sonra aceleyle evime döndüm ve yürüyüşün avantajını kullandım. Fırtına içinde bir başka küçük sükûnet patlaması.

Üçüncü raunt zamanı.

Nicola kapıyı çaldığında oturma odamda kendimi hazırlamıştım. Benimle birlikte kanepeye doğru ilerlediğinde, ağız gargarası ve bol miktarda parfümle gizlenmiş kokusuyla üç sigaramı çoktan bitirmiştım ve yüz ifadesi o kadar karanlıktı ki korkutucuydu.

Ama yine de kendini tuttu.

Kendini tuttuğunda gözle görülür bir şekilde şaşırmış olmalıyım.

"Konuş benimle," dedi. "Sana neler oluyor Anna?" Ondan en ufak bir sakinlik kırıntısı bile beklemiyordum.

Dürüst davrandım.

Olmaya cesaret edebildiğim kadar dürüst.

Ona bunun tek seferlik bir şey olarak başladığını ve asla daha fazlası olmayacağını söyledim. Ona Lucas'la her zaman çok iyi anlaştığımızı ve katliam olsa da onu görmekten zevk aldığımı söyledim ve bunu biliyordum.

Ona, etrafındaki yaşam ışıltısını hissettiğimi ve bundan sonuna kadar faydalandığımı söyledim. Ve bu iyiydi. Gerçekten iyiydi.

Onu sevdiğimi ve onun dünyasında bir şans daha elde etmek için her şeyimi verebileceğimi söylemekten kendimi alıkoydum çünkü zavallı Nicola'nın yerinde olup da Lucas'ı elektrikli testereyle doğramak isteyen birinin dayanabileceği çok fazla şey vardır. Yine de beklediğimden daha sakindi, cevap vermeden önce boğazını temizledi.

O anda Nicola Henshaw'ı ne kadar çok sevdiğimi ve onun her zaman benim en iyi arkadaşım olduğunu bir kez daha anladım.

"Bariz olanı gizleme, Anna. Onu sevdiğini biliyorum," dedi bana. "Her zaman sevdiğini biliyorum ve bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum ve ondan nefret ediyorum ve eğer onu seversen aklının

başına gelmesi için dua ediyorum.

"Kendinize mantıklı düşünmek için bir şans verin."

Benim sahip olmadığım iyimserliğe sahipti, bu kesindi, ama yine de mantığını dinledim.

Eğildi ve dizimi sıktı, gözleri sempati ve endişeyle doluydu ve lanet hayatıma bir çeki düzen vermemi istiyordu. Ve bu şekilde daha zordu. Bana bağırmasından daha zordu, çünkü onun desteğinden duyduğum suçluluk, öfkesinden daha fazlaydı.

"Senin daha fazla hayata ihtiyacın var," dedi. "Sebastian'ı terk ettin çünkü onun seni bir şekilde engellediğini düşünüyorsun, bir düşünsene. Onu terk ettiğinden beri yaptığın tek şey çalışmak, çalışmak, çalışmak ve buraya kapanmak."

Haklıydı. Kendimi tam olarak sosyal ortamlara atmamıştım, bana orgazm yaşatmaya çalışacak rastgele birilerini bulmak ve iş arkadaşlarımla dışarıda geçirdiğim tek tük geceler dışında. Sanırım korku. İyi vakit geçiren bir sürü insanın arasında nöbet geçirme ve eğlencelerinin ortasında bir delik açma endişesi.

Bu ve onlar bolca içerken içememek.

"Pekala," dedim. "Haklısın. Ama ne yapmam gerekiyor? Her yere teklif bırakacak değilim ya."

Bunun üzerine kaşlarını çatı.

"Saçmalık. Birkaç hafta içinde Casey'de okul toplantısı var, sen katılmadın ve Lisa geçen Cumartesi Oscars'ta doğum günü içkisi içti ve sen gelmeye zahmet etmedin."

Başımı salladım, çünkü bu doğrudu, ama o devam etti.

"Amy Miller'ın düğün sonrası parti davetine cevap vermedin ve bu iki hafta sonra. Önümüzdeki Cuma kızlar gecem var ve sen bana geleceğini bile söylemedin. Ayrıca Emma Staplow'un ayın 19'unda makyaj malzemeleri satış partisi var. Daha fazla anlatmama gerek var mı?"

Hayır. Bana daha fazlasını söylemesine gerek yoktu.

Vicky o anda ön kapıdan bir *merhaba diyerek içeri girdi* ve Nicola onu sosyal hayattaki eksiklikleriyle ilgili olarak bilgilendirdi.

Tahmin *edilebileceği* gibi Vicky başıyla onayladı. "Hayatında hiç eğlenmeye çalışmazsan Lucas Pierce'ı unutamayacağını söyleme."

"Pekâlâ," dedim onlara. "Hayatımda eğlenmeye çalışırsam ve tüm bu sosyal etkinliklere katılırsam ve hâlâ Lucas Pierce'ı unutamazsam, bu bize bir şans daha vereceğiniz anlamına mı geliyor?"

Konuşmadan önce birbirlerine baktılar, ancak yanıtları aynı anda gelmeden önce sadece bir saniyeliğine konuştular.

"Hayır."

"Hayır," diye tekrarladı Nicola. "Sen ve Lucas Pierce'ı bir daha asla denemeyeceğim. O bir amcık ve pislik ve onu görmeye dayanamıyorum. Sen o yer israfından çok daha değerlisin, Anna."

"Hayır," diye ekledi Vicky. "O bir amcık ve pislik ve onu görmeye dayanamıyorum. Sebastian'ın yanına dön."

Ben de omuz silktim.

Omuz silkip bir kenara ittim ve koltuk minderlerine gömölüp fırtınanın her zamanki gibi şiddetini koruduğunu kabul ettim.

Ve sonra onların *eğlence* saldırısını kabul ettim ve beni sosyal bankaya kaydettirmelerini ve herkese geleceğimi söylemelerini izledim.

En azından, koca bir on yıl daha sürse bile, sonunda onları yanımıza çekmek için bir şansımız vardı.

Ben olsam dua ederdim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Lucas

Pazar öğleden sonrası boyunca bir parça iyimserlik bulmaya çalıştım ama bu anlamsız bir egzersizdi. Hannah Ames'in fırsatını bulur bulmaz dedikodularla Maya'nın üzerine gideceğini biliyordum ve Maya'nın da doğrudan annemin üzerine gideceğini biliyordum.

Hafta sonu sona ermeden önce Millie'yle biraz zaman geçirebilmek için tekrar tekrar denedim, ama Maya telefonlarıma cevap vermedi ve yüz yüze daha fazla denemek için evine gittiğimde arabası yolda yoktu.

Ben de ona verdiği iğrenç ceza için bir kez daha lanet ettim ve eve gittim.

Anna olmadan zaten boş hissediyordum. Odalar bomboştu ve Bill ile Ted şimdiden onun beni takip edip etmediğini görmek için arkamdan bakıyorlardı. Onlara iyi bir yaygara ve ekstra ikramlar verdim ve bahçede top oynadım ve Millie hariç normal dünyamda normal bir gündü, ama Anna'nın gülümsemesi olmadan tüm bu dünya çok daha boktan hissettirdi.

Telefonuma mesaj var mı diye bakıp durdum ama hiçbiri gelmedi. Bir porsiyon lazanya daha yedim, masada karşımdaki boş alana dikkatle baktım, sonra bir parçasını köpeklere verdim. Sonra bir şişe şarap açtım, sigara içtim ve ufuktaki gece gökyüzüne baktım.

Keşke Anna da orada olsaydı da benimle birlikte görseydi.

Keşke orada olsaydı da ağzını güzelce açıp kirli külotlardan bir yudum daha alsaydı, sonra da kirli beyaz dantellerin üzerinde sikimi sallayışımı izlerken o pis gülümsemesini takınsaydı.

Ama değildi.

Orada değildi ve buna alışsam iyi olacaktı.

Yatmak için duş almadan önce Anna'dan, Maya'dan ya da annemden hâlâ haber yoktu. Kaltak ortak ebeveynime kızımın zaman geçirmek için son bir mesaj gönderdim, ama bu sefer gönderilmiş olarak bile görünmüyordu.

Anna'nın kollarımda olmaması geceyi daha da kötü bir tezat haline getirdi.

Yatağa girdim ve yorgan kara kiraz ve deniz kokuyordu. Yastığını yan tarafına doğru çektim ve sıkıca tuttum. Onu içime çektim. Ve dua ettim.

Başka bir hayat için dua ettim.

Bu cehennemin diğer tarafına ellerimiz sıkı sıkıya tutuşarak geçebilmemiz için dua ettim.

Maya'nın Millie'yi dünyamı onarılamayacak şekilde yok etmek için kullanmaması için

dua ettim.

Ama yine de duaların asla kabul edilmediğini de biliyordum. En azından benden geldiği zaman. I

Sonunda uykuya dalmadan önce gülümsedim, Anna'nın Neptün çeşmesine her bozuk para attığında gözlerindeki ışıltıyı hatırladım ve oraya zaten bir tane atıp bizim için dilek dilemiş olup olmadığını merak ettim.

Yanıldığımın kanıtlanmasına ve o çeşmenin bana ulaşmasına kesinlikle minnettar olurdum. Gece sonunda beni karanlığın içine çekene kadar bu düşünceye tutunmaya devam ettim.

Ertesi sabah hala mesaj yoktu. Her zamanki işimi yaptım ve şık bir şekilde giyindim. Anna'nın kirli külotunu cebime geri koydum ve yola çıkmadan önce köpekleri dışarı saldım ve çalışma haftama doğru yol aldım.

Yoğun bir Pazartesi günüydü ve Salı günü de aynı şekilde yoğun geçti. Keith ve Ralph'in yetiştirmesi gereken bir ton rapor vardı ve Çarşamba günü Moose'u da işin içine katmamız gerekiyordu ki bu da her zaman yeni bir mücadele demektir. Anna ve ben mesajlaşıyorduk ama ne söylersek söyleyelim mesafeli hissediyorduk. Hiçbir zaman onu kollarımda hissetmenin yerini tutmuyordu. Ayrıca, asla bir cevap alamıyorduk. Herkesin yanında olduğu bu süreci atlatmak için kulağa gerçekten olumlu gelen hiçbir şey yoktu.

Haftanın her gecesi ve öğleden sonraları birkaç kez o iğrenç külotun içine otuz bir çektim. Bu hoş bir rahatlamaydı, elbette, ama kirli minx'imın düşüncelerinin beni her lanet olası dakika boyunca delirtmemesi için yeterli değildi.

Annemden ilk mesajı aldığımda Perşembe akşamıydı. Maya'dan bir yanıt alamadan çoktan midem bulanmaya başlamıştı ve hangi seçenekleri değerlendirmem gerektiğini her tırtığımda kaçınılmaz bir korku saplanıyordu.

Mesajı kısa, keskin ve acımasızdı.

Kendine çeki düzen ver, Lucas. Maya ve Millie'yi kaybetmeye cüret etme.

Sanki kızımı görmeye çalışmıyormuşum gibi.

Cuma öğleden sonram daha iyi bir hal aldığında ofisime geri dönmüştüm ve üzerimdeki baskıyı hissediyordum. Resepsiyon ekibinden birinden masama bir paket geldi ve oldukça tuhaf bir görüntüsü vardı.

Elimde evirip çevirdim, ne olduğunu merak ettiğim için kafam karışmıştı. Ön yüzünde sadece *Lucas Pierce, Güvenlik ve Kriptoloji Direktörü yazıyordu* ve yazıyı tanıdığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

Güvenlikten geçip geçmediğini kontrol etmek için çoktan açılmıştı ve içindekileri masamın üzerine bıraktığımda yüksek sesle güldüm.

Pembe dantel, kasıkları hala ıslak, cehennem gibi sıkıcı bir iş gününde mükemmel bir hediye.

Fermuarımı açmadan önce odamın dışında kimsenin olup olmadığını kontrol ettim ve o taze külotu

sikimin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdim. Bir dakika içinde taş gibi sertleşmiş ve zonklamaya başlamıştım, telefonumun kamerasını açıp ona fotoğraflı bir mesaj gönderdiğimde yükümü boşaltma yolundaydım.

Güzel hediye, seni pis küçük sürtük.

Bir dil çıkarma ifadesi ekledim ve o da hemen bir tane

gönderdi. Sonra da öpücük gönderdi.

Öğle tatilinde yıldırım hızıyla koşturmadan paketi nasıl getirebildiğini bilmiyordum ama ben de aynı hızla yanıt verdim, adını internetten aradım ve Lewton's Consultancy'nin PR bölümünde fotoğrafını ve unvanını buldum.

Adreslerini kendi zarfımın üzerine karaladım, sonra o pis külotun üzerine müthiş bir yük boşaltırken sertçe homurdandım ve sikimden damlayan her damlayı sildim.

Oh evet, Anna, benim tatlı aşkım. Al bunu.

Resepsiyon aracılığıyla bir kurye çağırdığımda sırtıyordum ve paketimi almaya geldiklerinde profesyonellik kisvesi altında sırtıtmamı engellemeye çalışıyordum.

"Anna Blackwell, doğrudan onun ellerine, lütfen."

Talimatlarım açıldı ve ancak yirmi dakika sonra ping gelene kadar sandalyemde uzandım.

Aman Tanrım, Lucas. Sadece OMFG!!

Cevabım bir kalp atışında gönderildi.

Bana hediyein tadını çıkarırken çekilmiş bir fotoğrafını gönder. Bekliyorum.

Birkaç dakika daha masamın etrafında dolandım, gitmem gereken bir toplantı olduğunu düşünerek bekleme süresini olabildiğince uzattım. Görünüşe göre o da benimle aynı çıkmazdaydı.

Yapamam, mesajı okudu. Kershaw'la ilgili bir takım görüşmem var.

Yazarken ağzım sulanıyordu.

Kershaw'inkini siktir et. Tuvalete git ve o fotoğrafı bana gönder.

Bir gülümseme daha geldi ve toplantı odasında Ralph'a katılmadan önce cesaret edebildiğim kadar bekledim ve güvenlik yönetimi ekibinin geri kalanının ortaya çıkmasını bekledim.

Telefonum cebimde titremeye başladığında koltuklar dolmuş ve sohbet koyulaşmıştı. Ve fotoğraflı mesajıma gizlice göz atmaktan kendimi alamadım. Bir saniye bile.

Hay sikeyim.

Muhteşemdi.

Başını yana eğmiş, gözlerini kameraya dikmiş, külotu açık ağzına doğru güzelce yukarı kaldırmıştı. Dili uzanmış, kirli kasıkları yalıyordu ve gülümsüyordu. Sırtıyordu. Bayılıyordu. Gözleri taşaklarımı acıtacak kadar parlıyordu.

Seni görmem gerek, diye yazdım toplantı tam anlamıyla başlamadan önce. *Siktir et bu cehennemi, seni görmem lazım.*

Telefonum tekrar çaldığında ben ayın projesine genel bakışımı tamamlamıştım ve Ralph sunumuna başlamıştı.

Benim de seni görmem gerek, dedi bana. *Cidden, Lucas, istesem de uzak duramazdım.*

Yönetim seansının geri kalanında konsantre olmak için kendimi zorladım ama masama döndüğümde zihnim bambaşka bir melodiye odaklanmıştı. Maya'nın numarasını buldum ve yeni bir mesaj yazarken yeni bir güç topladım.

İlerlemek için bu cehenneme ihtiyacım vardı.

Lanet programımı düzenlemem gerekiyordu.

Kızımı ne zaman görebileceğimi söylemezseniz, erişim için başka bir yol bulmak zorunda kalacağım. Ciddiyim. Bu saçmalıkla işim bitti.

Bu kadar çabuk bir cevap beklemiyordum. Bu kadar sessizlikten sonra olmaz.

Bu saçmalıktan ben de bıktım Lucas. Anna Blackwell'e Millie'yi ne zaman getirebileceğini s o r s a n nasıl olur? Tabii sen siktirip gidebilirsin. Millie bu hafta sonu benimle meşgul. Uzaklara gidiyoruz.

Telefonumu masanın üzerine

fırlattım. Teşekkürler, lanet olası

Hannah Ames.

Tam da bu durumun ihtiyacı olan şey.

Nefesimi tuttum ve başka bir mesaj seçmeden önce seçeneklerimi düşündüm.

Sert oynayacaktım. İşeyecek kabım olmadığı için seçeneğim kalmamıştı. Artık kalmamıştı.

Ciddiyim Maya. Erişim sağlamak için başka bir yol bulacağım. Millie'den uzak durmayacağım.

Yanıt olarak beklediğim şey, geri dönen metin kadar basit ya da cesur değildi.

Her şeyi anlatıyordu ve okurken korkmuştum. Başıma geleceklerden gerçekten korktum.

Deneyebilirsin, Lucas. Anna Blackwell'den uzak dur, yoksa mahkemede görüşürüz.

Aman Tanrım.

Fırtınalı gökyüzü bir anda daha da karardı.

Ama yine de Anna Blackwell'den uzak duramadım. Maya bana ne kadar sert çıkışırsa çıkışsın. Bir sonraki aradığım numara Anna'nın numarasıydı ve kelimelerim de düşüncelerim kadar muhtaçtı.

Nerede olmamı istersen orada olacağım, tatlım. Sadece zamanını söyle. Ve çok çabuk olsun.

Yirmi Beşinci Bölüm

Anna

Uzun bir hafta olmuştu. Cidden uzun.

Gülümsemeye çalışıyor ve bana Lucas'ın dünyanın en büyük hıyarı olduğunu tekrar tekrar söyleyecek olan hemen herkesle sert konuşmalardan kaçınmaya çalışıyordum. Kendimi hizada tutmaya, uyumaya, yemek yemeye ve delirmeden işimi iyi yapmaya çalışıyordum ve bunu başarmıştım. Perşembe günü bir toplantıya girmek için beklerken sadece küçük bir nöbet geçirdim. Bununla başa çıkabilirdim.

Ama tüm bunların ötesinde, günler geçtikçe Lucas'tan gelen mesajlardan başka bir şey almadan hayatta kalmaya çalışıyordum.

Bundan tamamen bıkmıştım ve daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ama o gece olmayacaktı, Nicola kendi evinde kızlar gecesi düzenlerken ve ben de gideceğime söz vermişken olmazdı. Nezih kırmızı elbiselerimden birini giydim ve saçlarımı bukleler halinde şekillendirdim. Vicky ve ben aynanın önünde yan yana durmuş ikimiz de makyajımızı yapıyorduk ve o bunun ne kadar eğlenceli olacağından bahsediyordu.

O iki şişe şarabını alırken ben de sigaralarımı çantamın derinliklerine gömdüğümünden emin olduktan sonra taksiye atlayıp şehrin öbür ucundaki Nicola'nın yerine doğru yola koyulduk.

Oturma odasında büyük bir kalabalık bekliyordum, çünkü Nicola böyle çalışır. Kalabalıkları, kahkahaları ve çok fazla şarap içtikten sonra aptal parti oyunlarını sever.

Ama ben değil, özellikle de o gece.

Ön kapısından içeri adımımı atarken heyecandan başka bir şey hissetmiyordum, birkaç kadehten sonra nasıl vaaz vereceğini ve benim kenarda ayık bir şekilde oturup her şeyi dinleyeceğimi çok iyi biliyordum.

Böyle olacağını tahmin etmiştim ve benim için sorun yoktu. Bununla başa çıkabilirdim.

Beklemediğim şey Nicola'nın Maya Brooks-şimdi Pierce'ın en iyi arkadaşı kulübünden stok yapmış olmasıydı. İşte oradaydılar, her zamanki ekiple birlikte sehpanın etrafında oturuyorlardı. Dawn Richards, Yasmin Boyle ve Hannah Ames.

Harika.

Tek kelimeyle harika.

Yaltaklanma seviyem yeni bir zirveye ulaştı. Gariplik bunu kesmeye başlamadı bile.

İçeri adımımı atar atmaz Hannah bana şeytani bir bakış fırlattı ve ben karşımdaki koltuğa

oturduğumda Dawn dudak büktü. Teşekkürler, Nicola. Harika gösteriydi.

Dawn ve Hannah geceyi sadece çocuklarına ve iş vardiyalarına göre organize etmekle kalmadılar.

Ama Yasmin Boyle'u yıllardır görmemiştim, bu yüzden Nicola onu kalabalığın arasına katmak için gerçekten olağanüstü çaba sarf etmiş olmalı. Yıllar önce Newcastle'a taşınmıştı ve buralara nadiren gelirdi. Duyduğum kadarıyla değil.

Daha da iyisi. Teşekkürler.

Vicky yanımdan sırttı ve o zaman onun da işin içinde olduğunu anladım. Bir kazanan daha.

Sigaralar çantamdan çığlık çığlığa çıkmaya başlamıştı bile ama Nicola mutfaktan bana meyve suyu uzatırken yerimden kıpırdamadım. Bardağını benimkiyle tokuşturdu ve muzaffer görünüyordu ve elbette onun zafer duygusunu anlayabilirdim. Eğer bu beni deliliğimden çıkarmanın bir yolu gibi göründüyse, ne pahasına olursa olsun bu stratejiye katılacağından hiç şüphem yoktu.

Ama Dawn Richards'ı yanına almak? Bu kesinlikle yepyeni bir alçaklıktı.

Maya'nın kanat kadınıydı. İnsanlar yıllar boyunca Eastwick'in Fahişeleri gibi sürekli birbirlerinin kulaklarına fısıldadıklarını söylemişlerdi. Nicola, Maya'yı bizzat davet etmeyi tercih etmediği için řanslıyđım.

Sadece Yasmin Boyle kaşlarını çatarak garip görünüyordu. O çoktan köpüklü şişesine dalmıştı ve Amy Miller yaklaşmakta olan düğün konuşmalarından birine daha başlarken biz de "*vay be, harika*" bakışını paylaştık.

Dikkatimi dağıttığı için minnettardım. Maya ekibinden iki dakika bile uzak kalmamı sağlayacaksa önümüzdeki yirmi dört saat boyunca nedime kıyafetleri hakkında konuşabilirdim.

Ama o kadar uzun süre nedime kıyafetleri hakkında konuşmadık. Amy Miller bile şarap gerçekten akmaya başladığında düğünlerden konuşmayı bıraktı. Maya'nın grubu kaşlarını çatmaya devam ederken ben kanepeye çöktüm ve mümkün olduğunca yumuşak bir şekilde gülümseyerek sessiz kaldım.

Sonra konuşmaya başladılar.

Konuyu ačan Dawn oldu ve odadakilere Maya'nın son aylarda ne kadar zorlandığını anlattı.

"Bu onun için çok zor," dedi. "Yani Lucas genelde işler biraz zorlaştığında kaçar ama bu sefer gerçekten hıyarlık ediyor."

Çok şey söylemek istedim ama cesaret edemedim, sadece sessiz kaldım ve diğer kızlar dedikoduya kulak kabartırken meyve suyum yudumladım.

"Elbette onun geri dönmesini bekliyor," diye devam etti Dawn. "Demek istediğim, Millie orada aile hayatını yeniden kurmak için ağlıyor ve Maya da bunu deniyor ama bu sefer Lucas işleri yoluna koymak istemiyor gibi görünüyor. En azından henüz."

"Ama yapacak," diye araya girdi Hannah. "Yani, tabii ki yapacak. Millie'ye geri dönecek ve bunu halledecekler. Her zaman çözerler. Araya başka bir şey girmediği sürece."

Oh, evet. Gerilim vahşiydi ve bundan nefret ettim.

Odadaki her bir çift gözün bana sabitlenmiş olmasından nefret ediyordum ve içkimi yudumlamaya

devam ettim,

Bir sigara içmek için can atıyor ve Nicola'nın tüm bunlardaki fantastik bilgeliğine lanet ediyordu.

"Kendini toparlaması gerekiyor," diye devam etti Dawn. "Elbette, Maya gitti. Ama bunun nedeni tam bir pislik gibi davranması, gece geç saatlerde içki içip iğrenç tuhaf pornolar izlemesi ve olması gerektiği gibi olmaktan başka her şeyi yapmasıydı."

Ve bu kadarı yeterliydi.

Bardağımı kenara bıraktım ve sehpanın alt rafından derme çatma parti oyunları kutusunu alıp boğazımı temizledim.

"Bunu halletmenin zamanı geldi," dedim. "Şu partiyi başlatalım ve sızlanmayı

bırakalım." "Bu dırdır değil," dedi Hannah. "Arkadaşlar ve onların sorunları hakkında

konusuyoruz."

"Oh, sızlanıyor," dedim ve kutunun kapağını açtım. "Hadi bir oyun oynayalım ve bunu unutalım, olur mu?"

Kızlardan birkaçı kutunun açılmasına dahil olmak için öne çıktı ve hatta Amy Miller araya girip yılanları ve merdivenleri çıkardı, ancak görünen o ki Dawn bu işin peşini bırakmaya pek hazır değildi.

"Doğruluk mu cesaret mi, o zaman?" diye kasıla kasıla sordu, sonra herkes onaylarken şarabını yudumladı.

Ben hariç.

Onaylamadım, çünkü nereye gittiğini çok iyi biliyordum. Felaket.

Oraya doğru gidiyordu.

Ön koltukta otururken bir araba kazasını izlemek gibi.

Ellie Borthwick ilk olarak Amy'ye *Ricky'yi mi yoksa Jason'ı mı sikmeyi tercih edersin* sorusunu yöneltti ve Amy seçeneklerini tartarken kızlar gülüştü.

O sigarayı her şeyden çok istiyordum, herkes içki dağıtmaya devam ederken bu aptal oyundan kaçmak için ama hayatımdaki tercihlerim yüzünden zaten çarmıha gerilmişken bir başka kötü alışkanlık için kendimi göstermeye cesaret edemedim. Bu yüzden ağzımı kapalı tuttum ve onların sinsî gerçeklerini dinledim ve aptal cesaretlerini izledim.

Nicola'nın şöminesine karşı amuda kalkan insanlar. Amsterdam'daki bir gösterideymiş gibi aptalca striptiz yapanlar. Alkışlar ve ıslıklar eşliğinde avazları çıktığı kadar şarkı söyleyen insanlar.

Ve sonra doğruluk mu cesaret mi seçimini yapma

sırası bana geldi. Tabii ki öyle olacaktı.

Dawn sarhoş ağzını açıp kötülükleri yüzüme vurmadan önce herkes başına gelecekleri biliyordu.

"Lucas Pierce'la aranda tam olarak neler oluyor Anna? Doğruluk mu cesaret mi?"

Yalan söylemem, çünkü söylemem. Asla yalan söylemem, özellikle de oda beni ben olarak tanıyan, kendime olan saygıma ve dürüstlüğüme değer veren insanlarla doluyken.

"Bu ne cüret?" diye sordum.

Birkaç kız bir tanesini tartıyordu ama Dawn imkânsız olanı çoktan hazırlamıştı. Bir bardak dolusu beyaz şarap doldurdu ve masaya çarptı.

"Bunu bire indir ya da soruya cevap ver."

Nicola ve Vicky dehşete düşmüşlerdi, kendi kaderimi ellerime almayı seçmeden ve onlara ne istersem yapacağımı göstermeden önce harekete geçmek üzere olduklarını görebiliyordum.

Bardağı elime aldım ve şarabı o kadar hızlı içtim ki çenemden aşağı bir damla aktı. Çok aptalcaydı.

Aptalcaydı.

Ama ben bunların hiçbirini umursamıyordum.

Boş bardağı masaya geri koydum ve Dawn'a gülümsedim; salon bana tezahürat yaparken o kesinlikle öfkeden kuduruyordu.

"Bunu yapmamalıydın. Epilepsi ilacı kullanmana izin verilmiyor," dedi Dawn, bariz olanı belirterek.

"Hayır, yapmamalısın!" Nicola tısladı ve koşarak geldi. "Aklından ne geçiyordu senin?!"

Dehşetin ortasında omuz silktim ve Vicky'nin yedeğinde aptallığım hakkında o kadar güçlü bir şekilde bağıırıyordu ki, ter bile dökmeden el çantama uzandım.

Kalabalığa "Sigara içmeye gidiyorum," dedim ve yerimden kalktım; ben yolumu açıp lanet olası arka bahçeye çıkarken hepsi hâlâ söyleniyor ya da ağzı açık bakıyordu.

Siktir et.

Yaktım ve bir nefes çektim, şarabın karnımda yandığını hissedebiliyordum. Sonrasında saçmalamama neden olsa da bunun için minnettardım çünkü içimi ısıtıyordu. Isıtıcı, ağır ve güzel.

Arka kapı açıldığında Nicola'nın peşimden hışımla gelmesini bekliyordum ama öyle olmadı. Gelen, ağzında sigarasıyla Yasmin Boyle'du.

Kendimi başka bir sızlanma seansı için hazırladım ama öyle olmadı. Sigara içmeye başlarken tuhaf bir bakışla bana baktı ve sonra yaklaştı.

"İçeridekileri dinleme," diye fısıldadı. "Maya Brooks'a hiçbir şey borçlu değilsin."

Ona gülümseyerek karşılık verdim, sonunda biri Maya'nın Lucas'ı ilk başta arkamdan nasıl çaldığını hatırladığı için minnettardım.

"Biliyorum, merak etme," dedim ama o daha da yaklaştı.

"Daha yarısını bile bilmiyorsun," dedi bana. "İnan bana, ona her şeyi borçlusun ve bu sadece onunla sevişmesiyle ilgili değil. O insanların bildiğinin çok ötesinde sinsi bir kaltaktı."

"Tam olarak görüldüğü kadar uzun bir süreç olmadığını biliyorum," dedim gizliliğin içindeymiş gibi görüldüğünde.

"Nasıl başladığını biliyorum," dedi. "Bunu yaptığı gece ben de oradaydım. Enkaz halindeydi, biliyorsunuz. Kendi adını bile hatırlayamayacak kadar bitikti."

O gece neler olduğunu bir başkasının gerçekten bildiğini öğrenince midem bulandı. O boktan gecenin ne kadar büyük bir karmaşaya dönüştüğünü bilmek beni derinden yaktı ve arka kapı tekrar açıldığında ona sormak için daha fazla soru topluyordum.

Bu sefer neredeyse menteşelerinden sallanıyordu.

"Şimdi ne halt ediyorsun?!" Nicola tükürdü ve sigarayı parmaklarımdan çekti. "İçiyorum ve sigara mı içiyorsun?! Lucas Pierce'tan daha büyük bir başarı, şüphesiz!" Ama

ben bitmişim. Gerçekten, bitmişim.

Dawn, Hannah ya da aşağılanmamdan beslenen seyircilerden herhangi biriyle daha fazla bir şey yapmak istemiyordum. Nicola'yı zorla kucakladım ve anahtarlarımın çantamda olup olmadığını kontrol ettikten sonra oradan ayrıldım ve ana caddeye doğru ilerlerken bir taksi çağırdım.

Nicola'nın arkamdan bağırdığını duydum ama arkamı dönmedim.

"KENDINE GEL, ANNA! TANRI AŞKINA, KENDINE ÇEKİ DÜZEN VER! O AMCIK BEŞ PARA ETMEZ. O LANET BİR ZEHİR!"

Bitirdiğini sanmışım, ama daha ben duyamadan tekrar konuşmaya başladı.

"TAM BİR ZEHİR! SENİ Y E N İ D E N PARÇALAYACAK! BİR DAHAKİ SEFERE İZLEMAYECEĞİM!"

Bir kez daha şarap için minnettardım. Panik kırıntıları yüzeyin altında yeterince donuktu, bu yeni turla irkilmedim. Dawn'a ve onun saçma cesaretine başparmaklar yukarı.

Taksiyi beklerken yeni bir sigara içiyordum ve telefonum Lucas'ın mesaj geçmişini çağırarak bir kalp atışı içinde tekrar elime geçti.

Yarın, ona söyledim. Bu sefer bana gelebilirsin. Saklanmaktan bıktım.

Mesajı gönderir göndermez içimi bir endişe kapladı, gerçekten de kızıyla arasını bozan bir sürük gibi davrandığımdan korktum, ama ben kendimi yeniden gözden geçiremeden mesajı bir anda geri geldi.

Seni orada görmek için sabırsızlanıyorum, dedi. Ben de saklanmaktan bıktım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Lucas

Kimse bizi kabul etmeyecekti, o yüzden siktir et. Onları elde etmeye çalışmakla ilgili tüm düşüncelerim bitmişti.

Çalışma ekibimden Beth'i aradım ve erkek arkadaşıyla birlikte köpek bakıcılığı yapmaktan ve bunun yanı sıra kırsalda ev bakıcılığından yararlanmaktan mutluluk duydu.

Hazırlanmayı bitirmeden önce onların gelmesini bekledim, eğlence olsun diye şık mavi bir gömlek ve gösterişli kırmızı ve altın kravat taktım ve sakalımı düzelttim. En iyi özel dikim pantolonumu seçtim ve en iyi broglarımı bağladım ve Anna'yı orada, şehirde göreceğim düşüncesiyle kalbim küt küt atmaya başladı.

Bill ve Ted'le vedalaştım, Beth ve Wes'e tekrar tekrar teşekkür ettim ve onunla buluşmak için yola çıkarken saf arzu dalgalarıyla çalkalandım.

Kamyonu almayı tercih ettim ve gece boyunca Broad Street otoparkına park ettikten sonra şehir içinden yürüyerek kararlaştırdığımız yere gittim.

Ve işte oradaydı, Anna'm, tam orada ve bekliyordu - Neptün çeşmesinin hemen yanındaki çimenlikte duruyordu. Her zamanki güzel yeri.

Su bir sel gibi akıyordu ve ışığın turuncu parıltısı onu mükemmel bir şekilde çerçevesliyordu ve o muhteşem görünüyordu.

Kesinlikle harika.

Topukları yüksekti ve bacakları çıplaktı. Elbisesi gümüş satendi ve saçları bukleler halinde toplanmıştı. Gözleri koyu, dudakları solgundu ve nefesimi kesmeye yettiği gibi beni de durdurmaya yetti.

Vay anasını, o kadını ne çok severdim.

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve gülümsemesi ışıltı ışıltı parlıyordu.

"Seni çok özledim," dedi ve kollarını boynuma doladı.

Orada, onun yanında durmak o kadar doğru geliyordu ki, olası seyirciler umurumda bile değildi. Bütün dünya siktir olup gidebilirdi. Ben oraya aittim.

"Aynen," diye fısıldadım. "Seni o kadar çok özledim ki canım acıyor."

Beni öptü, yumuşaktı ama binlerce kelimedenden daha fazlasını söylüyordu. Nefes alış veriş, vücudunun benimkine sıkıca yapışması ve elini çektiğinde sırtarak kravatımda gezdirmesi.

"Harika görünüyorsun," dedi bana. "Bayıldım."

"İnanılmaz görünüyorsun," dedim ona. "*Seni seviyorum.*"

Hemen gece hayatına dalmadık, sadece çeşmeye doğru yürüdük ve orada durduk. Gözleri tepedeki heykele sabitlenmişti ve ıslıl ıslıldı.

"Bir dilek tutacak mısın?" diye sordum ama başını

salladı. "Sen gelmeden önce yaptım."

Yüzünü kendime çevirdim. "Peki sen ne diledin?"

"İmkânsız" dedi bana. "Peki ya sen? Bu sefer bir dilek tutacak mısın? Bende bozuk para var."

Mantrama tutunarak başımı salladım.

"Önümdeki yoldan evren sorumlu değil, Anna. Ben sorumluyum."

"O zaman bunu iyi bir yol haline getirmeye çalışalım," diye

fısıldadı.

El ele Oscar'a doğru yürürken, daha önce binlerce kez yaptığımız gibi, tepemizdeki takımyıldızları işaret ederek ağırdan aldık.

Orion, ve Sirius, ve Büyükayı nerede? Bu Venüs

mü? Evet, Venüs.

Anna'nın dışarıdaki akşamımızdan en ufak bir sosyal etkinlik bile çıkarmasını beklemiyordum. Tüm bu gezegende herhangi birinin bize katılmak isteyeceği bir an bile aklıma gelmemiştir. Ama yanlışmışım.

Barda bekleyen küçük bir kalabalık vardı ve o da hemen yanına gitti. Tanıştırma konuşmasını yaparken beni sıkıca tuttu ve gülümsemesinde beni şaşırtan bir gurur vardı.

Yıllardır benimle gurur duyan birini görmemiştir.

"Lucas, bu Lucia ve ofisimden Stacey ile Melissa."

Üçüne de merhaba dedim ve elimi sıktılar, arkalarında da *finanstan* Peter ve Jamie vardı. Onlara da merhaba dedim.

Sonra sosyal aktiviteye katıldık. Birer içki ısmarladım ama biramı sabit tuttum. Yine de, bir ikiye, iki dörde dönüştü ve yapmacık giriş konuşmaları kahkahalara, ofis şakalarına ve iş arkadaşları arasındaki utanç verici hikayelere dönüştü.

Her birini içime çektim, Anna kolumdayken normalliğin tek bir tadına bakabildiğim için inanamayacağım kadar minnettardım.

Kızlar dans pistine geçmek istediğinde iki prosecco bitirmişti ve kimse onun alkol tüketimi hakkında tek kelime etmemişti. Onlar ritimlere dalarken bana sırtıyor, beni kollarıyla yeniden sarıyordu.

"Benimle dans et," dedim ve o da güldü.

"Burası senin mutfağın değil Lucas. Kimsenin izlemediği bir yerde dans etmiyorum. Yıllardır toplum içinde dans etmedim."

"Hayır," dedim. "Kimse izlemeden etrafta zıplamaktan çok daha iyi. Anı yaşa." Sırıtarak cevap verdi ve ben de elini tuttum.

Aptal bir melodi gecesiydi, retro pop ve disko parçaları bangır bangır çalıyordu. Onu yukarı çıkardım ve sonra etrafında döndürdüm ve sanki odada sadece biz varmışız gibi kıkırdamaları arasında bana yaslandı.

Kahretsin, klasikti. Birbirimize sarılıp tempo tutarken kahkahalarla patladığımız şarkılar.

Better the Devil You Know ve *Let's Go Round Again* ve *Love is a God Damn fucking Battlefield*.

Saatlerce dans etmişiz gibi hissettim.

Eğlence ve kahkahalar ne zaman derinlerde yanan saf şehvetin cızırtısına dönüştü bilmiyorum. Ne zaman bana beni canlı canlı yemek ister gibi bakmaya başladı ve ben de müzik eşliğinde önce onu yiyeceğime dair söz vererek ona hırladım, bilmiyorum.

Arkadaşları hâlâ eğlenirken dans pistinin kenarındaydık, ağzım onunkinde sıcak ve ıslaktı ve onu sıkıca tutturmak için birkaç oturma kabininin arasındaki duvara yasladığımı biliyorum.

Oh, nasıl da güldü. O kadar çok güldü ki kaburgalarını tuttu ve nefesini tutmaya çalıştı.

Gözlerimin içine bakıyordu, dudaklarına öpücüklerimden ruj bulaşmıştı, tam o sırada bana neye güldüğünü söyledi.

"Buradaydı!" dedi. "Aman Tanrım, Lucas! Bütün bu boktan fırtınayı başlatan şey de buydu zaten!"

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmış olmalıydım ama bana karşısındaki oturma kabinini işaret etti.

"Tam şurada oturuyordum, Sebastian'ın iş kalabalığıyla birlikte, ve şurada ellerini birbirlerinden uzak tutamayan bir çift vardı. Daha fazlasına ne kadar ihtiyacım olduğunu gördükten sonra kendimi tutamadım." Durakladı. "*Sana* ne kadar ihtiyacım olduğunu."

"Bir çiftin ilişkiye girdiğini gördün ve Sebastian'a daha fazla bağlı kalmak istemediğini mi fark ettin? Yatakta gerçekten o kadar kötü müydü?"

O iki prosecco ile çakırkeyif olmuştu ve kıkırdadı. "Seb ve ben pek fazla ilgi alanımızı paylaşmıyoruz."

"Sanırım o çifte bir teşekkür borçluyum, değil mi?" Dedim ve onu daha da sert bir şekilde öptüm. Eller, nefesler ve sıcaklık. Bu çılgınlıktan sadece bir yudum almak için tüm odayı bizimle birlikte patlatabilecek kadar gerilim. Öyle bir gerilim ki gözleri benimkileri kavuruyor, dudakları ben çekildiğimde daha da sert emmek için şişiyordu.

O sırada iş arkadaşlarının nerede olduğunu Allah bilir ama onları aramadığından emindi.

"Seni sevmeye asla doyamayacağım," dedi. "Seni bir ömür boyu öpebilirim Lucas Pierce ve bu asla yeterli olmaz."

"Eğer çeşmen sonunda saçmalıklarını yerine getirir ve bizi rahat bırakırsa, o zaman seni ömür boyu öpeceğim Anna Blackwell."

Ellerini gömleğimin üzerinden göğsümde gezdirdi ve elbisesini göğüslerinden yırtıp onu hemen orada almamak için kendimi zor tuttum.

"Sanırım eve gitme vaktimiz geldi," dedi ikilemimi hissederek ve sııttım, ağzım onunkinden sadece bir santim uzaktaydı.

"Sanırım haklısın," dedim ama onu serbest bırakmadan önce, sadece teması hissetmek için beni itmesini sağladım.

Ancak ön çıkışa doğru yöneldiğimizde uzak masalardan birinde içki içen bir grup fark ettim, kızlardan biri gözlerini dikmiş bize bakıyordu.

Ve işte oradaydı.

Spektrumun zıt taraflarındaki iki paralelin kesişmesi. Başka bir seyirci başka bir çifte bakıyor, birbirlerinin tek bir tadına b a k m a k için çaresizce çırpınmalarını izliyor.

Sarı saçları arkadan sıkıca bağlanmıştı, dudakları parlak kırmızıydı ve kolyesi bir parıltı zinciriydi, ama kendisi bir parıltı patlamasından başka bir şey değildi.

Donuk bir günde ölü bir ışık

gibiydi. Bulutların altında güzel

bir gölge.

Etraftaki kahkahaların arasında kaybolmuş bir ürperti.

Görünüşe bakılırsa Anna da onu fark etmişti ve aynı zamanda kolunu gelişigüzel koltuğunun arkasına dayamış olan, yüzü ona dönük adamı da fark etmiş gibiydi.

İlgisiz. Sıkılmış.

Boş.

Bizi dışarı çıkarırken Anna'nın elini sımsıkı tutuyordum ama kadınların masasının önünden geçerken bir duraksama ile geri çekildi. Hâlâ bize bakmakta olan sarışına doğru eğilip dudaklarını onun kulağına doğru bastırırken hareketsiz kaldım.

Anna konuştu.

Sadece kısa bir fısıltı, ağızdan kulağa.

Ve sonra gülümsedi.

Ayrılırken bana daha da parlak bir sırıtışla gülümsedi ve dışarıda sokağa çıkar çıkmaz bana sarıldı, kaldırımından aşağı inerken parmakları kemerimle dans ediyordu.

"Ona ne dedin sen?" Sırıtarak sordum.

Omuz silkti ama ben onu daha da sert ittim, kıkırdarken alt dudağını ısırđım.

"Onu terk etmesini söyledim," diye fısıldadı. "Ona yanındaki adamdan kurtulmasını ve onu gerçekten orgazm eden adamı bulmasını söyledim."

"Önünüzde nasıl bir fırtına kopacağını bilseniz bile kendinize yine bu tavsiyeyi mi verirdiniz?"

Başını salladı. "Kendime bu tavsiyeyi binlerce kez verirdim, sadece senin sihirli dilinin klitorisimde olduğu küçük bir an için."

Sikim kudurmuştu. Gidecek hiçbir yerim olmadığı için azgın ve çaresizdim ve onun evine asla ulaşamayacaktım. Onu on kez duvara yaslayıp yolda beynini sikmeden olmazdı.

Bunun yerine onu bir yan yola doğru ittim ve onu kollarımın arasına alırken ciyakladı ve kıkırdadı.

"Nereye gidiyoruz?!" diye güldü bana. "Ne oluyor Lucas? Benim evim bu tarafta değil!"

Rehberlik etmeye, tutmaya ve bizi ilerletmeye devam ettim ve bana katılırken hala kıkırdıyor ve sallanıyordu. Ve lanet olsun, bunca zaman sonra bile hatırlamama izin verdiğimden çok daha fazlasıydı.

Sarhoş ediciydi. Bağımlılık yapıcı, karşı konulmaz, bulaşıcı ve tüm dünyamı patlatacak kadar azgın.

"Ciddiyim!" diye ısrar etti. "Evime giden yol bu değil. Ben bu yolda yaşamıyorum!"

"Hayır," dedim. "Ama Neptün yaşıyor. Başka bir dilek tutmanın zamanı geldi, Anna."

Yirmi Yedinci Bölüm

Anna

O suyun üzerinden Neptün'e sayamayacağım kadar çok kez bakmıştım ama hiç böyle olmamıştı. Hiçbir zaman gecenin bir yarısı Lucas'ın ağzı boynumdayken boş bir sokakta olmamıştı. Hiç prosecco'nun sarhoşluğuyla inlememiş, açıkta kalmamış, kıkırdamamış ve o elbisemi yukarı çekerken daha fazlası için yalvarmamıştım. Ve kesinlikle onu içime almak için hiç bu kadar çaresiz olmamıştım, yoldan geçenler, sokak kameraları ya da sonrasında bizi yiyip bitiren dedikodu fısıltıları umurumda değildi.

Beni fıskiye'nin önündeki çimenlerin üzerine itti ve tam tepemdeydi ve çimlerin soğuğu ile onun sıcaklığı arasında öyle keskin bir tezat vardı ki tüm vücudum canlandı.

Büyülü.

Büyüleyiciydi.

En iyi şekilde değerlendirdik.

Öpüştük, güldük ve birbirimizin nefeslerinden keyif aldık. Zamansız, özgür ve eğlenceli. Eller kavıyor, tutuyor ve istiyordu.

İstemek, ihtiyaç duymaya dönüşene kadar. İhtiyaç da bilmeye dönüştü.

Ben ona bakıyordum, o da bana bakıyordu ve sanırım kahkahalar o bakışta gerçekten değişti ve dönüştü. Nefeslerimiz daha derin ve daha sertti. O zamansızlık bir aciliyete dönüştü. Çünkü bu bizdik - bu aciliyet.

Hepsini bir anda hissettim.

Bunu atlatıp bir bütün olacağımıza ne kadar inanmak istesem de, derinlerden gelen sessiz bir ses asla olamayacak bir şeyi arzuladığımı fısıldıyordu. Açık bir penceredeki mum ışığının titremesiydik, mahkûmduk ama yaşıyorduk, kaçınılmaz olanla savaşıyorduk.

Ama yine de ruhum yükseklere yelken açıyordu.

Hayatın bir ritmi olduğunu bilecek kadar uzun yaşamıştım - gökyüzünde bu kadar yükseliş olabilir, ama sonra nihayetinde zirveye ulaşır ve düşer. Ama belki de bu sefer yanılmıştım. Belki de kaosun, katliamın ve tüm dünyanın bize bakarken duyduğu tiksintinin arasında, belki de gökyüzüne ulaşacak ve yükselecektik.

Umut

edebilirim.

Hayal

kurabilirdim.

Deneyebiliri

m.

Çimlerin üzerinde o kadar sert itişip kakıştık ki çeşmenin taş çıkıntısına ulaştık. I

Yoldan geçen ya da pencereden izleyen insanlar umurumda değildi. Yoldan geçen arabalar, güvenlik kameraları ya da onun bana dokunuşundan başka hiçbir şey umurumda değildi. Fıskiye'nin suları saçlarımı, yüzümü ve elbisemin üzerinden göğüslerimi ıslatıyordu. Satenin üzerinden karnıma doğru öpücükler kondurdu ve elbisemi belime kadar çekerken onun için inledim.

Bu gece külotum için kırmızıyı seçmiştim.

Onları görünce, "Aferin sana küçük edepsiz kız," diye inledi ve sonra bana yöneldi.

Klitorisim alev alev yanıyordu, dili titriyordu ve ağzını dantelden geçirip sertçe emdiğinde çoktan kendimi kaybetmiştim.

"Lütfen..." Başardım ama Lucas'la mı yoksa etrafımızdaki dünyayla mı konuştuğumdan, hatta gerçekten ne istediğimden bile emin değildim - o anda serbest bırakılmayı mı yoksa iki taraftan da ateş altında olduğumuz, silahsız bir şekilde kimsenin olmadığı savaş alanından kurtulmayı mı?

Çünkü öyle hissettirdi. Savaş

alanı gibiydi.

Doğruluk mu cesaret mi oyunundaki kaş çatmalar, ailemin tiksintisi ve küçük kızının meşe ağacının etrafında masumca koştuğu videolardı.

Olabilecekler için hıçkırığa hıçkırığa ağlarken yatak odasının zemininde bağdaş kurup birlikte sallanıyorduk. Acı, pişmanlık ve başka bir şans için çaresizlik.

Dili beni yakmak için doğru yere dokunduğunda patladım, sırtımı çimlere yasladım. *Siktir, oh siktir, evet.* Suyu batmışım, Neptün izlerken çimenlerin üzerinde kıvranıyordum, çarpıyor, yelken açıyor ve nefes nefese kalıyordum.

Ve sonra gülümsüyordum. Karnımdan garip bir duygu dalgası yükselirken ve onunla birlikte gözlerim yaşarırken gülümsüyordum. Anlamamıştım ama durduramıyordum da. Yükseklerin ve alçakların bir arada şarkı söylediği o çılgın kombinasyon.

Ağzı benimkiyle buluşmak için geri geldiğinde benim tadımı aldı ve ellerim yüzünü tutmak için uzandı. Ve sonra beni becerdi.

Neptün sel gibi akmaya devam ediyordu ve bu sefer ikimiz de spreyin altında sıırsıklam oluyorduk ama bunun bir önemi yoktu. Lucas, ben onun altında inleyene kadar itmeye devam etti ve ikinci bir tur daha attı. İkinci zirveye ulaştığımda yüzümü taşa döndüm. Ama hayır. Başka tarafa bakmama izin vermedi. Yüzümü tekrar ona doğru çevirdi ve gözleri tekrar benimkilere dikildi. İkimiz de zirve yaparken ve boşalırken bir patlama aynası gibiydik.

Savunmasız.

Açıkta.

Mükemmellik.

Nefesini omzuma dayadı.

"Seninkine asla geri d nememedim," diye güldü ve ben de onunla birlikte güldüm.

"Ben de  yle."

Elbisemi tekrar aŗađı çekecek kadar kendini kaldırdı ve bana bakarken dirseklerimin üzerinde doğrudum.

"Orada bir dakika boyunca ağlamak  zereymiŗ gibi g r nd n. Bu bir  eŗit orgazm olmalı."

"Sanırım iki bardak prosecco bana bunu yapıyor."

"Sana bunu yapmak için iki bardak prosecco'dan biraz daha fazlası gerekir," dedi ve ayağa kalkmama yardım etti.

Ayaklarım topuklu ayakkabılarımın taze saldırısından dolayı oldukça yüksek sesle çığlık atıyordu ama umurumda değildi. Bu sefer eve doğru yoldan giderken Lucas'a yaslandım ve mutlu bir Şekilde takımyıldızları gözlemlemeye geri döndük, sıırıslıkla olmuŗtuk ve benimkinden sadece bir sokak ötede olana kadar umursamadan dolaŗıyorduk.

 şte o zaman durdu ve yüzümü ona çevirdi.

"Sakın bizden vazgeçme," dedi. " ok zor olacağını biliyorum ama bizden asla vazgeçme Anna."

"Bizden vazge emezdim," diye karŗılık verdim. "Seni çok seviyorum. Ama sanırım bu yüzden  eŗmenin baŗında g zyaŗı döktüm. Baŗıma gelecekleri bildiğim için."

"En azından bu sefer birlikte y zleŗeceđiz."

Bir nefes aldım ve daha hafif bir gülümsemeye zorladım. "Bu konuŗma çok gergin geçti. Oscarlar'da kıkırdayarak dans etmek buraya kadarmıŗ."

"Evet, belki de sana döndüğümüzde *Better the Devil You Know'u* bir kez daha a malıyız."

Bu beni güldürdü. "Vicky'yi gecenin ikisinde yatağından kaldıracak *herhangi bir Şeyi* ateŗlemek için deli olmamız gerekir."

"Kylie Minogue'un bu gece çenesini kapalı tutması gerekecek o zaman."

Yolun karŗısına geçip  n kapıma doğru son adımları atarken el ele tutuŗtuk ve ellerimizi aramızda salladık. Pencerelelerin karanlığına baktım. Tanrı'ya Şükür Vicky kesinlikle yataktaydı.

Anahtarı olabildiğince sessiz bir Şekilde kilide soktum ve dikkatli adımlarla oturma odasına doğru ilerledik. Mutfağa vardığımızda ona çay hazırlamaya baŗladım.

Etrafına bakınırken "Güzel yer," diye fısıldadı, ben de omuz

silktim. "Seninki kadar güzel değil."

"Eğer Neptün dileğini yerine getirirse, o zaman belki kırsalda bana katılabilirsin. Bill ve Ted

sana sahip olmayı seviyorum."

"Peki ya sen?" Fısıldadım. "Bana sahip olmak ister misin?"

Mutfağa doğru adım attı ve ben de ona sıkıca sarılmak için çay yapmayı bıraktım.

"Hiçbir şey bana o evde benimle birlikte olmandan daha büyük bir zevk veremez, Anna. Orayı öyle bir yuva haline getirdin ki, sen gittiğinde orası şimdiden boş çığlıklar atıyor."

"Peki ya Millie, Lucas? O da benim orada olmamı ister mi? Peki ya Maya? Yutkunup ziyaretine gelmesine izin verecek mi? Nedense bunun o kadar kolay olacağını sanmıyorum."

Bir nefes verdi. "Yapmak zorunda kalacak. Bir şekilde bunu hazmetmek zorunda kalacak. Herkes hazmedecek."

Ben de ona doğru bir nefes verdim. "Peki bunu yapmak istediğinden emin misin? Çünkü bu cehennem gibi bir yol olabilir Lucas. Seni paramparça edebilir ve bunu sen de biliyorsun."

"Yıllardır beni paramparça ediyor, daha da kötüleştirebilir. Ve evet, bunu yaşamak istiyorum. *Bizi* istiyorum."

Şimdi bunun zamanı değildi, saatlerce dönüp durduktan ve ritim tuttuktan sonra olmazdı. Çayını karıştırmayı bitirip ona uzattım ve sonra gerinip esneyerek yatmaya hazır olduğumu söyledim.

O da aynı fikirdeydi.

Yatak odama doğru yol aldık ve aylardır yalnız kaldığım yatak örtülerinin altında onun olması çok garipti. Garip ama güzeldi.

"Biri beni burada bulursa, şu anda olduğundan daha büyük bir bok fırtınası olacak," diye fısıldadı, bariz olanı belirtti ve ben de başımı salladım.

"Evet, tüm bu destan büyük bir bok fırtınası, fazladan bir kaka bulutu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Vicky Mason'ı yıllardır görmedim," dedi ve ben de omzuna doğru sııttım.

"Yeniden tanışmak için en iyi koşulların bunlar olduğundan emin değilim."

"Sanırım sabah öğreneceğiz."

Umarım olmaz, ama bu Neptün'ün çeşmesi için bambaşka bir dilek olurdu.

Bunun yerine çapraz parmaklar ve aydan bir dilek dilemek gerekiyordu. İkisini de memnuniyetle verdim.

O benden önce uyudu ve ben de rüyalar beni de bulana kadar karanlıkta ona baktım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Lucas

Ondan önce uyandım, yüzü hala omzuma yaslıydı ve kolu göğsümün üzerinde uzanıyordu. Kara kiraz, deniz ve cennetin kendisi.

Saçlarını içime çekip yorganın altında rahatladım ve dışarıdaki sokağın telaşını dinledim. Ta ki koridorun sonundan mutfakta dolaşan birinin telaşını duyana kadar.

Anna hâlâ derin uykudaydı, ben de seçeneklerimi tarttım. Bir yandan yatağa geri dönmek ve yüzleşmeyi birlikte yapmak kolay bir seçim olurdu ama hayır. Eğer onu yaklaştırmakta olan serpintiden kurtarmak için en ufak bir şansım bile varsa, seve seve oraya tek başıma giderdim.

Kolunu göğsümden kaldırırken nazik davrandım. Kıpırdandı ve esnedi, sonra yuvarlandı, uyanmadan yorganın altına geri yerleşmeden önce yastığını sıkıca kavradı. Yataktan çıktım ve koltuğunun arkasından kıyafetlerimi topladım, gömleğimi çekip pantolonumu giyerken olabildiğince sessizdim. Ve sonra müzikle yüzleşmek için dışarı çıktım.

Vicky Mason kabarık pembe bir sabahlık giymiş, ocağın yanında bir kase mısır gevreği atıştırıyordu ve ben yaklaşırken varlığımdan tamamen habersizdi. Telefonunu yan tarafa koymuş, sınavla ilgili bir spor videosu izliyordu ve ben kapıya gelene kadar fitness yorumlarına iyice dalmıştı.

Orada dikildiğimi görünce yerinden sıçradı, elindeki kâseyi tezgâha bırakıp elini kalbine götürürken küfretti.

"Lanet olsun, beni zıplattın."

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini tiksintiye bıraktı. Bu etkileşimin kolay olmayacağını biliyordum ama yine de ağzından çıkan selamın basitliğini beklemiyordum.

"Sen bir amcıksın," dedi. "Anna'yı istediğin kadar kandırabilirsin, biliyorsun, ama başka kimseyi kandıramayacaksın. Hiç şansın yok."

"Anladım," dedim ama o devam etti.

"Sanki ilk seferinde onu yeterince mahvetmedin. Ne halt yemeye onun için işleri tekrar berbat ediyorsun? Seb'e geri dönmesi gerekiyor, biliyorsun. Burada olman bile tam bir saçmalık."

"Evet, amcığın tekiydim," diye cevap verdim. "Ama bir daha asla olmayacağımdan eminim."

Bana tıslayarak güldü. "Asla ikna olmayacağım," dedi. "Ve inan bana, konuşması en kolay kişi ben olacağım. Nicola'yı, Jim'i ya da Terri'yi görene kadar bekle." Durakladı. "Ya da

Dawn, Hannah ya da Yasmin de öyle. Cidden Lucas, bu gezegende kimse senin için savaşıyor. Vazgeç ve siktir git."

Ona baktım ama konuşmadım, çünkü ne söyleyebilirdim ki?

"Zavallı Maya," diye devam etti ve bakışları şiddetliydi. "Cumaünkü kızlar gecesinde onun hakkında çok şey duydum. Onu becermekle de iyi iş çıkardın. İnsanlar onun ne kadar boktan bir durumda olduğunu konuşmaya çok hevesliydi. Ne yazık ki Anna bunları duyamadan kaçtı." Başını salladı ve mısır gevreğini aldı. "Lütfen Lucas, siktir git, olur mu? Siktir git ve Anna'yı rahat bırak. Geri dönmesi gereken düzgün bir adam var. Senin ona verebileceğin ne var? Birkaç daha iyi orgazm mı? Koca bir hiç."

"Anna'yı seviyorum," dedim ona. "Anna'yı her zaman sevdim. Ona elimden gelen her şeyi vereceğim. Ona yaptıklarımı telafi etmek için her şeyi yaparım."

"Evet, evet," dedi ve eliyle bana gevezelik işareti yaptı. "Dediğim gibi, kimseyi ikna etmeye çalışmanın anlamı yok. Bu asla olmayacak. Sen sadece lanet olası bir pisliksin."

Tam o anda, ona ve beni nasıl hor gördüğüne bakarken, insanların benim hakkımdaki düşüncelerinin onarılamayacak kadar ileri olduğunu fark ettim. Vicky Mason'ın bana *siktir git* tıslamasından başka bir gözle bakması mümkün değildi ve haklıydı da - kalabalıkta af dilemesi en kolay kişi gerçekten de o olurdu. Başka hiç kimseden en ufak bir umudum yoktu.

Anna yatak odasından çıktığında Vicky etkileşiminde çok daha ilerlemiş olmayı planlıyordum ama hayır. Ben daha uyandığını fark etmeden yanımdaydı ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı, benden mutfağın karşısındaki arkadaşına bakıyor, sonra tekrar geri dönüyordu.

Vicky önce Anna'ya hitap ederken beni işaret etti. "Onun burada ne işi var? Eğer burada kalsaydı Nicola çılgına dönerdi. Neredeyse kızıyordu da. Dün gece son Çıracık bölümünü izlemekten ve pizza sipariş etmekten bahsediyordu!"

Anna'nın ağzının açık kalması her şeyi anlatıyordu. Nicola Henshaw'ın burada benimle yüz yüze gelme ihtimali bile solmasına yetmişti.

"Cidden," diye devam etti Vicky. "İkiniz de çıldırdınız mı yoksa? Şu anda yaşanan bu boktan şenlik umurunuzda bile değil mi? En azından bunu durdurmaya çalışacağını sanıyordum Lucas. Herkesin düşündüğünden daha büyük bir pislik olmalısın. Tebrikler, bu büyük bir başarı."

Gözlerimi kıstım, neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve görünüşe göre Anna'nın da yoktu. Benden önce o konuştu.

"Ne demek istiyorsun, şu anda gerçekleşen boktan festival mi? Dün gece Oscar törenine gittik, önemli bir şey değil." "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Vicky sordu.

Anna başını salladı. "Ah, hayır. Kızlar gecesinden beri herkesten kaçıyorum. Sen neden bahsediyorsun?"

Vicky cevap vermeden önce nefesinin altından küfretti. "Dawn, Maya'nın artık yeniden birlikte olduğunuzu gerçekten bildiğini ve tüm bunlardan kaçmayı planladığını söylüyordu. Bu karmaşadan

uzaklaşmak ve kızını da yanında götürmek istiyor."

Kelimeler bir anda ağzımdan çıkıverdi. "Millie'yi almak mı istiyor? Sen neden bahsediyorsun be? Dawn Richards mı söylüyordu bunu?"

Vicky başını salladı. "Evet. Cuma günü hepimiz kızlar gecesindeyken Dawn herkese Maya'ya ne kadar hıyarlık ettiğini anlatıyordu, yani o onun en iyi arkadaşı, değil mi? Ama sonra Anna, *Lucas'la aranızda neler olduğu* sorusuna cevap vermeyip o aptal kadeh şarabı mideye indirince işlerin hafta sonu sevişmesinden çok daha ciddi olduğu anlaşıldı. Çünkü insanların umduğu şey buydu... sadece bir hafta sonu sevişmesi... ve bu bile yeterince kötüydü..."

"Ama bu da ne?" dedi Anna. "Bunun bugünle ne alakası var?"

Vicky aslında benden nefret etmesine rağmen rahatsız görünüyordu. "Dawn dün hepimizi arayıp Maya'nın üzgün olduğunu söyledi. Maya'nın Millie'nin bu saçmalıkları görmesini ya da babasının başka bir kadınla yattığını görmesini istemediğini ve Millie'yle bu saçmalıklar hakkında konuşmaktansa yeni bir yerde bir araya gelmelerini tercih ettiğini söyledi." Durakladı. "Ailesi Hampshire'da ev bakmaya başlamış bile, Dawn öyle diyor. Hannah da öyle diyor. Dün bu konuda konuşuyorlardı."

Bu uydurma olamayacak kadar spesifikti ve benim de yüzümün solduğunu hissettim.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedim. "Dawn Richards, Maya'nın Anna'ya döndüğüm için üzgün olduğunu ve Hampshire'da ev baktığını mı söylüyordu?"

"Evet," dedi Vicky, sanki çok açılmış gibi. "Maya'nın bu öğleden sonra orada uzun süre kalmayı planladığını söyledi. Dün toplanmasına yardım ediyordu. Grup sohbetine oradaki bahçede çekilmiş birkaç fotoğrafını göndermiş... Yani, bildiğini tahmin etmiştim..."

Lanet olsun, hiçbir fikrim yoktu. Aklıma gelen düşüncelerle nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Anna benimkiyle eşleşen dehşete düşmüş bir ifadeyle bana bakıyordu ve tüm ima bana çarptığında kalbim çarpıyordu.

Eğer Maya Millie'yi Hampshire'a götürüyorsa, onu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kısa vadede olmaz. Oraya gidebilir ve ailesiyle birlikte ona uygun olduğu sürece kalabilirdi ve bunun çok uzun bir süre olduğunu hayal edebiliyordum. Benden istediğini elde etmesi ne kadar sürerse sürsün.

Hayır.

Millie'yi bu şekilde kaybedemezdim.

Ama *yapabilirdim*. Millie'yi bu şekilde kaybedebilirdim. Bildiğim kadarıyla Maya tam o anda arabaya biniyor olabilirdi ve bunu bilmeliydim. Bunun olacağını görmeliydim. Onu o kadar net hayal edebiliyordum ki, eşyalarını toplarken Dawn'la birlikte söyleniyor, Millie'yi kaybetmenin beni ne kadar mahvedeceğini düşünüyordu. Çünkü canı yandığında böyle yapardı. Beni daha çok incitmeye çalışırdı.

Ne yapacağımı bilemedim, Anna kolumu sıkıp beni mutfak kapısına doğru iterken orada öylece mahcup bir şekilde durdum.

"Git," dedi. "Ciddiyim Lucas, git işte. Gitmek zorundasın. O gitmeden önce ona ulaşmalısın!"

"Ona geri dön ve aklın varsa burada kal!" Vicky tersledi, ama bu sefer Anna karşılık verdi.

"Dur!" diye tısladı mutfığa doğru. "Bir saniye dur. Gerçek durumun ne olduğunu bile bilmiyorsun. Kimse bilmiyor. *Ben bilmiyordum!*" Bana döndü ve bu sefer beni daha sert bir şekilde ön kapıya doğru itti. "Git," dedi. "Lütfen Lucas, o gitmeden önce oraya varmalısın. Lütfen, sadece git!"

Ben de öyle yaptım.

Ayakkabılarımı ve kravatımı aldım ve kendimi bir düzene sokmaya zorladım. Ona hızlıca bir öpücük verip sıktıktan sonra oradan ayrıldım, caddeye fırladım ve gidebildiğim kadar hızlı bir şekilde Broad Street otoparkına doğru yola çıktım. Maya'ya önden mesaj göndermeye cesaret edemedim, sadece ayağımı gaza olabildiğince sert bastım ve şeritleri yırtarcasına geçtim.

Arabasının hâlâ garaj yolunda olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Kendimi kamyondan dışarı attım ve kapıya koştum, yumruklarım ahşaba öyle sert vuruyordu ki çerçeveyi salladı. Maya kapıyı kimin çaldığını kontrol etmek için oturma odasındaki perdenin arkasından baktı, sanki Millie'yi Hampshire'a kaçırmaya hazırlanırken kimin içeri daldığını kontrol etmesi gerekiyormuş gibi.

"Aç şu lanet kapıyı!" diye bağırdım, Millie'nin beni duyuyor olabileceğini düşününce kendime küfrettim. Maya kaşlarını çattı ve pencereden uzaklaşmadan önce başını salladı ve kapının diğer tarafında onu duyana kadar kendimi susmaya zorladım. Kapı tıkırdadı, sonra bir santim açıldı ve işte oradaydı, ama kapı bir güvenlik zinciriyle sıkıca tutulmuştu. Büyük bir kargaşa yaratmadan içeri girebilmemin imkânı yoktu.

"Oh, şimdi gelmek istiyorsun, değil mi?" diye tükürdü. "Anna Blackwell'i bir hafta sonu için yeterince siktin, değil mi?"

"Bunların benim kimi becerdiğimle ne alakası var?" Tısladım. "Aylardır ayrıyız. Beni terk eden sendin."

"ÇÜNKÜ KOŞARAK GELECEĞİNİ DÜŞÜNÜŞTÜM!" diye bağırdı ve gözleri çılgına dönmüştü. "ÇÜNKÜ LANET HAYATINI DÜZENE SOKUP KOŞARAK GELİRSİN DİYE DÜŞÜNÜŞTÜM!"

Lanet olsun, geriye doğru tökezledim.

"Ciddi olamazsın," diye meydan okudum ve bir adım daha yaklaştım. "Beni yıllardır sevmiyorsun. Yıllardır beni görmekten nefret ediyorsun..."

Ve işte o zaman sonunda gözlerinde gördüm, öfkenin altındaki acıyı. İğrenmenin altındaki acıyı. Ona yaptığım her şeyin altında yatan acıyı.

Şok vahşiceydi. Şok

kindardı.

Bu şok beni yepyeni bir suçluluk duygusuyla paramparça etti.

"Beni hiç sevmedin!" diye bağırdı ama sesi hiç olmadığı kadar zayıftı. "Yıllardır beni sevmen için uğraşıyorum ama hiç sevmedin. Yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değildi, Millie'ye sahip olmak bile. Bu yüzden sana göstermek istedim. Sana göstermeye çalıştım. Tekrar tekrar ve tekrar tekrar.

Hep yeterince iyi olmaya çalıştın ama hiç işe yaramadı! Çünkü asla *inanmıyorsun*, Lucas! O kendini beğenmiş suratının önünde gördüğünden daha büyük bir kader olduğuna asla *inanmıyorsun*!"

Kalbim deli gibi atıyordu ve her şey üstüme üstüme gelirken yer sarsılıyordu.

"Kaderin ne kadar büyük olduğuna hiç inanmadın mı Maya? Benden *nefret* ettin," diye karşı çıktım. "Yıllardır yaptığım her şeyden nefret ettin. Asla yeterince iyi olmayan bendim!"

"Evet, belki de kendimi ikna etmeye çalışıyordum," diye tısladı ve o acı yine tam oradaydı. Ve gerçeklik nefesimi kesti.

Belki de kendini ikna etmeye çalışıyordu. Belki de hep öyleydi.

Belki de her şey tam bir sefalet ve katliam çukuruydu ve hiç kimse yeterince iyi olamıyordu.

Ama onunla evlenmiştim.

O yüzüğü parmağına takmıştım ve deneyeceğime söz vermiştim.

Maya'nın arkasındaki koridordan Millie'nin sesini duyduğumda irkildim. Önce annesini, sonra da beni çağırdı ve içimdeki ses boğazıma düğümlendi.

"Onu Hampshire'a götürüyorum," diye tısladı Maya kapıdaki boşluğa yaklaşarak. "Beni durdurmaya çalışmayı aklından bile geçirme. Sen tam bir enkazsın Lucas. İçiyorsun, kendini bir halt sanıyorsun ve başkasını beceriyorsun. Bunu görmesine izin vermeyeceğim. Onu şimdi götürüyorum. Geri dönmemizi istiyorsan kendini toparlamalısın."

"Onu alamazsın!" Tıslayarak karşılık verdim. "Bu hiçbir şeyi çözmeyecek Maya. Bu sadece beni cezalandırmak için saçma bir bahane." Durakladım. "Canımın yanmadığını mı sanıyorsun? Yıllardır ağzından çıkan her şirret lafla senin kadar incinmediğimi mi sanıyorsun?"

Gözleri yeniden öfkeyle parladı. "Sen benim gibi incinmedin, Lucas. Ve sen de Millie'nin babasının savaşmadan bizden vazgeçmesini izlerken canının yandığı kadar yanmadın."

Hayır.

Kahretsin, hayır, bu doğru değildi.

Millie savaşmadan ondan vazgeçtiğimi görmemişti.

Maya'nın hiçbir önemi yokmuş gibi çekip gitmesine izin vermedim. Bu, dönüp duran bir savaştı, kimseye faydası olmayan iğrenç bir nefret, kin ve acı çemberiydi.

Yüzüm Maya'nın yüzüne yaklaşıp kapıya çarptım. "Millie'yi benden uzak tutma. Ciddiyim Maya. Sakın buna cüret etme."

"O zaman sakın Anna Blackwell'le mutlu aile oyunu oynamayı aklından bile geçirme Lucas. Seçimini yap. Ya bizimle geri dönersin ya da biz uzakta kalırız. Biz yokken karar verebilirsin ama bu öğleden sonra gidiyoruz." Durakladı. "Millie gideceğimizi zaten biliyor, herkesi Hampshire'da göreceği için heyecanlı. Bunu onun için olması gerekenden daha zor hale getirmeyin."

"Babacığım." Millie içeriden tekrar seslendi ve nefesimi kesti.

"Ciddiyim," dedi Maya. "Bunu onun için zorlaştırma. Biz yokken ne istediğine sen karar ver, ama bugün gidiyoruz."

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden kapıyı çarparak geri kapattı ve ben ne yapacağımı bilemedim. Alnımı tahtaya bastırdım ve kapıyı tekrar çaldım ama cevap vermedi. Kapıya öyle bir vurmak istedim ki menteşeleri kırıldı ama yapamadım, Millie dışarıda benim olduğumu bildiği için yapamadım.

İçeriden yine adımı çağıran sesini duydum ve Maya'nın kulağa sert gelen bir şeyler haykırdığını işittim. Kulağımı tahtaya daha sıkı bastırdım, merdivenleri gümbür gümbür çıkan ayak seslerini duyabilecek kadar yaklaştım.

Verandadan geri adım attığımda gözlerim çoktan Millie'nin yatak odasının penceresine dikilmişti ve o da orada belirdi. En sevdiği oyuncak ayısını kolunun altına sıkıştırmış, ellerini cama dayamıştı ve o kadar üzgün, şaşkın ve korkmuş görünüyordu ki bu beni ikiye böldü.

Lütfen, hayır. Lütfen Tanrım, Millie'yi götürme de ne olursa olsun.

Maya küçük kızımızın arkasında pencerede belirdiğinde hıçkırıkların göğsümde düğümlendiğini hissettim. Onu camdan uzaklaştırdı ama Millie'nin gözleri yol boyunca hâlâ benim üzerimdeydi.

Telefonum cebimde titrediğinde hâlâ boşluğa bakıyordum, nefesim göğsümde düğümleniyordu. Telefonu çıkarıp mesajı ararken ellerim titriyordu.

Maya.

Biz ya da o sürtük, Lucas. Sen karar ver!

Ama karar veremedim.

Nasıl böyle bir seçim yapabilirdim? Sevmediğim biri için Anna'yı tekrar terk etmeyi nasıl göze alabilirdim?

Yapamadım.

Ama mutlu olmama asla izin vermeyecek biriyle onun geleceği için savaşırken Millie'ye nasıl aylarca acı çektirebilirdim?

Yapamadım.

Tanrım, yapamadım.

Yıllar sonra ilk kez kendimi o kadar parçalanmış hissettim ki kamyonetimin yanındaki çimlerin üzerine bağırsaklarımı kustum. Maya'nın elindeki o hamilelik testinin etkisiyle yeniden sarsılmış gibiydim ve hiçbir çıkış yolu yoktu.

Ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden kapıya geri döndüm ve ön basamağa indim. Ve bekledim. Vurmadım ve bağırmadım. Kapının eşiğinde oturup gitmesini engellemekten başka bir şey yapmadım.

Çıkmaza girdik.

Çıkmaza girdik.

Saatlerce sessizce oturduktan sonra tekrar mesaj attı.

Siktir g i t , Lucas. Sen gidene kadar ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim. Yine de Hampshire'a gideceğiz.

Millie'yi Hampshire'a götürme, diye mesaj attım ve cevabı saniyeler içinde geldi.

Biz ya da o, Lucas. Sen karar ver. Hampshire'a gidiyoruz.

Nihayet ayağa kalkıp bahçe yolundan geri yürüdüğümde hava kararmak üzereydi. Midem hala dönüyordu ve kusmuğum hala kamyonun yan tarafındaydı ve mide bulantısı her yerde yeniden sert bir şekilde çalkalanıyordu.

Ve birine ihtiyacım vardı. Hatalarımı itiraf edeceğim ve bu çılgınlığı anlamlandırmama yardımcı olacak birine ihtiyacım vardı, tıpkı o zamanlar hamilelik testindeki o iki çizgiyle yaptığım gibi.

Ama bu sefer farklıydı. Bu sefer annem değildi. Bu sefer

Anna'ydı.

Tıpkı en başta olması gerektiği gibi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Anna

Sokağımın sonunda Lucas'ı beklerken gece soğuk ve karanlıktı. Bacaklarım güçsüzleşmişti ve kalbim hâlâ ikiye ayrılmayı bekliyor olsa da yeniden kırılmış gibi hissediyordum.

Yine de, kamyoneti yanıma yanaştığında ve ben yolcu koltuğuna geçtiğimde tüm bunlar önemsizleşti.

Lucas mahvolmuştu.

Arabayı sürerken dizleri gergin bir şekilde vuruyordu ve pencereden sızan sokak lambasının ışığında bile kül rengi görünüyordu. Kül rengi ve kırık. Gözleri çökmüştü ve dudağı sanki uçurumun kenarına gelmemek için kendini tutmaya çalışıyormuş gibi gergin bir çizgiydi.

Ama sanırım küçük kızınız ülkenin öbür ucunda sizden koparıldığında böyle görünüyorsunuz.

Ve bunu yapmıştım.

Bunu rastgele bir Pazar sabahı rastgele bir mesajla yapmıştım. Rastgele bir Pazar sabahı ona kızına, ailesine ve her şeyi yeniden yoluna koyma şansına mal olabilirdi.

Kalbim boğazımda konuşmasını bekledim, çünkü ne diyeceğimi bilemiyordum. İkimiz de sessizdik, gerginlik dilimlenecek kadar ağırdı ve yollar şeritlere dönüştü ve bu şeritler tırmanmaya başladı ve bir yol dışı park yerine çekip kontağı kapattığında tepeye çıkmıştık.

Olacaklardan dolayı kendimi fiziksel olarak hasta hissettim.

"Eve gitmeyi göze alamıyorum," dedi bana ve sesi kalındı. "Beth ve Wes köpekleri daha önce bıraktılar ve bu gece oraya geri dönmem gerekiyor ama bununla yüzleşmem. Henüz değil."

Devam etmesini bekledim.

"Onu götürüyor," dedi. "Onunla konuşmayı ve beklemeyi denedim ama orada ne kadar kaldığının bir önemi yoktu, ben gider gitmez onu arabaya bindirip götürüyordu."

"Yani gitti mi?" Ben sordum. "Onu gerçekten Hampshire'a mı götürdü?"

Başını salladı. "Seninkine gelmeden önce annemden bir sesli mesaj aldım. Millie'nin oraya doğru yola çıktığını söylüyordu."

Tekrar konuştuğumda kendi sesim çok çığ geliyordu. "Şimdi ne olacak? Onu aşağıya kadar takip edebilir misin? Ondan tekrar geri dönmesini isteyebilir misin?"

Bir sigara yaktı ve cevap vermeden önce camı indirdi. "Ben yapana kadar geri gelmeyecek.

benden ne istiyorsa."

Bir sonraki soruyu soracak gücü bulmadan önce kendi sigaramdan bir tane çektim. "Peki senden ne yapmanı istiyor?"

Cevabı gelmeden önce biliyordum ama yine de kalbimi yumrukladı.

"Bir seçim yapmamı istiyor, ya onları ya da seni."

Başımı salladım ama hepsi bu kadardı. Konuşmam biraz zaman aldı ve o da sessiz kaldı. İkimiz de Lydney'in aşağıda kayıtsızca yanan ışıklarına bakıyor, kelimelerle boğuşurken sigaralarımızdan derin nefesler çekiyorduk.

Son sözümü söylerken gözyaşlarımı zor tuttum. "O zaman

işimiz bitti," dedim, "ve sorun yok. Sorun yok."

Bir anda koltuğunda döndü, omuzları beklemediğim bir şekilde sertleşmişti. "İşimiz bitti de ne demek?"

Gözlerimin nasıl dolduğunu görmemesi için dışarıdaki gecenin karanlık olmasına sevinmiştim. "Yani olmak zorundayız, Lucas. O senin küçük kızın ve bunu riske atamazsın. Bunu anlıyorum ve sorun değil. Geçen sefer birbirimizi kaybetmeyi atlattık, değil mi? Bunu tekrar yapabiliriz."

Ben konuşurken o başını sallıyordu. "Hayır, Anna. Bu kadar değil. Bitiremeyiz." Sigarasını söndürdü. "Bundan kurtulmanın başka bir yolu olmalı. Belki onunla konuşabilirim. Belki zamanla ikimizin asla yürütemeyeceğimizi kabul edebilir. Demek istediğim, şu anda acı çekiyor ve ben bunu görmedim, görmeliydim ve pek çok lanet şeyi görmeliydim ama görmedim. Ama bunun bir önemi yok." Gözleri karanlıkta bile benimkilere dikilmişti. "Başka bir yolu olmalı. Bunu atlatabilmemizin bir yolu olmalı. Demek istediğim, insanlar bize yaklaşmalı, bir noktada birlikte olduğumuzu kabul etmeliler. Maya bile. Ailen bile. Nicola lanet Henshaw bile. Değil mi?"

Gözyaşlarım dökülürken başımı sallıyordum. Çünkü bundan kurtulmanın bir yolu yoktu. Asla da olmayacaktı. "Yapmak zorundalar!" diye ısrar etti. "Tanrım, Anna, bir noktada yapmak zorundalar!"

Ama yapmadılar. Kelimeleri bulurken nefesimi sabit tutmaya zorladım.

Ona sabahın geri kalanını Vicky'ye yıllar önce beni nasıl ve neden terk ettiğinin gerçek hikâyesini anlatmaya çalışarak geçirdiğimi anlattım. Benimle nasıl alay ettiğini ve bu saçmalığa inandığım için aptal olduğumu söylediğini anlattım. Daha sonra Nicola'yı çağırıp Vicky ile aynı odada tekrar denediğimi ve aynı yanıtı aldığımı anlattım.

Ona inanmadılar ve benim inandığım gerçeğine başlarını salladılar ve onun bir pislik olduğu ve birlikte olmamızın içinde yüzdüğüm büyük bir bok havuzu olduğu dışında hiçbir şeye inanmadılar.

Ona Yasmin'in kızlar gecesinde bana katılmak için nasıl dışarı çıktığını ve o karmaşada başka bir fikri olan tek kişi olduğunu anlattım ama bu bile arkadaşlarım için önemli değildi. Nicola ve Vicky'den Lucas'ın bana söylediklerinin doğru olup olmadığını kontrol etmelerini istemiştim ama

onlar bunu önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirip

Newcastle'a geri döndüm ve zar zor iletişim kuruyorum. Evrenin bir başka büyük yardımı.

Ona tüm dünyanın bize karşı olduğunu ve insanların birlikte olmamıza asla inanmayacaklarını söyledim ve bu çok açıktı. Özellikle de geleceğini, beni ya da onları seçmesi ve küçük kızını ülkenin öbür ucuna götürmesi için çılgılık atan kadın.

"Belki Yasmin gerçeği bilirse insanları ikna etmemize yardımcı olabilir," dedi ama ben başımı salladım.

"Demek istediğim bu değildi. Demek istediğim, bunu yapmasının bir önemi yok. Asla da fark etmeyecek. Çatılardan Maya'nın tam bir kaltak olduğunu ve bana geri dönmeni hak ettiğini haykırırsa bile, yine de küfredip kaşlarını çatacaklar ve benim bir aptal olduğumu ve küçük kızına geri dönmem gerektiğini söyleyecekler."

"Kes şunu," dedi ama yapamadım. Yapamazdım.

"Bunu asla başaramayacağız," dedim ona. "Ciddiyim Lucas. Millie'yi ülkenin öbür ucuna götürmesine izin veremezsin. Ne pahasına olursa olsun. Millie için doğru olanı yapmalısın."

"Ama yapamam!" dedi ve elleri tam benimkilerin üzerindeydi. "Bunu bırakıp gidemem, Anna. Bir daha olmaz. Bu lanet seçimi yapamam!"

Sessizce oturduk, çünkü ne söyleyebilirdik ki?

Maya ve Millie muhtemelen çoktan onun ailesinin yanına gitmişlerdi ve ben henüz ailemi ikna etmeye çalışmamıştım bile. Herkes hâlâ beni son seferinde yerden kaldıran, yatağa işediğim, rastgele yerlere dalıp gittiğim ve saatlerce bitkin düştüğüm geceler boyunca bana bakıcılık yapan adamla tekrar birlikte olmam gerektiği konusunda kararlıydı. Nöbetlerim Lucas'tan kaynaklanmasa da, bu durum o ilk günlerde bana yardım eden insanlar tarafından asla kabul edilmeyecekti.

O aptalca hatasını yapmadan önce de nöbetler geçiriyordum ve onun varlığını unutmak için kendimi yuvarlanmaya, ağlamaya ve günün ya da gecenin her saati çalışmaya bırakan bendim. Ama bunun bir önemi yoktu. Beynimi uzun bir yanlış ateşleme ping ponguna soktuğu için hala ona lanet okuyor olacaktı.

Ama bu bile ateşte yanan diğer felaket kömürünün yanında önemsiz kaldı. Millie.

Her şey Millie'yle ilgiliydi.

Ne pahasına olursa olsun onun yanında olmasına ihtiyaç duyan küçük bir kızı vardı ve birbirimizi ne kadar çok istersek isteyelim o her şeyden önce gelmeliydi.

"Kızına ulaşmalısın," dedim ve oturduğu yerde irkildiğini gördüm. "Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ona ulaşmak zorundasın."

"Bir yolu olacaktır," diye yanıtladı. "Yani, Maya meşru bir sebep olmadan onu benden uzak tutamaz. Uzun vadede olmaz."

"Ama deneyecek," dedim. "Elinden gelen her şeyi kullanacak ve bu aylar sürecektir, savaşlar, mahkemeler ve

onsuz o kadar çok zaman geçirirsin ki."

Direksiyonu kavradı ve küfretti, ben de elini sıkmak için uzandım.

"Seçim yapamam," dedi. "Millie'yi bırakıp gidemem, asla da gitmem ama seni de bırakıp gidemem. Bir daha olmaz."

"Peki ne yapacaksın?" Ona sordum. "Maya'yı geri dönmezse yasal işlem başlatmakla mı tehdit edeceksin? Zamanını Cheltenham ve Hampshire arasında mı paylaştıracaksın? Aranızın bu kadar agresifleşmesini gerçekten istiyor musun?"

Cevap vermedi, çünkü bana verecek bir cevabı yoktu. Elimi onunkinden zorla çektim ve nefesimi hizaya sokmaya çalıştım ve sonra doğruldum.

"Düşünmen gerek," dedim. "Beni eve geri bırakmalısın ve sonra düşünmelisin." Ben konuşurken başını sallıyordu. "Hayır. Gitme. Lütfen gitme."

Ama ben de kendiminkini sallıyordum. "Bu gitmek değil," dedim. "İstediğim son şey gitmek ama ben yanında otururken bunu asla atlatamazsın. Her şey çok bulanık."

Ellerini üç kez direksiyona vurdu. "Bu olamaz! Olamaz! Oluyor!" Oh, ama olabilirdi.

Kesinlikle olabilir.

"Beni eve götür," dedim tekrar. "Lütfen Lucas. Bu konuda tarafsız olmalısın ve bu burada asla olmayacak."

Tüm vücudum ona sıkıca sarılmak ve onunla birlikte kendi yatağıma dönmek için haykırıyordu. Bill ve Ted'i selamlamak, kendimi onun güzel pisliğinde kaybetmek, kollarında yatağa girmek ve dışarıdaki dünyanın bir mucize eseri bize döneceğine güvenmek istiyordum ama olmayacaktı. Nicola ve Vicky'nin Lucas'ın bir gecelik bir hata yapıp doğmamış bir bebeğin yanında olmaya çalışması fikriyle alay ettiklerini görmek, kabullenilmenin yakınlarda bile olmadığını göstermeye yeter de artardı bile. Ve bu, Maya'nın Millie'yi fidye için ne kadar tutabileceğini anlamaya başlamadan önceydi.

Tekrar söyledim. "Beni eve götür. Beni eve götür ve düşün." Sonunda yumuşadı.

Kamyonu çalıştırdı ve yamaçtan aşağı indi. Kasabaya dönerken yol boyunca midemde kelebekler uçuşuyordu ve sokağıma geldiğimizde kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Yolcu kapısını açtığımda kolumu tuttu ve gözleri nefesimi kesecek kadar acı doluydu.

"Beni bırakma, Anna. Bu seçimi yapamam ve yapmayacağım da. Bir yolunu bulacağım. Birlikte bir şeyler bulacağız."

Başımı salladım ve gülümsemeye çalıştım ama boştu.

"Seni seviyorum," dedim ve sesim titredi. "Seni sevdiğimi biliyorsun ama Millie'yi geri alman gerekiyor, bunu sen de biliyorsun."

O daha fazla bir şey söyleyemeden kamyonetten ayrıldım ve ona dönüp bakmadan anahtarımı kilide sokup içeri girdim.

İçeri girdiğimde Vicky oturma odasında idi ve benimle konuşmaya çalıştı ama konuşamadım, sadece yatak odama doğru ilerledim. Kapıyı çaldı ve içeri girmek istedi ama ona yalnız kalmak istediğimi söyledim. İlaçlarımı zorla içtim ve tuvalet masamın aynasında gözyaşlarımı sildim ve ertesi gün işe nasıl gideceğimi merak ettim.

Denemek zorundayım.

Duş almadan önce Vicky'nin yattığından emin olana kadar bekledim. Yatak odama döndüğümde Lucas'tan gelen mesajlar ve cevapsız çağrılar vardı ama onları okumak için tıklamadım çünkü yapamazdım. Zamana ihtiyacı vardı, istemese bile.

Uyumak zordu.

Dönüp durdum ve mide bulantısıyla çalkalandım. Ne zaman bir nevi dinlenmeye geçtiğimi bilmiyorum ama bu bana hiç iyi gelmedi.

Uyandığımda çarşaflarım ıslaktı, kalçalarım sıırılsıklamdı ve çiğnediğim için dilim acıyordu. Yeni bir hıçkırıkla ağladım ve yatağımdan sıyrıldım, korkunç ıslak külotumu çıkardım ve Vicky'nin duş sesi duvardan hafifleyene kadar kendi çişimin içinde oturarak bekledim.

Sonra bir şekilde işe gitmek için hazırlandım.

Sabah toplantılarıma katılmaya çalıştım, gözlerimin altının gölgeden başka bir şey olmadığını çok iyi biliyordum. Lucia, Stacey ve Melissa ile Oscar'ın ne kadar harika olduğu hakkında gülümsemeye ve şakalaşmaya çalıştım ama onunla tanıştıkları için ne kadar mutlu olduklarını duymak beni tekrar kalbimden bıçakladı. Eğer başarabilirsek aramızdaki hayatın ne kadar iyi olabileceğine dair kaderin kin dolu bir alayıydı bu.

Kershaw'ın proje müdürüyle konuşmak için beklerken, finanstan Peter ve Jamie ile yaptığım eğlenceli sohbeti tekrar gözden geçirmek zorunda kaldım ve tekrar kırılmanın eşiğine geldim. Hayallerimin ikinci kez yıkıldığını hissediyor ve bir mucize olması için dua ediyordum ki Lucia'dan resepsiyona geri dönmem için bir çağrı aldım.

Bir ziyaretçim vardı.

Kalbim hızla çarpıyordu, acaba Lucas bana cehennemden geçmenin bir yolunu bulduğunu söylemeye mi geliyordu diye merak ediyordum ama bunu bilmeliydim.

Dışarıda Lucas olsaydı Lucia'nın 'dans arkadaşın burada ve bekliyor' ya da 'işte ateşli erkeğin geliyor'dan başka bir şey söylemesine imkân olmadığını bilmeliydim.

Pazartesi sabahı yüzleşeceğim diğer şeylerin üzerine biraz daha boktan bir şey olduğunu bilmeliydim.

Ama resepsiyonda beni bekleyenin Margaret Pierce olduğunu asla bilemezdim, annesini on yıldır ilk kez görüyordum.

Yanaklarının gözyaşlarıyla kaplı olduğunu ve ellerimi ellerinin arasına alıp Lucas'ın Maya'ya dönmesine izin vermem için yalvaracağını asla bilemezdim.

Kahverengi saçları artık açıkça boyalıydı ve bir topuzla bağlanmıştı, daha zayıf ve yaşlı görünüyordu, ama gülümseyen mutlu bir ailenin bir dizi güzel fotoğrafını çağırıp yüzüme iterken hala kendisiydi.

Lucas kucağında bebeğiyle Maya'ya gülümsüyor ve Maya gelinliğinin içinde mutlulukla parlıyor.

Lucas ve Maya'nın bir yemek masasında Millie'ye mutlu yıllar şarkısı söyledikleri ve mumlar söndüğünde ikisinin de ona sıkıca sarıldığı bir video.

"Lütfen, Anna," dedi ve gözleri benimkilere o kadar acımasızca bakıyordu ki, boğazımda iğrenç bir fokurdama hissettim. "Lütfen, bunu yapma. Maya elinden gelenin en iyisini yapmak isteyen sevimli bir kadın ve onu her zaman sevdi, her zaman da sevecek, sadece bunu göstermesini çok zorlaştırdı."

Ben konuşmadım, o da devam etti.

"Eğer onu seviyorsan, kızını da sev. Lütfen onu seçim yapmak zorunda bırakma. Lütfen yapma." İşte o zaman anladım.

İşte o zaman cevabı biliyordum.

Seçim onun değil, benim seçimimdi. Bıçakladı.

Kahretsin, nasıl da bıçakladı.

Ama oradaydı. Ve gerçektir. Biz hala boğulurken ve bulutlardan gelen bir cevapla nefes almaya çalışırken, bok fırtınasının içinden yüzüme bakan cevap.

Bu sefer çekip giden Lucas değil, ben olacaktım. Ama bu sefer bunu onun için yapacaktım.

O ve küçük kızı.

Otuzuncu Bölüm

Lucas

Annemin evinin kapısından içeri daldım ve ne kadar vahşi görüldüğüm umurumda bile değildi. Doğruca annemin koltuğunda oturup televizyondaki saçma sapan şeylere baktığı oturma odasına gittim ve aradaki mesafeyi kırmızı paçavraya saldıran bir boğa gibi kapattım.

Neredeyse televizyonun kumandasını fırlatıp ekranı kıracaktım ama öfkeme hakim olup kapatma düğmesine bastım ve kumandayı yan sehpaye geri fırlattım, sonra da ona soruyu sordum. Acı, öfke ve saf panik dolu bir sesle bağırarak sordum.

"BUNU NE SIKIME YAPTIN?!"

Gözleri benimkilerin aynası gibiydi, dudaklarını büzmüş bana bakıyordu.

"Çünkü birinin mantıklı düşünmesi gerekiyordu, Lucas. Birinin mantıklı düşünmesi ve bu saçma durumu çözmesi gerekiyordu!"

Sandalyeye doğru eğildim, ellerim kollarındaydı ve o da gözlerini daha da açarak kendini minderlere geri bastırdı.

Yıllardır ona bu kadar yakın olmamıştım.

"BU SENİ ILGILENDİRMEZ, ANNE! HİÇ OLMADI!"

İşte o zaman otoritesiyle geri döndü. Beni geriye doğru itti ve parmağını yüzüme doğru uzattı.

"Bu her zaman benim işim oldu, Lucas. Millie benim torunum ve Maya'nın onu alıp götürmesine seyirci kalacak kadar bencil bir aptal olan *sensin!*"

"Bencil mi?!" Havladım. "Anna'yla birlikte olmak istemenin nesi bencilce? *Beni* bırakıp giden Maya'ydı!"

"Çünkü sen *ona* karşı bencil bir aptaldın! Evliliğiniz boyunca, Lucas! O da Bencil saçmalıklarınla geçen *yıllar! Yıllarca!*"

Ondan uzaklaştım ve nefesimi tuttum ve içimde yine o suçluluk duygusu parladı. Tüm dünya dönüyor, çalkalanıyor, beni delirtiyordu ve hala bir çıkış yolu yoktu. Hem de hiçbir şekilde.

Ellerim saçlarımdaydı.

Dudağım dişlerimin arasında

sıkışmıştı. Kalbim güm güm

atıyordu.

Annem sessizliğimi konuşmaya devam etmek için kullandı.

"Maya çok hoş bir kadın," dedi. "Sevgi dolu, samimi ve dürüst. Onu aptalca bir gece hatasıyla hamile bıraktığın en başından beri senin için her zaman elinden geleni yaptı. Her şeyini sana adadı! Ama sen yapmadın, değil mi? Ona hiçbir zaman değerli olduğunu hissettirmiyorsun, hele ki çocuğunun annesi olarak. En azından ona kendini geri verebilirsin. Tıpkı hak ettiği gibi, Lucas!"

Bir başka suçluluk duygusu daha sertçe çarptı, ama dahası da vardı. Çalkantılı duygulardan oluşan koca bir okyanus derinlerde arpışıyordu. Kelimelerim tıslayarak ıktı.

"Ben de kendimi ona adadım. Ve ona karşı her zaman elimden gelenin en iyisini *yaptım*, *en* başından beri, aptal bir gecede yaptığım hatayla onu hamile bıraktım. Bu onu neden benden daha iyi yapıyor?! Aptalca bir hata yüzünden tüm dünyamdan vazgeçen *bendim!* APTALCA BİR HATA!"

"Yeni bir *dünya kurmak* için *tüm dnyandan vazgeçtin!*" diye tısladı. "Seni seven bir kadınla yeni bir başlangıç yapmak için!"

"ANNA BENİ SEVDİ!"

Sandalyesinden kalktı ve parmak darbesi daha da güçlendi. "ANNA'YI HAMILE BIRAKMADIN, DEĞİL Mİ?!"

Ortam zehirliydi, ikimiz de çaresiz ve acılıydık. Annem yutkundtu ve gözlerindeki korku ve acının bana doğru baktığını gördüm.

Ve bunu hissettim. Benim de iimdeydi.

"Millie'nin bize geri dönmesi gerek," dedi. "Bedeli ne olursa olsun, Lucas, Millie'nin bize geri dönmesi gerek!"

Buna itiraz edemezdim, bu yüzden denemedim, sadece televizyonun üzerinde asılı duran, bahçeden topladığı bir avuç papatyayı tutarken tatlı küçük gülümsemesiyle parlak bir şekilde sırtan güzel küçük kızımın resmine baktım. Kızımı, onun için kanımı akıtacak kadar çok geri istiyordum ama bu adil değildi. Anna'yı kaybetmek adil olamazdı. Anna ve benim birbirimizi yeniden kaybetmemiz adil olamazdı.

"Maya ile tekrar deneyeceksin, değil mi? Aileni tekrar bir araya getirecek ve Millie'yi buraya geri getireceksin?"

Ve içimdeki suçluluk duygusu bunu yapmam gerektiğini söylüyordu. Tıpkı her zaman yaptığı gibi, en başından beri. Maya hakkındaki her şeyi ve onun benim hakkımdaki hislerini yanlış okuduğumu söylüyordu. Belki de yıllar boyunca bana yönelttiği tüm kin, tiksinti ve eleştirilerin nedeni onu yeterince sevmemem ve hiçbir zaman da sevmemiş olmamdı. Ve belki de bunu görmeliydim. Bunu, benim onu umursadığımdan daha fazla onun beni umursamaması ve Millie ğruna tuzağa düşmesi olarak gördüm ama belki de yanılmıştım.

Belki de herkesin inandığı gibi bir amcıkttım.

Ama içimdeki suçluluk duygusu, olayları daha iyi görmesi gereken bir amcık olduğumu söylese de

daha çok denedim, hiçbir şeyi

değiştiremedi. Çünkü Maya'yı

sevmiyordum.

Maya'yı hiç sevmemiştim. Sadece çok kötü bir hatadan bir parça iyilik yaratmaya çalışıyordum ve bu hiçbir zaman bir fark yaratmamıştı.

Anna'yı seviyordum. Anna'yı hep sevdim. Onu geri almak için her şeyi yapardım.

Ama annem onu benden iğrenç bir ofis ziyaretiyle almıştı. Tıpkı ilk seferinde onu benden almak için çok hevesli olduğu gibi.

Bir sonraki sözlerini söylerken hâlâ parmağıyla işaret ediyordu.

"Bir gün bunun için bana teşekkür edeceksin," dedi. "İnan bana, bunun için bana teşekkür edeceksin!"

Tekrar yaklaştığımda gözlerim alev alev yanıyordu. Öfkemde ne kadar ciddi olduğumu görünce parmağı titredi.

Sözlerim saf bir zehir kaynağıydı.

"İnan bana, bunun için sana *asla* teşekkür etmeyeceğim anne. Eğer saygı duymayacaksan hayatımdan uzak dur."

Hoşça kal deme zahmetine girmedim, hışım ile oradan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Daha evinin önünden ayrılmadan bir sigara yaktım, Lydney'in arka sokaklarına dalıp Anna'nın numarasını tekrar tekrar aradığımda kalbim hâlâ küt küt atıyordu.

Yine telesekretere düştü.

Bir kez daha bana cevap vermesi için

yalvardım. Ama cevap vermedi.

Tabii ki yapmaz.

Anna her zaman kendi aklından emindi - bu onun en sevdiğim yönlerinden biriydi. Ne kadar da tipikti ki, şimdi bu özelliği onun aşkına mal olacaktı.

Bu konuda hiç şüphe yoktu - Anna'nın zihni ona, annem sayesinde, ne pahasına olursa olsun kızım ile birlikte olmam gerektiğini yüksek sesle ve açıkça söylemişti.

Onu tekrar aradım. Yine telesekretere düştü.

Bir mesaj daha bıraktım ve bir mesaj daha gönderdim. Ama bir şey çıkmadı.

Beni terk etme kararını kısa, keskin ve soğuk bir telefon görüşmesiyle iletmişti ve bu çok acınası bir durumdu ama nedenini biliyordum.

İkimiz de acıdan kırılmadan bunu bana yüz yüze söylemesinin mümkün olmadığını biliyordum.

Evine gidip onu şahsen görmeyi düşündüm, çünkü bunun çok güzel olacağını biliyordum.

kararında sabit kalması onun için çok daha zordu. Ama kapıya asla cevap vermezdi. Ne kadar yalvarsam da Vicky Mason da açmayacaktı. Nicola Henshaw'ın kapıyı açan kişi olması halinde ne halt edeceğini ancak Allah bilir.

Sonunda bir mesaj geldiğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım, Anna'dan geldiğini gördüğümde parmaklarım son sigaramın etrafında titriyordu.

Lütfen Tanrım. Lütfen Tanrım, bana bir şans ver.

Ama hayır.

Bunu senin için yapıyorum. Ve bunu kızın için yapıyorum. Lütfen bunu benim için olduğundan daha zor hale getirme. Fikrimi değiştirmeyeceğim.

Cevap vermeye çalıştım. Gerçekten denedim.

Birlikte olmamız gerekiyordu, Anna, her zaman birlikte olmamız gerekiyordu. mesajını ona gönderdi ve bir sonraki mesaj geldiğinde bir tane daha yazıyordu.

Belki başka bir hayatta birlikte oluruz, dedi bir öpücükle ve sonra son bir küçük mesaj gönderdi *Güle güle.*

Hepsi bu kadardı. Bir veda.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde bir mesaj daha yazıyordum, beni dinlemesi ve bunu çözmem için bana bir şans vermesi için yalvarıyordum, ancak göndermeye çalıştığımda numaram engellendi. Mesaj gönderemiyordum ve onu aradığımda numara artık telesekretere düşmüyordu. Ölü bir hatta düştü.

Başka bir ping sesi duyulduğunda alnım direksiyona yaslanmıştı ve nefes alış verişlerim öğürmekten başka bir şey değildi. Metne bakacak kadar kendimi toparlamam birkaç dakikamı aldı ve bunu yaptığımda daha fazla öğürdüm.

Sinir, suçluluk, pişmanlık ve korku.

Ve rahatlama.

Ve acı.

Çok fazla acı var.

Mesaj Maya'dan gelmişti ve istediğim her şey olmalıydı.

Yarın eve dönüyoruz, dedi. *Gelip Millie'yi görebilirsin. Konuşmamız lazım.*

Ama şimdi bile içim kabarıken alnımı tekrar direksiyona çarptım. Millie'yi görmek cennet olurdu. Maya'yla konuşmak cehennem olurdu.

Onunla konuşmak istesem bile. Maya'yla buluşmak, aşk pahasına beni kaburgalarımın tekmelemeye giden *kaderli* bir *uçakta* mükemmel bir anlam ifade etse bile, ona ne söyleyecektim?

Buradan nereye varmayı başarabiliriz ki?

Kalbim Anna ile birlikteydi.

Her zaman Anna ile olacaktı.

Bölüm Otuz Bir

Anna

Günler uzundu, günler baktandı ve iş bu sefer kesmedi. Olması gereken dikkat dağıtıcı şey için değil.

Sessizdim, bana ulaşmaya ve ne kadar *akıllıca* davrandığımı anlatmaya kararlı olan arkadaşlarımdan uzak duruyordum, *gerçek hayatıma bir şans* daha vermem için baskı üstüne baskı yapıyorlardı.

Ailem sürekli arıyor, Seb'le birlikte yemek masasına oturmamı istiyordu. Nicola her akşam beni *kız kızı vakit geçirmek* için dışarı davet ediyordu. Vicky benimle reality TV izlemek ve yarışmacılar hakkında söylenmek istiyordu.

Hiçbirini

istemedim. Lucas'ı

istedim.

Uzak duramayacağım tek bir sosyal etkinlik vardı, o da Amy Miller'ın düğünüydü.

Yıllardır tanıdığım bir arkadaşımın muhteşem deneyiminin tadını çıkarmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama bu imkânsızdı. Gerçekten, imkânsızdı.

Yol boyunca kalbim paramparça oldu.

Babasının, sevdiği adamla tanışması için onu koridorda yürütürken duyduğu gurur. İçine girdiği hayattan duyduğu gurur.

Nişanlısına bakarken yüzündeki ışıltı, o güzel eşikten daha fazlasına geçtiklerini biliyordu.

Yüzüğü parmağına takarken yaşadığı gerginlik ve adamın elini sabit tutmasına yardım ederek onu sıkması.

Küçük sevimli nedimeler ellerinde çiçek demetleri, eteklerinin uçuşmasını görmek için dönerken kıkırdıyorlardı.

Harika.

Kendimi bu kadar *harika* hissetmeme yardımcı olduğu için evrene bir teşekkür daha.

Resepsiyon partisinde bir masada oturuyordum, bir kez daha her zamanki kalabalığın arasına karışmış, *harika kararına* kadeh kaldırıyordum, ama bu harika değildi, değil mi? Gerekliydi. Gerekli ve acımasız ve boktan.

Amy'nin ebeveynleri ve en yakın arkadaşlarının kalabalığa yaptığı konuşmaları alkışlamakta zorlanıyordum - etraflarındaki insanlar başparmaklarını kaldırdıklarında çiftlerin aşkları için ne kadar destek aldıklarını görmek beni hasta ediyordu.

Amy ve Dan davetlilere ilk danslarını ederken, tek düşündüğüm Lucas'ın kollarında Oscarlar'da dönmek ve gece hiç bitmeyecekmiş gibi dans etmek olduğu halde, sahte bir gülümseme takınarak incinmiş yüzümü korumaya çalışıyordum.

Kendimi dışarı atmamak ve yüzümdeki makyajı hıçkırığa hıçkırığa ağlamak için mekanın tuvaletlerine kapanmamak için mücadele ediyordum. Bu çok kolay olurdu ama haksızlık da olurdu. Başkasının özel gününde dikkatleri üzerime çekmek haksızlıktı.

Sanırım bu yüzden sigara içiyordum. Sigara ve şampanya içiyordum. Sigara içiyor ve beni daha da içten bıçaklayabilecek her türlü konuşmadan kaçırıyordum.

Hâlâ kaşlarımı çatıyor, başımı sallıyor ve herkes bana bunun ilaçlarım için ne kadar kötü olduğunu söylüyordu, ama bu endişelerimin en küçüğüydü. Önemli olan tek şey günü atlatmaktı ve nikotini emmek için mümkün olduğunca uzun süre dışarıda kalmak bunun gerçekleşmesi için en iyi şanstı.

İşte Yasmin Boyle beni burada buldu - tıpkı geçen seferki gibi. Ben sigaralarımın birini yakarken sigara içilen alana çıktı ve yaklaşırken yüzünde o tuhaf ifade vardı. Tıpkı Nicola'nın kızlar gecesi eğlencesinde gördüğüm gibi.

"Lucas'ın Maya'ya dönmesine izin verdiğini duydum," dedi.

Omuz silktim, şampanya patladı. "Fazla seçeneğim yoktu. Onun kızına, kızının da ona ihtiyacı vardı."

O da hemen omuz silkti. "Onu Hampshire'a kaçırdığını ve ikinize de adil bir seçim şansı vermediğini duydum. Bencil inek."

"Evet, artık bitti," dedim ve uzun bir nefes çektim. "Muhtemelen eve dönmüştür ve tekrar deniyordur. Her neyse. Onu istiyor, o onun kocası. Birlikte geçirecekleri on yıl var ve bana borçlu olacağından çok daha fazlasını ona borçlu."

Yasmin bunun üzerine dudak büktü. "Keşke bilseydin. İkinize de her şeyden daha çok şey borçlu, inanın bana."

Ama ona inanmak istemiyordum ve bilmek de istemiyordum, çünkü ne anlamı vardı ki? Bana açıkça söylemeye hevesli olduğu şeyi dinleme düşüncesi bile kaburgalarımın idare edebileceğimden daha sert bir bıçak saplıyordu. Olduğum yerde bocalıyor, hayattan nefret ediyordum ve bunun hiçbir önemi yoktu. Yasmin'in bana söylediği hiçbir şeyin önemi yoktu.

Maya durumunu açıklamıştı ve kim olduğu ya da ne yaptığı önemli değildi, artık kararımın geri dönmemin imkânı yoktu. Lucas'a kollarımı açıp yanan kömürlerin üzerine koşmak istesem bile bunu yapamazdım. Yeni bir katliama yol açmaya dayanamazdım çünkü o artık evine dönmüştü. Evine, ailesinin yanına.

Bir daha asla onun ailesi olamayacaktım.

Bu yüzden onu dinlemedim. Onu gördüğüme sevindiğimi söyledim ve sigaramı çöp kutusuna atıp oradan uzaklaştım. Herkesin dans ettiği mekana geri döndüm ve dayanabildiğim kadar yüzümde taze bir sahte gülümsemeyle dünyanın iyi vakit geçirmesini izledim.

Ve sonra ayrıldım.

Oradan ayrıldım ve bir taksi çağırarak şehre geri döndüm ve Neptün çeşmesine atladım. El çantamın dibinden bir avuç dolusu bozuk parayı suya atarken biriktirdiğim tüm gözyaşlarımı akıttım ve sonra dileğimi diledim.

Yanaklarımda aynı gözyaşı izleri ve midemde aynı kırık zonklama ile on yıl önce yaptığım dileğin aynısını yaptım.

Keşke Lucas Pierce'ı hayatımın sonuna kadar unutabilsem.

Ama Neptün bile bu kadar güçlü olamazdı.

Son seferinde bu kadar güçlü değildi.

Nicola ve Vicky o gece geç saatlerde, ben düğünden ayrıldıktan çok sonra eve girdiler. Parti şarkıları söyleyip mutfakta takırdadıklarını duydum ve sonra yatak odamın kapısında kaçınılmaz yumruk seslerini duydum.

Cevap veremedim. Yüzleşemedim. Yorganı çekip yüzümü sıcaklığa sakladım ve defolup gitmeleri ve beni kendi sefalet çukurumda bırakmaları için dua ettim.

"Anna... Anna uyanık mısın? Nereye gittin?" Nicola'nın bulanık sesi duyuldu. Sanki nereye gittiğimi bilmiyorlardı ve nedenini de bilmiyorlardı.

"Bunun sadece bizim umurumuzda olduğu için olduğunu biliyorsun, değil mi?" Vicky aradı. "Seni önemsiyoruz! Bu yüzden bu kadar rahatsızsınız! Lucas Pierce bir amcık ve biz seni kurtarıyoruz! Bize inanın! Seni kurtarmaya çalışıyoruz!"

"Seni seviyoruzuuu!" Nicola tekrar seslendi.

"Gelin ve bizimle konuşun!" Vicky söyledi. "Yasmin'le konuştuk, biliyorsun... ve şimdi daha iyi anlıyoruz ve konuşacağız. Konuşacağımıza söz veriyoruz!"

"Evet, hadi ama," diye denedi Nicola. "Dinlemek istiyor musun? Yani Lucas hakkında konuşmak istiyor olmalısın, değil mi? O bir amcık ama üzgün olduğunu biliyoruz, onu sevdiğini de biliyoruz ve umursuyoruz!"

Doğru olduğunu biliyordum. Önemsedikleri doğrudu. Küfrederken, lanet okurken ve yıkım çağrısında bulunurken herkesin kalbinde benim iyi niyetimden başka bir şey olmadığını biliyordum ama bunun bir önemi yoktu. Önemi olamazdı.

Kalbim kırılmıştı. Ve kalbim iflas ediyordu.

Şu anda yapabileceğim en kötü şey Lucas hakkında daha fazla konuşmak, Yasmin'den, Maya'dan ve onun ne kadar kaltak olduğundan bahsetmek ve ne olursa olsun bunu anlamayacak insanlarla yepyeni bir bok fırtınası yaratmaktı.

Kızları görmezden geldim ve uykuya dalmak için bir şans daha denedim ama bu da başarısızlık yığınınına eklenecek bir başka boktan normallik girişimiydi.

Kendimi o kadar kötü ve yalnız hissediyordum ki midem bulanıyordu. Zar zor uyuyordum, nöbetlerim geri geliyordu ve bir lokma bile yemek istemiyordum.

Lucas'ı o kadar çok özlüyordum ki sanki birinci raunt tekrarlanıyormuş gibi hissettim ve sanırım bu yüzden birinci raunt tekrarlanmaya başladı.

Sanırım bu yüzden bana sıkıca sarılacak ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek birine ihtiyacım olduğunu hissettim.

İnsanların bana neye ihtiyacım olduğunu düşündüklerini söylemelerinden başka bir şeyim yoktu ve göğsümde istediğim şeye asla sahip olamayacağımı söyleyen acıdan başka bir şey yoktu ve hiçbir yere gitmeyen uzun, berbat, sefil bir dizi gün bulanıklaşıyordu.

Lucas'ı karısı ve küçük kızıyla mutlu bir şekilde hayal ettim - tıpkı annesinin resimlerinin bana gösterdiği gibi. Annesinin artık *gerçek hayatına* döndüğü için mutlu bir şekilde sırtıttığını hayal ettim.

Lucas ve Maya'nın yeminlerini yenilediklerini, bu kez her şeyin yolunda gittiğini ve zaten yaratmış oldukları hazineye bir kardeş daha eklediklerini hayal ettim.

Ve ben buna

dayanamadım. Artık

dayanamıyorum.

Herkesin hoparlörden bana gerçek hayatıma ne kadar dönmem gerektiğini söylemesine dayanamıyordum. Bununla savaşmaya devam edemezdim, çünkü ben de buna inanmak istiyordum, sadece bir şeye inanmak için.

İşte o sıradan Pazartesi sabahı o sıradan mesaj geldiğinde, her şeyi kendi başıma yapmaya çalıştıktan birkaç hafta sonra - iş yerindeki toplantı odalarında nöbetlerim yüzünden hiçbir işe yaramadan bayılmamdan, kendi çişimin ve gözyaşlarımın havuzlarında uyanmama ve epilepsi hemşirelerinin ilaç seviyelerimi yeniden yükseltmem için ısrar etmelerine kadar - yaptım.

Aklın başına gelmedi mi daha?

Son seferinde beni bu acıdan kurtaran adama cevabımı gönderene kadar tam üç saat boyunca mesaja baktım.

Korkmuştum, yalnızdım ve herkesin beni ikna etmeye çok hevesli olduğu gibi belki de delirdiğimi hissettim ve titreyen parmaklarımla o cevabı gönderdim.

Kırılma noktasındaki basit bir anda basit bir kelime.

Evet.

Aylardır kaçındığım "*evet*"i gönderdim.

Ve o da benim için geri geldi.

Sebastian Maitland'daki *gerçek hayatım* benim için geri geldi ve tüm lanet dünya bunun için tezahürat yapıyor, parti bayraklarını sallıyor ve cennete teşekkür ediyordu.

Keşke ben de yapabilseydim.

Otuz İkinci Bölüm

Lucas

"Hey, baba, bak senin için ne çizdim?" Millie'nin yüzünde güzel bir gülümseme vardı, çizdiği resmi görmem için kaldırırken mutluluğu o kadar masumdu ki. "Bu biziz! Sen, ben ve annem!"

Biri elbiseli, biri karalanmış kravatlı üç karalanmış insan ve aralarında sırttan küçük bir kız.

İşe yaraması ve onun istediği gibi mükemmel bir resim olması için her şeyimi verirdim ama asla olmadı. Asla olamazdı.

Maya, "Bir bakalım tatlım," dedi ve Millie'yi masanın etrafına çağırdı ve ben başka tarafa bakmak zorunda kaldım, çocukların grup Cumartesi sanat seansı boyunca sırttan diğer ailelere baktım ve içimde aynı ezici acıyı tekrar hissettim.

Başarısızlık.

Olmam gereken kişi olamamak.

Cheltenham'a döndüğümde Maya'nın şartı Millie'yi görebilmemdi, ama sadece üçümüz birlikte bir grup olarak, ona *anne ve baba* olarak birlikte ne kadar harika olduğumuzu göstermek için. Her fırsatı değerlendiriyordum, çünkü buna ihtiyacım vardı. Küçük kızıma ihtiyacım vardı.

Ayrıca daha iyi bir muameleyi de hak etmiyordum. Maya'ya bir ömür boyu yeterince hıyarlık etmişim zaten - annem de bunu bana söylemeye çok hevesliydi. *Zavallı Maya, en başından beri onu hiç istemediğini bildiği halde, senin yanında hayata bu kadar mahkûm olmak. Korkunç, çok korkunç.*

Görünüşe göre dünyanın geri kalanı bunun hayatın en güzel hali olduğundan emindi ve ne hissettiğime aldırmadan bizi düzenli temasa geri itiyordu. Annemin yemek masasında, kendimi rahat hissedemeyeceğim kadar çok akşam boyunca acımı bastırırken, o Maya ve Millie'ye kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor, bana sanki *öyle söylüyormuş* gibi bilmiş bakışlar atıyordu.

Millie ile geçirebileceğim potansiyel zamanı en iyi şekilde değerlendirmek için programımı açık tutuyordum ama daha fazlasını yapmıyordum.

Maya ne zaman Millie'nin yatma saatinden sonra *konuşmak* ya da *birlikte vakit geçirmek* için beni zorlasa, kibarca reddeder ve mesajımı açık ve doğru tutardım.

Millie için buradayım ama bizim için değil.

Asla biz diye bir şey olmayacak Maya. Üzgünüm ama asla bir biz olmayacağız.

Millie için elimden geleni yaparım ama ikimiz için daha fazlasını yapamam.

Omuz silkiyor, yüzünü ekşitiyor ve sanki hâlâ savaştığı bencil bir hıyarmışım gibi beni bir kenara

atıyordu.

ama bunun bir önemi yoktu. Artık onun için başka bir şey olamazdım. Deneseydim yalan söylemiş olurum.

Kafamda hâlâ potansiyel mucize çözümleri dönüp duruyordu ama hiçbir yere varamıyordum. Anna'nın telefonu hâlâ beni engelliyordu ve bakmama rağmen onu başka hiçbir iletişim kanalında göremiyordum.

Siktir, nasıl görünüyordum.

Millie'yi gördüğümde zar zor uyuyordum. Köpekler her zamanki yürüyüşlerine çıkıyorlardı, ama ben otomatik pilottaydım, top atıyor ve sanki hala dünyayla tamamen bağlantılıymışım gibi onları övüyordum, ama onlar bile aradaki farkı biliyorlardı. Geceleri ayaklarımın dibinden bana bakıyorlardı, hayatımdaki herhangi bir yerden gördüğümde çok daha fazla sempati ve ilgiyle bana bakıyorlardı.

İşler iyi gidiyordu ama ben renk patlaması yaşamadan önce tanıdıkları gri, yavan halime geri dönmüştüm. Kendimi yeni keşfettiğim bir hevesle içine attığım projeler umurumda değildi ve iş toplantıları sırasında sosyalleşmek de umurumda değildi.

Çaresizlikten olsa gerek, GCHQ'daki pozisyonumu orada çalışmaya başladığımdan beri ilk kez kötüye kullandım. Anna'nın iletişim kanallarını dinlemek ve ne zaman ve nasıl aktif olduğunu görmek için güvenlik gözetim potansiyelini kullandım.

Bana yeni bir şey göstermedi. Uzun saatler çalışıyordu ve telefonunu gecenin erken saatlerinde beklemeye alıyordu ve en azından bu bir rahatlamaydı - uzun saatler uyuyor, epilepsisiyle ilgileniyor ve normal hayatına devam ediyordu.

Maya ve arkadaşlarının inanmaya o kadar hevesli oldukları bu büyük *kader* sadece lanet bir amcıktı. Anna'nın normal hayatı benimle olmalıydı.

Kaç gecedir annemin yemek masasında sahte bir gülümsemeyle oturduğumu unutmuştum ama bunlardan birinde tabaklarımızı bulaşık makinesine götürüyordum ki beni mutfığa kadar takip etti ve kapıyı kapattı.

"Ee?" diye sordu fısıltıyla. "Ne zaman kendine çeki düzen verecek ve gerçek bir ilerleme kaydedeceksin? Millie'nin seni Maya'nın yanında görmeye ihtiyacı var. Maya'nın da buna ihtiyacı var." Durakladı ve midemin bulandığını hissettim. "Ve *senin de* buna ihtiyacın var, Lucas. *Anna Blackwell'in* mantığını göremeyecek kadar *kör olsan* bile senin de buna ihtiyacın var! Çok geç olmadan harekete geç!"

En azından bir konuda haklıydı. Ben sonuna kadar kör Anna Blackwell'dim. Kalbimi, düşüncelerimi ve hayallerimi kendi kalbine hapsetmişti.

Geceleri yatağında dönüp duruyor, onu yanımda görmek için yanıp tutuşuyordum. Uyanık hayatım boyunca çılgın bir şimşegın çakması ve onu geri getirmesi için dua ediyordum.

Onu kaybetmek sürekli uyandığım bir kabus olurdu ve o her yerdeydi. Her şeyde. Tüm lanet dünyamdan kaybolmuştu.

Sanırım haftalar boyunca gökyüzüne bakıp tuhaf bir talih kuşu konmasını ummuş olmalıyım.
Çaresizliğe kapılıp bu saçmalığı kabul ederek kendimi unutmuş olmalıyım.

Yaşayabileceğim tek sonuç olarak. Ama sonra durdu.

Bir sabah iş yerindeki proje toplantı masasında otururken aklım başıma geldi.

Daha önce hiç şans dilememiştim. Hayatımda bir kez olsun cebime elimi atıp Anna ile birlikte Neptün'ün çeşmesine bozuk para atmamıştım.

Bakış açım basit ve güçlüydü.

Önümdeki yoldan evren sorumlu değil. Ben

sorumluyum. Bu doğruydu.

Önümdeki yoldan ve kendi kaderimi elime almaktan ben sorumluydum. Ve öyle de yapacağım.

Proje toplantısını planlanandan önce tamamladım, bir dizi şaşkın yüz bana bakarken notlarımı ve dizüstü bilgisayarımı toplamak için masada ayağa kalktım. Ofisime çekilip ceketimi aldım ve bir gözüm saatte olacak şekilde binadan çıktım.

Aradaki mesafeyi kapattığımda öğle vakti kasabada hareketlilik vardı. Köşedeki çiçekçiden bir buket göz alıcı kırmızı gül aldım ve kalbim küt küt atarken son birkaç sokağa doğru ilerledim, çünkü bunu yapmak zorundaydım. Tüm sonuçları ve ileride mucizevi bir yol bulmam gerektiğini boş verin, bunu yapmak zorundaydım.

Öğle yemeği için ön kapıdan dışarı adımını atar atmaz Anna'yı korkutmamak için Lewton's Consultancy'den biraz uzak durdum ama hazırdım. Ağzım sinirden kurumuştı ve tüm vücudum ihtiyaçtan uğulduyordu ama hazırdım.

Ona ihtiyacım vardı.

Ona ihtiyacım olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı.

Onun benim tüm dünyam olduğunu ve her zaman öyle kalacağını bilmesine ihtiyacım vardı ve bu sefer gitmesine izin veremezdim.

Ama sonra onu gördüm.

Sebastian Maitland, son moda takım elbisesini giymiş ve telefonunu kulağına dayamış bir halde karşıdan karşıya geçiyordu. Lewton'ın ön kapısına doğru *yöneldiğini* gördüm ve hattın diğer ucundaki kendini beğenmiş iş *arkadaşına* patlarcasına güldüğünü duydum.

Ve sonra onu gördüm.

Anna'yı.

Tanrım, güzel Anna'mı gördüm.

Ön kapıdan çıktı ve gülümsüyordu. Güzeldi, gülümsüyordu ve ruhumu ateşlemeye yetiyordu.

O ateş beni yakıp tozdan başka bir şey yapmadı.

Sebastian'a doğru yürürken sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi gülümsüyordu ve kolunu Sebastian'ın kolunun arasından geçirip caddede yürümeye başladıklarında da gülümsüyordu.

Hâlâ telefonla konuşuyordu, yanındaki kadına bir *merhaba* bile demeye tenezzül etmiyordu ama bunun bir önemi yok gibiydi.

Tekrar birlikteydiler.

Tekrar birlikteydiler ve kız bundan mutlu görünüyordu.

Ve ben bitmişim.

Sersemlemiş, kırılmış ve bitmiş.

Elimdeki gül demetini en yakın dükkâna girmekte olan tatlı görünümlü bir büyükanneye uzattım ve koşturaya başladım. GCHQ'ya doğru koştum, iki dükkân arasındaki ara sokakta nefesim tükenene kadar nereye gittiğimden tam olarak emin değildim.

Kader beni tükürürken bir kez daha bağırsaklarımı kusuyordum. Hastaydım, hıçkırıyordum ve şimdiye kadar olduğum ve yaptığım her şeye yeniden lanet ediyordum.

Ama en azından Anna

mutluydu. Tanrıya şükür,

mutluydu. Millie de öyle.

Benim küçük kızım da öyleydi.

Gerçekten önemli olan tek şey buydu. Acımın her zerresini hak ediyordum ve bunu yaşayacak, kabul edecek ve denemekten vazgeçecektim.

Kendi mutluluğum zaten değersizdi.

Otuz Üçüncü Bölüm

Anna

İş yerindeki sosyal gecelerinden biriydi. Sebastian'ın.

Her zamanki masamızda oturuyor, her zamanki diğer yarımmlarla her zamanki gibi havadan sudan konuşuyor, parmağımnda son birkaç gündür taze duran nişan yüzüğümü döndürüyor, diğer kadınlar şaraplarını yudumlarken portakal suyumu görmezden geliyordum.

Sıkıldım.

Çok sıkılmışım. Ama

bundan daha fazlası

vardı.

Her zamanki restorandan sonra her zamanki mekânımız olan kulübü taradım, döngü yıllardır olduğu gibi yeniden dönüyordu. Hayatımın aşkı olması gereken adam her zamanki pozunda, bir dirseği barın tepesinde, kendini beğenmiş iş arkadaşlarıyla birlikte hayatları dünyevi başarının özeti gibi gülerek dururken gözlerim ona kaydı.

Mutlu olmalıydım. Herkes beni mutlu olmam gerektiğine ikna etmeye çalışıyordu. Herkes bana harika olduğumuzu, harika olduğumuzu, harika olduğumuzu söylüyordu. Sebastian Maitland bir insanın isteyebileceği en iyi koca adayıydı. Dikkatli. Zeki. Başarılı. Geleceğimize yatırım yaptı.

Kendime öyle olmadığını söylesem de kalbim durağan bir düz çizgiydi. Kim olduğumu unutmuştum - Lucas'ı kaybettikten sonra kendi içime o kadar çok dönmüştüm ki artık kendi ruhumu tanıyamıyordum.

Sahte bir gülümseme, sahte umutlar ve hayallerle kendi cam kutuma hapsolmuştum.

Ama bu gece bunu kabul edemedim. Bu gece hissizleştiğimi, kaybolduğumu ve arka planda kaybolduğumu kabul edemedim.

Yerimden kalktım ve bara doğru ilerledim. Sebastian ve arkadaşlarını görmezden gelerek kendime bir prosecco söyledim ve içmek için masaya döndüm.

Diğer kadınlar yüzlerinde dehşetle bana baktılar, ilaçlarım varken alkol alarak hayatın kurallarını çiğnediğimi biliyorlardı ama umurumda değildi.

Artık umursamak istemiyordum.

Sebastian kalabalığın arasından bana bir bakış attığında ve partinin geri kalanıyla aynı dehşet ve tiksintiyle baktığında, sadece birkaç dakikalığına bile olsa ondan ayrılmam gerektiğini anladım.

İçkimi bitirdim, bahanelerimi sıraladım ve diğerlerinin arasına karışmak için arka tarafa yöneldim.

Nikotini içime çektim ve kendimi yeniden bunun artık benim hayatım olduğuna ve iyi olduğuna ikna etmeye çalıştım. Harikaydı. Her şey vardı.

Sigaramı bitirdikten sonra tekrar içeri girdim.

Sebastian çoktan koltuğumun arkasından montumu koluna almış beni bekliyordu. Ayrılacağımızı ve dışarıda bizi bekleyen bir taksi olduğunu söylerken bana bakmıyordu bile.

Onun evine dönerken sessizce oturduk ve kalbim boğazıma düğümlendi, bunun birlikte hayatımıza geri dönmenin son adımı olduğunu çok iyi biliyordum ve bu korkunç sinirlerle eşleşecek korkunç bir adımdı.

Günlerdir onu oyalıyor, birlikte ayaklarımızın üzerinde durmamız gerektiğini söylüyordum, gergindim, korkuyordum ve ağırdan almak istiyordum - ama işte buydu. Onun kapısına açılan kapı son eşikti ve biz bu eşiği korkunç şartlarda geçmek üzereydik.

Parmaklarım kucağımda birbirine dolanıyordu ve benimle konuşması, bunu daha iyi hissettirecek bir şey söylemesi için çaresizdim, çünkü bunu istiyordum.

Lütfen, Tanrım, öyle olmasını istedim.

Birkaç dakika içinde onun evinin önüne vardık. Şoföre parasını ödeyip ön yola yöneldi, ben de onu takip ettim.

Ön kapıyı açtı, davetsiz misafir alarmını kapattı ve ceketini astı. Anahtarları mutfak tezgahının üzerine attı ve ben de onu izledim. Barda prosecco ısmarladığımdan beri yüzünde olan aynı çatık kaşla beni görmezden gelişini izledim.

"İlaçlarını aldın mı?" diye sordu. "Evet,"

dedim. "Kulüpten önce aldım." "Nöbet

geçirmedi mi?"

"Yok," dedim.

"Bu büyük bir lütf, değil mi? İçki içerek bir tane istediğin düşünülürse." Bana bir bardak su doldurdu ve tezgâha çarptı. Olabildiğince hızlı bir şekilde yudumladım. "Yatma vakti," dedi. "En azından hasta beyninle doğru düzgün *bir şeyler* yapabilirsin."

Ceketimi bile çıkarmamıştım ama fark etmedi, yanımdan hışımla geçip üst kata çıktı. Topuklularımı çıkarıp onu takip etmeye hazırlanırken ellerim titriyordu. Merdivenleri çıkarken bacaklarımın titrediğini hissediyordum, banyo kapısı açıkken dişlerini fırçalamayı bitirdiğinde kalbim hala güm güm atıyordu.

Diş fırçasını tutucuya geri soktu ve sahanlıktan yatak odasına doğru tepindi ve ben ellerim hala titrerken dişlerimi fırçaladım, her şeyin yeniden yürümesi için olmam gereken kişi olabilmem için dua ettim.

Yatak odasında ona katıldığımda hâlâ soyunuyordu. Kol düğmelerini koltuğa fırlattı.

ve kravatını çözdü. Onu yere atarken

izledim.

"Özür dilerim," dedim. "Dikkatli olmamı istediğini biliyorum ve içki içmemem gerektiğini de biliyorum, ama şimdi bir prosecco istiyorum, arada sırada bir tane. Sadece biraz gevşemek için."

Benimle alay etti. "Elbette öyle. Ve sanırım biraz gevşemek için biraz pis sigara içmeye ihtiyacın var, değil mi?"

Buna verecek bir cevabım yoktu, sadece garip bir şekilde durdum ve kendimden tiksindim.

Yaklaştı ve havayı kokladı. "İğrenç kokuyorsun, Anna. Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Oscar töreninde çok fazla içki içtikten sonra ondan bu şekilde nefret ettim. Egosunun büyümesinden ve kendini beğenmişliğinin de bununla birlikte büyümesinden nefret ediyordum. Ve bu üzücüydü, çünkü normal hayatında böyle değildi, umursadığı, denediği ve beni kendi başarısız beynimden kurtarmak istediği zamanlarda böyle değildi.

"Artık sadece bazen sigara içiyorum," dedim ve hafifletmek için omuz silktim.

Gözleri öfke doluydu ve bunun için onu suçlamadım. Ondandır parçaları toplamasını çok istediğimi biliyordum. Bana, onu arkamda bırakıp gitmeden önce olduğum kadın gibi davranmasını çok istediğimi biliyordum.

"Bu onun işi, değil mi?" diye tükürdü. "O pislik herifin senin üzerindeki etkisi bu mu?" Buna verecek bir cevabım yoktu ama yanaklarımın yandığını hissediyordum.

"O pis amcığınla tekrar o pis çukura daldığını bilmediğimi sanma, Anna. O sürtük bacaklarını iki yana açıp yalvararak neye geri döndüğünü biliyorum."

Başımı salladım. "Öyle bir şey değildi."

Yüzüme karşı güldü. "Oh, inan bana. Nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Geçen sefer seni o enkazdan çıkarmıştım, hatırladın mı?"

Hatırladım.

Hatırladım ve minnettar oldum, yine olurdu ama o kadar kindar ve haksızlığa uğramış görünüyordu ki bunu ona söyleyecek kelimeleri bulamadım.

"Seni yine o diğer sürtük için terk etti, değil mi?" diye güldü. "Sanki ilk seferinde dersini almamışsın gibi."

Bu konuşmayı güzel bir yemekte, içten bir şekilde yapmıştık ve ben ona milyonlarca özür dileyip tekrar denemek istediğimi söylemiştim. Bunu hallettiğimizi sanmıştım. Bana hallettiğimizi söylemişti. Akıl sağlığımın bozulduğunu kabul ettiğini ve yeniden denemeye hazır olduğumu söylemişti.

O da bunu istediğini söylemişti.

"Lütfen, yatağa gidelim," dedim. "Bunu sabah konuşuruz."

Kolyemi çıkarıp yatağın başucuna bıraktım ve gecemize uyum sağlamaya çalıştım ama o hemen ayağa kalkıp bana doğru geldi, kolumdan tutup beni döndürdü ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Bu konuyu ne zaman konuşmak istersem o zaman konuşuruz. Senin o iğrenç nefesin havadayken ve o aşağılık, sapık amcık hâlâ aramıza girerken konuşacağız."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum..." Ben denedim. "Kimse aramıza giremez... Yeniden başlıyoruz..."

"Öyleyse beni istediğini göster bana," dedi, sesi alçak ve soğuktu. "Eğer yeniden başlamak için bu kadar hevesliysen, beni ondan nasıl daha çok istediğini göster bana. Kulüpte bana bakmadın bile, her zamanki gibi. İnsanlar bana gülüyor, biliyor musun? Sana bir şans daha verecek kadar zavallı olduğuma gülüyorlar..."

Kalbim düştü ve tam karnımda güm güm attı. Çünkü yapamazdım. Onu Lucas'tan çok daha fazla istediğimi ona gösteremezdim. Hâlâ kendime göstermeye çalışıyordum.

İnsanların ona güleceğini biliyordum ve üzgündüm.

Üzgündüm ve bunu göstermek istedim ama yapamadım.

Ona zaman alacağını, köprüler kuracağımızı ve eskisi gibi olabilmemiz için birlikte yeni bir hayat kuracağımızı söyledim ve o da bana bunun sorun olmayacağını söyledi. Bana bunun için çalışacağımızı söylemişti.

"Size henüz bir şey gösteremem," diyebildim. "Zamana ihtiyacımız var..."

"Doğru ya," diye karşılık verdi. "Yani, şimdi zamana ihtiyacımız var, öyle mi? O amcıkla yatağa daldığında zamana ihtiyacın yoktu, değil mi? Eminim onun sikine ulaşmak için duvarlara tırmanıyordun."

"Dur," dedim ama sesim sadece bir nefesten ibaretti. "Öyle değildi..."

Kolumu sıkıp beni kendisine doğru çekmesinden nefret ediyordum. Gözlerinin daha sert bakmasından ve parmaklarının beni daha sıkı kavramasından nefret ediyordum.

"Bana tek bir şeyin cevabını ver," dedi. "O bok parçasının nesini bu kadar seviyorsun? Onda seni bu kadar çıldırtan şey ne?"

"Öyle değildi..." Tekrar söyledim ve uzaklaşmaya çalıştım.

Ama bana izin vermedi. Daha sıkı kavradı ve daha sert bir şekilde dudak büktü ve yüzünü benimkine doğru yaklaştırdı.

"Sen her zaman o pis küçük sürtüktün, değil mi?" diye tısladı. "Seni daha iyi biri yapmaya çalıştım ama hiç işe yaramadı, değil mi?"

"Kes şunu."

"Seni yerden kaldırdığımı ve o pis sürtük hallerini geride bıraktığımı sanıyordum ama bırakmamışım, değil mi? Bunca zaman boyunca onları tutmaya devam ettin."

Başımı salladım, çünkü saçmalıyordu.

Nadiren böyle olur, bu kadar kindar, bu kadar acı ve bu kadar alçaktır.

Genellikle günün her saniyesinde beni pamuklara sarıp sarmalıyor ve bana

İyi, sağlıklı ve bana söylediği her küçük şeye dikkat et.

"Bunun ben ve Lucas'la bir ilgisi yok," dedim ona. "Bu bizimle ve yeniden başlamakla ilgili. Yeniden başlamak istiyorum!"

Sesimde bütün gece duymadığım bir güç vardı. Damarlarımda kendime dair bir parıltı hissettim, çünkü aynı eski ayakkabılara geri dönmeme izin veremezdim. Hiçbir şey ya da hiç kimse için. Son birkaç aydır kendimde bulmayı çok istediğim kişiyi bırakamazdım.

O kişiyi seveceğini

düşünmüştüm. *Beni*

seveceğini düşünmüştüm.

Onu daha sert bir şekilde omuz silktim ve doğrudan gözlerinin içine baktım.

"Hadi yatağa gidelim," dedim. "Sabah tekrar düzgün konuşabildiğimizde konuşuruz. Uzun bir gece oldu."

Gece çantamdan geceliğimi bulmak için onu ittim ve eşyalarımı düzenlemek için eğilmiştim ki kolları belime dolandı, sıkıca kavradı ve beni ayağımdan döndürdü. Bir anda dengem bozuldu ve beni yatağa fırlattı, ben de ağzım açık bir şekilde ona baktım çünkü anlamamıştım. Anlamamıştım.

"Senin için her şeyi yapmaya çalıştım!" diye bağırdı. "Sen kendi adını bile bilmeyecek durumdayken ben senin işe yaramaz beynini ayıkladım. Kendi çişine bile dikkat edemeyecek kadar sikikken seni yerden kaldırdım ve sen bana borcunu böyle mi ödüyorsun? Bana borcunu böyle mi ödüyorsun?!"

Yıllar boyunca ne zaman böyle sik kafalı bir ruh haline bürünse ondan bu tür bir öfke duymuştum ama artık bu konuyu kapattığımızı sanıyordum.

O kendi saçmalıkları için özür diledi, ben de kendi saçmalıklarım için özür diledim ve yeniden başladık. Yeniden başladığımızı söylemişti.

"Lütfen dur," dedim ve ayağa kalkmaya çalıştım ama beni tekrar aşağı itti.

"Seni sikmeye çalıştığında ona böyle mi diyorsun? Dur diyor musun?"

"Bunun konuyla ne alakası var?" diye sordum ve berbat sinirlerimin altında bile ona karşı sinirlenmeye başlamıştım.

"Bunun her şeyle ilgisi var!" diye öfkelendi. "Çünkü bilmek istiyorum. Sana o bok parçası Anna'nın nesini bu kadar çok sevdiğini sordum ve bilmek istiyorum!"

Başımı salladım. "Bunun bizimle bir ilgisi yok! Buradayım çünkü bize bir şans daha vermek

istiyorum!" "Ve sana söylüyorum, onun sikini neden bu kadar çok istediğini bilmek istiyorum!"

Bakışlarıyla karşılaştığımda içimin bulandığını hissettim.

Benim iğrenç olduğumu düşünüyordu.

Benim sefil, iŖe yaramaz ve kendim için acınacak bir mazeret

olduğumu düşünüyordu. Ama bundan daha fazlasıydı.

Böyle olduğumda benden nefret ederdi ve her zaman da nefret etmiştir.

Onun *tavsiyelerini* göz ardı edip kendi seçimlerimi yapmamdan nefret ediyordu. *Kendim* olmamdan nefret ediyordu.

"Bu benim bir prosecco içmemle ilgili, değil mi?" Ona sordum. "Çünkü istersem içerim Sebastian. Tavsiyen için teşekkürler ama istersem içerim! Sen benim çocuk bakıcım değilsin!"

Bu sefer gerçekten yataktan kalkmaya çalıştım ve beni gerçekten sertçe geri itti. Kıpırdandım ama beni olduğum yerde tuttu ve gözleri yeni bir öfkeyle doldu.

"Neden onun sikini bu kadar çok istiyorsun, Anna?" diye alay etti ve eliyle bileklerimi başımın üstünde sabitledi.

Kıpırdandım ve debelendim ama yatak yumuşaktı ve kaldıraç kullanmak zordu. Ve sonra hareket etti. Hızlı ve sert hareket etti ve elbisemi yukarı çekmeyi ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekmeyi başardı ve tükürdüm ve küfrettim ve ona durmasını söyledim, sadece lanet olası dur! Ama o devam etti.

Ve sonra o külot yüzümdeydi. Yüzümdeydi ve ben ona karşı koymaya çalışırken burnuma sertçe sürüyor ve ağzıma sokuyordu.

"Bu her şeyi daha mı iyi yapıyor?!" diye homurdandı. "Bu kadar iyi olsun diye mi senin o pis donuna böyle yapıyor?! O pis amcığın sana neler yaptığını hatırlamadığımı sanma!"

Biliyor olmasından nefret ediyordum. Her şeyi bilmesinden nefret ediyordum.

Geçmişimle, korkularımla ve hayallerimle ilgili her şeyi paylaştığım ve onun benim için çok şey ifade edeceğine inandığım için nefret ediyordum.

Tekme attım ama o daha sert bastırdı ve külotum hâlâ ağzımın içindeydi ve sıkıca tutuyordu. Öğürüyordum, nefes almaya çalışıyordum ve beynim yepyeni bir melodiyle çığlık atarken itiraz etmeye çalışıyordum ama onu durduramıyordum. Gücüm yoktu.

"Olmamı istediğın adam olacağım, değil mi?!" diye hırladı. "Senin bir sonraki Lucas Pierce'ın ve onun lanet olası sapkınlıkları olacağım, seni iğrenç küçük sürtük!"

Tekrar bağırmaya çalıştım ama sesim boğuk çıkıyordu.

"Seni bundan daha fazla yarattım!" diye tükürdü. "Seni bundan daha fazlası yapmak için çok çalıştım!" Bağıramadım, sadece kustum.

"Neden beni sevmiyorsun?" diye tısladı. "Bak ne diyeceğim, Anna. Beni sevmeni sağlayacağım! Tam da ihtiyacın olan adam olacağım! Sadece kıpırdama ve sana göstermeme izin ver!"

Sabit durmadım.

Kıvrınmayı bırakmadım, öğürmeyi ve çığlık atmaya çalışmayı bırakmadım ve adamdan nefret etmeyi bırakmadım

Sebastian, olmamı istediği kadın olmadığım zaman oldu. Bu

adamı unutmuştum.

Bu adamın bu hali için hep kendimi suçlamıştım. Ama

bu gece değil.

Bu gece kendimi

suçlamadım. Artık

suçlamıyorum.

Korktuğum ve yalnız olduğum için geri döndüğüm ve benim için en iyisini istediğine inandığım adamın altından başka bir yerde olmayı dilemekten vazgeçmedim.

Beni sertçe yere yatırıp içime girmeye zorlarken ne olduğunu anlamaya çalışmaktan vazgeçmedim.

O bana çarparken durması için yalvarmayı bırakmadım.

Ve işi bittiğinde ağlamayı bırakmadım.

Elbisemi tekrar aşağı çekmek için çabalarken, "Bırak şu lanet gözyaşlarını," dedi. "İkimiz de sertlikten hoşlandığını biliyoruz. Zavallı hayatında bir kez olsun sana iyi vakit geçirttiğim için bana teşekkür etmelisin."

Yan döndüm ve dizlerimi göğsüme çektim ve ona bakamadım, nefesimi tutmaya çalışmaktan başka bir şey yapamadım.

"O zaman şimdi yatalım," diye alay etti. "Bunu sabah konuşuruz. Umarım kahvaltıda bir prosecco'ya daha ihtiyacın olmaz. Sana yumurta yapacağım, tam sevdiğin gibi."

Güldü. Başını salladı, güldü ve sanki ben benmişim, o da oymuş ve biz yine bizmişiz gibi baktı.

Ve tabii ki öyleydi. O yine Sebastian'dı, kendi soyunmasını bitirip yorganın altına girmeye hazırlanırken soğukkanlı ve sakindi ama ben kendimden başka her şeydim.

Bir daha asla sakın ve soğukkanlı olamayacaktım. Kendime bakamadığım zamanlarda bana bakacağına inandığım adamla aynı odada olmazdım. Çünkü o... o...

Bana yataktan kalkmamı işaret ederken yine alay etti. "Hadi ama Anna. Sakin ol yoksa yine nöbet geçireceksin. Sabahları sıırıslıklam uyandığında ne kadar üzüldüğünü biliyorsun."

Başım dönüyordu, sinirlerim titriyordu, kalbim hızla çarpıyordu ve her şey karışık, yanlış ve bozuktu.

"Haydi," dedi ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı, ama korkmuş ve ne yapmam gerektiğini bilmediğim için şok olmuş bir halde geri çekildim.

Ama ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Oradan defolup gitmeliydim. Az önce beni öldüren adamla aynı odada değil de başka bir yerde

olmalıydım.

Kim sadece...

Kim sadece...

"Çekinme," dedi ve sesinde yine o alaycı ifade vardı. "İkimiz de bundan hoşlandığını biliyoruz. Yıllar önce seni küçük, pis bir sürtük yapmalıydım, o zaman en başta o pis pisliğe geri dönmene gerek kalmazdı."

Sesimi bulamasam da başımı sallıyordum ve kollarım nihayet canlandı, beni yataktan kaldırıp uzaklaştırdı, ayaklarım görevi üstlendi ve beni kapıya kadar geri götürdü.

"Yatağa gel," dedi ve gözlerinde daha önce milyonlarca kez gördüğüm o bakış vardı. Hasta olduğumu, iyi olmadığımı, kararlarımı onun vermesine ve benimle ilgilenmesine ihtiyacım olduğunu söyleyen bakış.

Düşünmeyi, sorgulamayı bırakmamı ve tam da bana söylediği yerde, yorganın altındaki yatağıma girmemi söyleyen bakış.

Ama artık değil.

Şimdi değil...

Çünkü o nasıl... Bu nasıl iyi olabilir...

Gözlerimde gördü. Acımı, incinmişliğimi ve inançsızlığımı. Netliğimin bozulduğunu, kalp atış hızımın savaş ya da kaç durumunda daha da arttığını ve yüzümün beni sahanlığa geri gönderecek kadar iğrençleştiğini gördü.

"Lanet olsun, Anna!" diye tersledi. "Beni yine ekiyorsun, öyle mi? O kadar çok yatırım yapmak istediğin *yeni hayatına* bir hafta daha zor dayandın!"

Evet, onu yine ekiyordum.

Merdivenlere doğru tökezleyerek geri geri gidiyordum, oradan başka bir yer istemiyordum. Ondan başka bir şey istemiyordum.

Yatak odasının kapısında belirdiğinde daha hızlı geri çekildim, panik yükseliyordu.

"Kimsenin senin sızlanmalarını, zavallı saçmalıklarını daha fazla dinleyeceğini mi sanıyorsun? Herkes zaten aylarını senin işe yaramaz beynini ikna etmeye çalışarak geçirdi. O küçük tatlı hayatını bir kez daha mahvettiğini söylediğinde sırtını sıvazlayacaklarını mı sanıyorsun?"

Ben öyle düşünmemiştim.

Kimsenin herhangi bir şey için sırtımı sıvazlayacağını

düşünmemiştim. Bırakın kendimi.

Bunu tekrar düzeltebileceğimi düşündüğüm için asla sırtımı sıvazlamadım. Sadece korkmuştum.

Yalnız.

İyileşmeme yardım etmesi için dua ettiğim adam tarafından yok edildim.

Merdivenlerden geri geri indim ve mutfağa koştum.

Tezgâhtan çantamı aldım ve ayakkabılarımı giyip ön kapıya doğru koşmaya başladım; geri dönerken montumu bile almadım, kalbim umursamayacak kadar hızlı atıyordu.

Kapı arkamdan kapanmadan önce onu duydum, sanki yıllardır bakıcılığını yaptığı küçük, üzgün bir sakatmışım gibi merdivenlerden aşağı bana bağıırıyordu.

"Siktir git o zaman, Anna!" diye seslendi arkamdan. "Bakalım senin iğrenç küçük yöntemlerine ve onlarla birlikte gelen iğrenç küçük bedensel işlevlerine başka kim katlanacak. İşimiz bitti!"

Evet, öyleydik.

Evet, işimiz bitmişti. Benim

de öyle.

Ama bu sefer kaçabileceğim kimse yoktu.

Bu sefer gerçekten yalnızdım ve gidecek hiçbir yerim yoktu.

Otuz Dördüncü Bölüm

Lucas

Kendime acımanın ve pişmanlığın artık çok tanıdık bulanıklığı içinde dönüp durarak, Anna'yı en başta kaybettiğim için kendimden tekrar tekrar nefret ederek zar zor uyuyabildim.

Gündüzleri idare ediyordum ama geceler daha zordu. Çok daha zordu. En azından bu sefer kurtuluş yolumu içerek bulmuyordum.

Sanırım rüya görüyordum. Millie'nin peşinden koşmakla Anna'nın peşinden koşmak birbirine karışmıştı. Ama hiçbir yere varamıyordum. Hep bir yere varamıyordum.

Hayatıma lanet ettim ve yatağın kenarına doğru yuvarlandım. Yandaki saat sabah 4.18'i gösteriyordu ve ben de karanlığa lanet ettim.

Telefonum yatağımın başucundaydı ve dikkatimi dağıtması için elime aldım, e-postalar ve benim için hiçbir şey ifade etmeyen saçma sapan sosyal medya akışları, ama başparmağım onlara tıklamadı. Her zamanki rotasını izleyerek iş kimliğime ve giriş bilgilerime ulaştı ve her zamanki gibi onun bilgilerini aradım.

Anna'nın telefonu. Bensiz yeni hayatında Sebastian piçi Maitland'ın yanında mışıl mışıl uyurken beklemede olduğuna şüphe yoktu.

Ama bu gece beklemede değildi.

Aktifti.

Sabah 4.20'de aktif.

Kendimi bir dirseğime yasladım, aniden açıldım ve tamamen uyandım, çünkü anlamıyordum.

Sebastian Maitland onunla ilgilenirken Anna'nın telefonunun sabahın 4.20'sinde aktif olmasına imkân yoktu.

Ve eğer o olmasaydı.

Olmaması ne anlama geliyordu ki?

Daha fazla araştırdım ve bunu yapmamalıydım, ama iş kimliğimle Anna ile ilişkili pek çok şeyi yapmamalıydım. İzleyiciye tıkladım ve nokta kendini sokak görünümü üzerinde konumlandırırken içim burkuldu.

Neptün Çeşmesi.

Telefonu Neptün Çeşmesi'nde saat dört buçuğa yaklaşırken aktifti.

Sabahın dört buçuğunda Neptün Çeşmesi'nde ne işi vardı?

Başucu lambasını yakıp yataktan kalkarken göğsümdeki garip gerilimi görmezden geledim. Giyinirken onun telefonunu aradım ama numaram hâlâ engelliydi. Hat benim için ölüydü.

Muhtemelen hiçbir şey değildi. Muhtemelen hala rüya sarhoşuydum ve yarı aklım başımdaydı ve bu çılgınca panik hali saçmalıktan başka bir şey değildi, ama kendimi durduramadım.

Aşağıya indim, ayakkabılarımı giydim ve anahtarlarımı aldım.

Mutfağa doğru ilerlediğimde köpekler bile bana deliymişim gibi baktı. Beni ön kapıya kadar takip etmeye çalıştılar ama onları yataklarına geri gönderdim ve sonra geceye adım attım.

Yollar boştu ve Cheltenham'a giden yollar da öyle. Gecenin bu saatinde park etmek kolaydı ve çeşmenin hemen yanındaki bir ara sokakta durdum, dışarı atlayıp oraya doğru giderken kendime bir kez daha lanet ettim. Muhtemelen önemli bir şey değildi. Muhtemelen saçmalıyordum ve muhtemelen her şey yolundaydı.

Ama saçma değildi. Ve

iyi de değildi.

O iyi değildi.

Onu orada, çeşmenin önündeki çimlerin üzerinde küçücük bir küme halinde gördüğümde kalbim duracak gibi oldu.

Ona doğru koşarken ayaklarım asfaltı dövüyordu ve ona sesleniyordum ama ben tam üstüne gelip elimi uzatana kadar arkasını dönmedi.

Ve sonra çığlık attı.

Çığlık attı, ayaklarını sürüyerek uzaklaştı ve gözlerini kocaman açıp korkuyla bana döndü. Ve beni tanııyordu. Kim olduğumu bile bilmiyordu. Kendi korkusundan başka bir şey bilmiyordu.

"Tanrım, Anna. Ne oldu lan?!" Ona seslendim ve gözleri benimkilere odaklandı. "Lucas?!"

Dizlerimin üzerine çökmüştüm ve ona uzanmaya çalışıyordum ama o çok korkmuştu. Ancak elimi tutup onu kendime çektiğimde ağlamaya başladı ve ben oradaydım. Tam oradaydım.

Sesim kısık tı, kollarım onu sıkıca tutuyordu ve o donuyordu. Donuyor ve titriyordu, kesik kesik nefesler alıyor ve gözyaşları döküyordu.

Bu sefer daha sakın bir şekilde ona ne olduğunu sordum ama cevap vermedi, sadece başını salladı.

Paltomu çıkarıp onu sardım ve benimle gelmesini isteyerek onu ayağa kaldırdım ama bacakları güçsüzdü ve tekrar çimlerin üzerine yığıldı.

"Lütfen sadece konuş benimle," diye yalvardım ve hemen onun yanına geri döndüm.

Bu kez nefesini içine çekti ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Onları tutarken elleri titriyordu.

ve bana uzandığını sandım, ama uzanmıyordu.

İçini ürperten bir çığlık attı ve elmas yüzüğü parmağından çıkarıp onda hiç görmediğim bir öfkeyle suya fırlattı.

"Sana ne yaptı böyle?" Ona sordum ve kötü olduğunu biliyordum.

Gerçekten çok kötü olduğunu biliyordum.

Başını tekrar iki yana salladı, sonra paltomu daha sıkı sardı ve dizlerini göğsüne doğru çekip sıkıca kapattı.

"Anna," dedim, sesim çok yumuşak ve alçaktı, "benimle gel lütfen. Seni sıcağa geri götürelim."

Dudağı titredi ve sonra başını salladı. Nefes aldı ve başını salladı.

Elini tuttum ve ikinci kez ayağa kalkmasına yardım ettim, ama bu sefer hazırdım. Ağırılığını aldım ve onu sabit tuttum ve sonra onu yerden kaldırdım.

Kolları boynuma dolanmıştı ve o kadar sıkı sarılıyordu ki, onu kamyonete geri götürüp yolcu koltuğuna indirdiğimde bu dünyadaki en doğal şeydi.

"Doktora ihtiyacın var mı?" Kontağı çevirirken ona sordum ama o başını salladı. Sonra konuşmayı başardı.

"Hayır. Doktora ihtiyacım yok. Lütfen beni buradan götürün."

Ona nereye gittiğimizi sormadım. Gideceğimiz tek bir yer vardı.

Şeritleri geçip bana doğru ilerlerken hiçbir soruya yanıt vermedi, sadece gözlerini önündeki yola dikti ve gözyaşları dindikçe nefeslerini içine çekti.

Saniyeler gibi gelen bir sürede araba yolum üzerimizdeydi. Kendi tarafımdan atlayıp onunkinden çıkmasına yardım ettim ve bu sefer ayakları üzerinde daha sağlam duruyordu, bizi ön kapıya götürürken yanıma bastırdı.

İçerisi sıcacıktı. Mutfağın ışıklarını yaktım ve o tezgâha doğru bastırdı ve onu bu boşlukta gerçekten görebiliyordum. İçi boş, korkmuş ve bilinci zar zor yerindeydi - dikenleri parçalara ayrılmış benim güzel küçük saksaganım.

Onun tarafından paramparça edildi.

Onun tarafından paramparça edildiğinden hiç şüphem yoktu.

"Sana ne yaptı böyle?" Ona sordum ama zaten biliyordum. İçimde derinlerde bir şey zaten biliyordu.

"O..."

Durakladı.

"O..."

"Söyle," diye teşvik ettim. "Söyle bana, Anna. Söz veriyorum söyleyebilirsin."

"Ben prosecco içiyordum ve o bundan hoşlanmadı... hoşlanmadı... ve biz... tartıştık ve o..." Bir duraklama daha. "Ve o..."

"Söyle," dedim ona. "Hadi, tatlım. Söyleyebilirsin."

Dudağı titriyordu ve ben yine tam oradaydım. Dizlerimin üzerindeydim ve ellerim onun kalçalarında çok sabitti.

"Söyleyebilirsin," dedim tekrar. "Söz veriyorum. Artık güvendesin, Anna."

Gözlerini benden kaçırdı, pencereden karanlığa baktı. Ve sonra söyledi. Söyledi amına koyayım.

Bir nefes. Zar zor duyuluyor. Dudakları hâlâ titreyerek konuşuyor.

"Bana tecavüz etti." Yüzü buruştu. "Aman Tanrım, Lucas... bana tecavüz etti... Sebastian bana tecavüz etti..." Lanet olsun, içim bıçak gibi kesildi.

"Ona durmasını söyledim... ama durmadı... Durması için bağırdım... ama durmadı... durmadı..."

Onu kendime doğru çektim ve o da ayakta kalma mücadelesini bıraktı. Kendini kollarıma gömdü ve ben onu çok güçlü bir şekilde tuttum. Ben sallandım, o da benimle birlikte sallandı ve tekrar tekrar ağladı.

"Ona geri dönmem gerektiğini söylediler... onun benim hayatım olduğunu söylediler... ve ben de onlara inandım. Onlara inanmak istedim."

Yüzünü göğsüme yasladım ve kalbim öfkeyle çarpıyordu, çok kızgındım ve onunla birlikte çok kırılmışım.

Orada ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum ama bizi ayağa kaldırıp ona buzdolabından bir meyve suyu aldığımda pencereden şafağın ilk ışıkları görünüyordu. Benden meyve suyunu alırken parmakları hâlâ titriyordu ve elini kalçalarının arasından geçirirken çok garip görünüyordu.

"Sorun yok," dedi ve sonra içini çekti. "Ben sadece... Çeşmede bir nöbet geçirdim ve bunun..."

Kalbim ikiye bölündü.

Yalnızdı, soğukta, gecenin bir yarısı, bir amcığın bir erkeğin olması gereken her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmasından sonra onu yüzüstü bırakan beyniyle savaşıyordu.

Ya uyanmamış olsaydım? Ya onun bilgilerine tıklamasaydım ve onu orada bulmasaydım? Düşünmeye bile değmezdi.

Bir sigara yaktım ve uzattım. Minnettar oldu. İyi bir nefes çekti ve kendini tezgâha yasladı, ben de kendim için bir tane yaktım.

"Bana ne olduğunu anlat," dedim ve gözleri benimkilere dikildiğinde yeni bir berraklık vardı.

Bana ne olduğunu anlatması uzun zaman aldı.

Kelimeleri kekeliyordu ve zor nefes alıyordu ama bana anlattı. Acısını en küçük ayrıntısına kadar.

Sakin kalabilmek için kendi öfkeme karşı koymam gerekiyordu, çünkü lanet olası kasabaya geri dönüp o iğrenç amcığın derisini canlı canlı yüzmek istiyordum, ama Anna için sakin kaldım.

"Beni sevdiğini sanıyordum," dedi sonuna geldiğinde. "Her zaman beni sevdiğini düşünmek istedim. Ama sevmedi. Hiç sevmedi. Sevginin ne olduğunu bilmiyor. Gerçekten bilmiyor."

Sessiz kaldım, çünkü devam etmesini istiyordum. Özgürce, akışında ve nasıl söylemek istiyorsa bana öyle söylesin istedim.

Bir sonraki kelimeleri bulduğunda yüzü tekrar buruştu ve ben de onunla birlikte içten içe buruştum. Ama yine de sakinliğimi korudum.

"Aman Tanrım, Lucas..." dedi ve karnını tuttu. "Aman Tanrım, hiç görmek istemediğim o kadar çok şey vardı ki... hiç söylemediğim o kadar çok şey... kimseye... *kendime* bile..."

Tekrar söyledim.

Bir nefes aldım ve ellerim omuzlarında, gözlerim onunkilere sabitlenmiş bir şekilde tekrar söyledim. "Söyle bana."

Başını salladı, ellerim omuzlarındaydı ve gözleri benimkilere sabitlenmişti. Ve sonra bana her şeyi anlattı.

Bölüm Otuz Beş

Anna

Berraklık, hiç beklemediğiniz bir anda bir kasap bıçağı gibi gelir. Her şeyi kesip biçer. Umutları, korkuları ve hayatınızı yaşarken çok fazla kanıksadığınız inançları.

Umutlarım, korkularım ve inançlarım Sebastian Maitland tarafından çok uzun bir süre boyunca sıkı sıkıya tutulmuştu. Ona inanmıştım. Onun da bana inandığına inanmıştım.

Yanılmışım.

Lucas karşımda oturup iç sesimin sonunda kendine olan inancını bulmasını dinlerken bana çok destek oldu. Bana yakındı, sıcaktı ve içimdeki sezgiler çalkalanıp diken diken olurken yıllardır kendimi dinlemediğim kadar beni dinledi.

Sebastian güzel bir maskenin içindeki şeytani bir prensti. Gülümsemesinin

ardında çok kurnazdı. Gerçek çirkinliğini kimsenin göremeyeceği kadar

kurnaz. En azından ben.

Yakalanması kolay bir tavşandım. Beni kaybolmuş halde bulup kurtarmak için elini uzattığında kamyonun çarpmasını bekleyen, gözleri fal taşı gibi açılmış potansiyel bir yol kurbanı.

Beni kendi berbat hayallerimin zemininden kaldırırken çok nazik başlamıştı. Gülümsemesi, dokunuşu, ilgisi.

Fırtınamda kurtarıcım olmuştu ve hayatımda olduğu her günün her dakikasında yıldızlarıma şükretmişim.

Bana günümün nasıl geçtiğini ve geceleri nasıl hissettiğimi sorardı. Nöbetler, taramalar ve epilepsi teşhisi boyunca bana destek oldu.

Dışarıdaki rüzgâr için yeterince sıcak olup olmadığımı ve işte öğle yemeğinde ne yediğimi sorardı.

Ne kadar uyuduğumu, ekranlara çok fazla bakıp bakmadığımı, çok az içip içmediğimi ya da yatma vaktine bu kadar yakinken televizyonda izlemek istediğim şeyleri gerçekten izlemem gerekip gerekmediğini.

Herkes onu bu yüzden severdi.

Onu bu yüzden severdim.

Herkes onun yüzündeki güzel maskeyi gördü, başka bir şey görmedi - ta ki gerçek benliği perdeden sıyrılmaya başlayana kadar, ama sadece benim için.

Küçük ayrıntılarda başladı, onlara not vermek için çok küçüktü. İğne batmaları. İlk başta o kadar

yumuşaktır ki, zar zor hissedersiniz.

Yeterince sıcak olup olmadığınızı sormak, daha sıcak bir palto giymeniz için bir talimat haline gelir -
ve bu talimat

Daha sıcak tutan bir palto giymek, tam olarak onun istediği şeyi giymediğinizde onaylamamaya dönüşür. Yeterince yemek yiyip yemediğinizi önemsemesi, sizin için sağlıklı olan yiyecekleri yemeniz için bir talimat haline gelir -

ve sizin için sağlıklı olan yiyecekleri yemeniz yönündeki talimatı, sizin için öğünlerinize karar vermeye ve başka bir şey yerseniz alay etmeye dönüşür.

Ve sen dinle.

Zamanla dinlemeye başlarsınız.

Yerel kafedeki kruvasanınız güzel bir atıştırma lıktan, onu yemeniz gerektiğine dair içinizi kemiren bir şüpheye dönüşür. Yani yemezsiniz.

Sevdiğiniz renkte küçük bir ceket giydiğinizde, sizi yeterince sarmadığı ve sıcak tutmadığı için rahatsız olursunuz. Bu yüzden başka bir tane giyersiniz.

Ve sonra, daha da yavaş. Yumuşakça, yumuşakça, yumuşakça, bu iğne batmaları biraz daha acı verici hale gelir.

Onaylamama düpedüz eleştiriye dönüşür ve her zaman kimsenin izlemediği kapalı kapılar ardında - ama o zamana kadar fark etmez, çünkü zaten çok derindesinizdir, buna inanırsınız.

Buna inanıyorsunuz çünkü şefkat kılığına girmiş ve buna inanıyorsunuz çünkü tüm dünya gülümsüyor ve güzel maskesinin içindeki kötü prenze övgüler düzüyor.

Onsuz darmadağın olacağınız konusunda ısrar ettiklerinde buna inanıyorsunuz. Buna inanıyorsun çünkü onlar buna inanıyor.

Çünkü önemsiyorlar.

Çünkü seni *çok* seviyorlar.

Çünkü *ne yaptığınızı bilmiyorsunuz*.

Çünkü o kadar hastasınız ki *kendinize bakamıyorsunuz*.

Nankör.

Nankörsün.

Acımacak

haldesin.

Çok şanslısın, Anna. Bensiz ne yapardın? İyi ki seni seviyorum, değil mi?

Seni çok seviyorum, Anna.

Geceleri yatağını ıslatsan bile seni seviyorum. Çok iğrenç, ama yine de seni seviyorum.

Sen çok güzel bir insansın, her ne kadar beynin kendi adını bile hatırlayamayacak kadar sikik olsa da.

Başka kimse seni benim sevdiğim gibi sevemez.

Başka kimse çarşafı değıştirmene benim gibi yardım etmez.

Başka hiç kimse dünyaya senin ne kadar harika olduğunu ve seni ne kadar çok sevdiğimi benim gibi anlatamaz.

Sebastian ne zaman bana gözlerinde sevgiyle bakan bir adamdan, yaptığım her şeyi en ince ayrıntısına kadar kontrol eden bir adama dönüştü bilmiyorum.

Ne zaman onun söylediğı her şeye inanan ve onun talimatlarına, taleplerine ve beklentilerine uygun yaşamaya çalışan bir kadın oldum bilmiyorum. Ama oldum.

Yavaş yavaş, zaman içinde, yaptım.

Geç saatlere kadar çalışmayı bıraktım, istediğimi yemeyi bıraktım ve gece yarısından sonra yatabileceğimi, lamba ışığında kitap okuyabileceğimi ya da ışıklar kapalıyken korku filmi izleyebileceğimi hissetmeyi bıraktım.

Onun elini tutmadığım yerlere gidebilecek kadar iyi hissetmeyi bıraktım.

Yine de her şey şefkatle maskelenmişti ve insanlar onu bu yüzden seviyordu. *Herkes* onu bunun için sevdi.

Güzel gülümsemesi ve elimi sımsıkı tutuşu. Yemek masasında sebzeleri tabağıma kaşıkla koymama yardım etmesi. Nöbetlerim ve onları önlemek için ne yapıp ne yapmadığım konusunda çok endişelenirdi.

Herkes bana ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu tekrar tekrar söyledi. On yıl süren ve şu anda hala güçlü bir şekilde devam eden bir mantra.

Onlara inandım.

Ona inandım.

İçimdeki o küçük ses dışında herkese inandım.

Ben.

Kendim hariç herkese inandım.

Çünkü artık ben değildim.

Kurtardığına inanmamı istediğı hasta kişi bendim.

Ne zaman istediğini yapmasam, vahşi küçük sözlü bıçaklarla saldırdığı kişiydim. Ve kontrole ihtiyacı olan kişiydi. Her zaman çok fazla kontrol.

Ama geri götürdüğümde.

Beni artık kontrol edemediğı zaman.

İfşaatlarım beni yakaladığında bir an durakladım.

"Ve bunların hiçbirini kimse görmedi mi?" Lucas sordu. "Kimse onun bu saçmalıkları söylediğini ya da haftanın her günü seni onun saçma şarkılarıyla dans etmeye zorladığını görmedi mi? Hepsi onun bir tür mükemmel olduğunu düşündü.

takım elbiseli İsa gibi ortalıkta dolaşan bir kahraman mı?"

Omuz silktim. "Her zaman çok şefkatliydi. Çoğu zaman ben de buna inanırdım. Sadece gece geç saatlerde ya da kurnazca küçük iğnelemelerle ya da beni yeterince iyi değilmişim gibi hissettirmek için kıvrılabileceği herhangi bir şeyle. Ve gerçekten de yeterince iyi değilmişim gibi hissettim."

"Her zaman yeterince iyi olacaksın," dedi.

Sonra gözyaşlarım akmaya başladı ve her şey içime çökerken kelimeleri bulmakta zorlandığım için nefesim kesildi. Ve bu gözyaşları sadece tecavüzün iğrenç vahşeti ya da o akşam beni çok sert bir şekilde istismar etmesiyle ilgili değildi. Hepsi içindi. Onun yanında geçirdiğim on yılın çoğuyla ilgiliydi.

Beni *şefkatiyle* o kadar sıkı kavradı ki kendi korkumdan boğuldum. Beni öyle bir paranoyaya boğmuştu ki kendi aklımın farkında değildim.

"Ama beni sevdiğini sanıyordum," dedim Lucas'a. "Beni gerçekten sevdiğini sanıyordum. Her zaman o kadar şefkatli ve nazikti ki, onun saçmalıklarını hep kendime yükledim. Her zaman. Yani, bunu hiç düşünmedim bile. Bazen birkaç kadehten sonra alçaklaşırdı, ama o zaman bile her zaman güzel bir endişe fiyonkuna sarılırdı. Benim için en iyisini isterdi. İçimdeki kötülüğü görüyordu. Bunu değiştirmek isterdi."

Lucas'ın çenesinin sıkıldığını gördüm ve öfkesini bastırmaya çalıştığını anladım.

"Peki ya iyileşmene yardımcı olmaya ne dersin? Nöbetler konusunda yani. İyileşmene nasıl yardım etti? İstediy mi ki? Eminim istememiştir. Piç kurusu."

Omuz silktim, çünkü bilmiyordum. Artık bilmiyordum.

Sabah pencereden içeri girerken ve Lucas bana bakarken Sebastian Maitland'la olan hayatım hakkında pek bir şey bilmiyordum. Her şey hâlâ karmakarışık ve ben hâlâ sersemlemiştim.

Gözlerimi tavana diktim ve kendimi odadaki hislerime geri çekmeye çalıştım ve sonunda nerede olduğumu fark ettim.

Kahretsin, nerede olduğumu fark

ettim. Gözlerim hızla onunkilere

takıldı.

"Kahretsin, Lucas. Maya nerede?! Kesinlikle burada olmamalıyım... Buralarda olmalı... Yani, gitmeliyim... Herhangi bir şeye neden olmak istemiyorum-"

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi. "Maya neden burada olsun ki? Buraya hiç gelmez ki."

Bakışlarımdaki şaşkınlık onunkiyle yarışıyor olmalıydı. "Onun yanına döndün, değil mi? Ü ç ü n ü z m ü ? O henüz buraya taşınmadı mı?"

Sorularım hayatında duyduğu en saçma şeylermiş gibi başını salladı.

"Maya'ya asla geri dönmem. Millie ile elimden geleni yapıyorum, kızımı görmek için onun aptal çemberlerinden atlıyorum, ama onunla geri dönmüyorum. Onunla aynı odada olmaktan nefret ediyorum, bu yüzden onunla aynı yatağı paylaşmamın imkanı yok."

Verdiği cevaplar hayatımda duyduğum en saçma şeylermiş gibi başımı salladım.

"Ama bu yüzden çekip gittim... Ona geri döneceğini ve her şeyi yeniden düzelteceğini

düşündüm..." Ellerimi kucağımda sıktı ve gözleri çok acıydı.

"Tanrı aşkına, Anna. Maya'ya asla geri dönmezdim. Seni hayatım boyunca bir daha görmesem bile Maya'ya asla geri dönmezdim. Dönemezdim. Asla yürütemezdik."

"Ama aile fotoğrafları..." Dedim ki. "Annen bana aile fotoğraflarını gösterdi... üçünüzün bir arada olduğu... ne kadar mutlu olduğunuz..."

"Ne kadar mutlu olmak isterdik," dedi. "Ama gerçek olmadığı sürece kimsenin mükemmelmış gibi davranmasının bir önemi yok." İç çekti. "Benim için hiçbir zaman gerçek olmadı, sadece öyle olmasını istedim."

"Peki ya Millie?" Ben zorladım. "Eğer Maya'ya onun istediği gibi geri dönmezsen, Millie'yi nasıl göreceksin?"

Omuz silkti. "Kim bilir. Ama onunla tekrar birlikte olamam ya da başka bir şey olamam. Onu sevmiyorum, hiç sevmedim. Bunu yıllar önce kabullenmeli ve bu saçmalığa bir son vermeliydim."

Çok çılgınca bir kahkaha attım. Beynim katliamla çalkalanırken acı, hüzünlü küçük bir kıkırdama. Zehirliydi. Acı vericiydi. Kör ve vahşiydi.

Zehirdi.

Ama bazen panzehir en tuhaf yerlerden gelir. Belki, sadece belki, benimkine bakıyordum.

Nefes verdim. "Kahretsin, Lucas. İkimiz de kendimizi içine düşürmeyi başardığımız ciddi bir saçmalık çukuru. On yıldır yürütmeye çalıştığımız boktan bir madalyonun iki boktan yüzü."

"Birbirimiz olmadan yürütmeye çalıştığımız boktan bir madalyonun iki boktan yüzü desek daha doğru olur." Alnını benimkine yaslamak için eğildi. "Ve benim için bitti. Üzgünüm ama benden bu kadar. Önümüzdeki on yılı sensiz geçirmeyeceğim, Anna. Dünyanın canı cehenneme."

Teninin tenime yaptığı baskı, acının altında kelebekler uçuşmasına yetti. Çünkü benim de işim bitmişti.

Onsuz bir gün daha geçirmek istemiyordum. Artık istemiyorum.

"Beni bırakma," diye fısıldadım. "Lütfen Lucas, beni bir daha bırakma."

"Seni hiçbir şey için terk etmeyeceğim," dedi. "Ve sana yemin ederim, Sebastian Maitland bir daha asla senin yanına yaklaşmayacak, bu kesin. Seni bir daha asla incitemeyecek."

Derin bir nefes aldım, alnım hâlâ onunkinin üzerindeydi ve sonra mücadeleden vazgeçtim. Dünya gerçekten boka sarabilirdi.

Lucas Pierce'ı seviyordum, o da beni seviyordu ve bu sefer benimle kalacaktı.

Otuz Altıncı Bölüm

Lucas

Onu yatağa götürdüm ve sıkıca sarıldım ama uyumadık. Kelimelerimiz, enerjimiz ve birlikte olma ihtiyacından başka her şeyimiz tükenmişti.

Bunu bir daha asla bırakmayacaktım. Yanımdaki kadının gitmesine asla izin vermeyecektim.

Millie'yi çok sevdim, tabii ki sevdim. O benim dünyam, aşkım ve yaşam sevincimdi. Ama Anna da öyleydi. Ve bir şekilde, bir yolla, bir seçim yapmadan bu dengeyi sağlamak zorundaydım. Hiç kimse için onlar arasında bir seçim yapamazdım. Bunu yapamazdım. Bu kişi kızımın annesi ve birlikte geçirdiğimiz tüm hayatımız boyunca hıyar bir ortak olduğum kadın olsa bile.

Suçluluk suçluluktur ve başarısızlık başarısızlıktır, ama aşk da aşıktır ve hayat da hayattır ve benimki Anna ile birlikteydi.

Benimki her zaman Anna ile olurdu.

O kollarımdayken gün doğumu sabaha döndü ve güneş pencereden gökyüzüne yükseldikçe o sabah daha da parlaklaştı. Alt kattan telefonunun çaldığını ve vızıldadığını duydum ama o duymazdan geldi, ben de öyle yaptım. Yanıma daha da yaklaştı ve bir iç çekti.

"Kimseyle konuşmaya hazır değilim," dedi. "Olacağım ama henüz değil."

"Sen hazır olduğunda ben de hazır olacağım," dedim. "Hemen yanında olacağım."

Omzuma doğru gülümsediğini hissettim. "Sanırım bu birlikte olduğumuz ve seks yapmadığımız ilk gece, biliyorsun."

Güldüm ve başını öptüm. "Sanırım muhtemelen haklısın."

Bana baktı. "Sebastian bana zorla sahip oldu diye beni bir porselen bebeğe çevirmeye cüret etme. Çok uzun zamandır bir porselen bebeğim ve bunu senden istemiyorum."

Onu daha sıkı sıktım ve sırtımayı başardım. "Bunu planlamıyordum. Sana bir porselen bebek gibi davranmayı kesinlikle hayal edemiyorum. Nereden başlayacağımı bilemezdim."

Buna güldü.

Konuşma konusunu, söylenmesi gereken bir şeye yönlendirmek için kullandım.

"Polisi aramalıyız, Anna. Sana yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin veremeyiz." Onun gerildiğini hissettim. "Benim sözüme karşı onunki olacak, ne yapabilirler ki?"

"Bunun bir önemi yok," dedim. "Sana tecavüz etti, Anna. Bunun rapor edilmesi gerekiyor."

İç çekti. "Deneyebiliriz."

Evet, yapabiliriz. Ama denemekten çok daha fazlasını yapmış olurdum. Sadece bunu henüz bilmesine gerek yoktu. Telefonunun sesi yine aşağıdan geldi ve uzun bir nefes aldı.

"Bunu yapsam iyi olur. Dünyanın yüzleşmeye ihtiyacı var."

"Bunu yapsak iyi olur," dedim. "Bundan sonra dünyaya birlikte göğüs gereceğiz."

Göğsümü okşamak için bir elini uzattı ve sonra yuvarlanarak uzaklaştı.

"O zaman başlayalım."

Eşyalarını toplarken onun için elimden geldiğince sakın ve sabit kalmaya çalıştım. Paltomu giydi ve topuklu ayakkabılarını tekrar bağladı ve ailesine söylemeden önce arkadaşlarını görmek için evine dönmek istediğini söyledi. Ona nereye gitmesi gerekiyorsa oraya gideceğimizi söyledim ve perde arkasında hem Maya'ya hem de anneme mesaj atarak hafta sonu acil bir durum nedeniyle buluşmalarımızı yeniden düzenlemem gerektiğini söyledim.

Sonra tacizden kaçınmak için telefonumu kapattım. Bunu hak etmiyordum. Her şeyi milyonlarca kez yeniden düzenlemişler ve işlerine geldiğinde bana orta parmak göstermişlerdi. Yokluğumda benim hakkımda istedikleri kadar söylenebilirlerdi.

Bu hafta sonu tamamen Anna ile ilgiliydi.

Yola çıkmadan önce Bill ve Ted'e yüzünde bir gülümsemeyle veda etti ama şehre dönerken yolcu koltuğunda dizleri titriyordu.

Birini sıkmak için uzandım, irkildi ama sonra iç çekerek rahatladı. "Özür

dilerim, biraz gerginim."

"Tamamen anlaşılabilir," dedim. "Özür dilemeyi aklından bile

geçirme." Arabayı onun sokağına çektim ve kontağı kapattım.

"Kalbim küt küt atıyor," dedi bana. "Çok gerginim."

"Acele etme," dedim.

Son bir kez sıkmadan önce eli elimde derin derin nefes alarak birkaç dakika bekledi. "Tamam," dedi,

"hadi yapalım şu işi."

Çantasının altından anahtarını çıkarıp titreyen parmaklarıyla kilide sokarken ona olabildiğince yakındım.

Nicola Henshaw biz daha içeri adım atmadan pencereden bize bakıyordu ve bizi karşılamak için koridora fırladığında yüzünde öfke tayfunundan başka bir şey yoktu.

"Sebastian bu sabah bize mesaj atıp duruyordu," diye tersledi. "Meraktan ölüyorduk Anna, neler olduğunu merak ediyorduk. Ama artık biliyoruz, değil mi?" Bana sertçe kaşlarını çatı.

Beni diri diri yakabilecek kadar. "O da oluyor, değil mi? Uzak duramadığın o lanet olası alet."

Vicky onun arkasında koridorda belirdi, o da kaşlarını çatmıştı ve ben de kendi sözlerimle araya girmeye hazırdım ama Anna benden önce oradaydı, sesinde öyle bir acı vardı ki durdular.

"SEBASTIAN'LA NE YAPMAM GEREKTİĞİNİ SÖYLEMEYİ KES. SİKTİĞİMİN MAITLAND'I!" diye bağırdı ve çeneleri düştü. "O SİZİN DÜŞÜNDÜĞÜNÜZ GİBİ BİR ŞEY DEĞİL!"

Parmaklarıyla benimkileri sıkıca tutarak yanlarından geçti ve arkasına bakmadan ikimizi de oturma odasına götürdü. Kanepeye çöktü, ben de yanına oturdum ve arkadaşları hızla içeri girerken kolum beline sıkıca sarıldı.

"Ne oldu böyle?" Vicky sordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Nicola da tam onun yanındaydı. "Cidden, Anna. Lütfen bize neler olduğunu anlat." O da öyle yaptı.

Onlara bir gece önce Sebastian'la neler olduğunu anlattı. Prosecco içtiği için onu kulüpten çıkarmasından, eve döndüklerinde üst kata fırlamasına kadar her şeyi. Sonra da hıçkırıklar arasında en ince ayrıntıları anlattı, ta ki Sebastian'dan kaçıp gecenin karanlığında dışarı fırlayana kadar... Onlar da onunla birlikte hıçkıra hıçkıra ağlıyor, on yıldır övgüler düzdükleri amcığın ne kadar büyük bir pislik olduğunu fark ettiklerinde kafalarını sallıyorlardı.

"Bilmiyorduk!" Nicola ağladı. "Sana yemin ederim, Anna. Bilmiyorduk!"

Anna gözyaşları arasında başını sallıyordu. "Ben de bilmiyordum," dedi. "Şimdi bildiğim gibi değil."

"Prosecco yüzünden tartıştığınızı söyledi," dedi Vicky bize. "Sana bakmaya çalışırken senin onu terk ettiğini söyledi. Bunu ailene de söylemiş. Herkes çok endişelendi."

Anna'nın sesi çok sağlamdı.

"Bana tecavüz etti. Hiçbir tartışmanın önemi yok. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Elbette başka hiçbir şeyin önemi yok," dedi Vicky. "O iğrenç bir amcık ve yaptıklarının bedelini ödemesi gerekiyor!"

Ama hikâyenin tamamı bu değildi. Sebastian Maitland'ın günler, aylar ve yıllar boyunca gerçekte ne kadar iğrenç bir amcık olduğunun tam hikâyesi değildi.

Elim onun elinin içindeydi, ama müdahale etmedim, sadece arkadaş olarak güvendiği insanlara kendini nasıl ifade etmesi gerekiyorsa öyle ifade etmesine izin verdim. Ve onlar onun arkadaşlarıydı. Yıllardır ne kadar şeytani ve kontrolcü bir hıyar olduklarını anladıklarında yüzlerindeki gerçek destek ve dehşet öylesine çiğdi ki nefesimi kesti.

Anna, Sebastian Maitland'ın ifşaatlarına ara verip dışarıda bir sigara yaktı ve birlikte sigara içerken tek kelime etmediler. Ben ona sıkıca sarılmışken tekrar yerine oturdu ve ben

onu yanağından sertçe öptü ve bu konuda da tek kelime etmediler. Artık

söylemiyorlardı. Sonra onlara onu çeşmenin yanında nasıl bulduğunu anlattı.

Onlara bütün gece nasıl yanında olduğunu, her nefeste onu nasıl desteklediğini anlattı. Dinlediler.

Hâlâ emin olduğu tek şeyin onu sevdiğim ve onun da beni sevdiği olduğunu, onu terk etmeme neden olan aptalca bir hata yaptığımı ve bunun beni hatalarım ve seçimlerim yüzünden daha az pislik yapmadığını ama beni bir şans daha vermek istediği bir pislik haline getirdiğini anlatmasını dinlediler.

Kendisiyle birlikte bir şans daha vermelerini istediği bir pislik.

Gözlerinin benimkilerle buluştuğunda inançsızlık ve tiksintiyle dolu olmasını bekliyordum ama öyle olmadı. Ona inandılar.

Bunun aptalca bir hata olduğuna ve benim onun arkasından aylarca tam bir pislik gibi davranmadığıma inanıyorlardı. Bunu yüzlerinden okuyabiliyordum.

Ama bu benimle ilgili değildi, Anna'yla ilgiliydi ve konuşmayı kaçınılmaz olana geri çekmeden önce boğazımı temizledim.

"Polisi aramalıyız," dedim ona. "Zor, biliyorum. Ama polisi aramamız gerekiyor."

Başını salladı ama sonra bir nefes aldı. "Önce ailemi görmem gerekiyor. Başkasına söylemeden önce bana ne yaptığını onlara anlatmak istiyorum."

"Biz de seninle geleceğiz," dedi Nicola. "Sadece ne yapmamızı istediğini söyle."

Jim ve Terri'ye Anna ile birlikte söylemeye hazırdım ama o bana döndü ve sıkıca sarıldı.

"Bunu sen olmadan yapmam gerekiyor," dedi. "Olanlarla senin aranda yanlış bir bağ kurmalarını istemiyorum. Sadece iki artı ikiyi toplayıp altı edeceklerini biliyorum."

"Emin misin?" Dedim. "Çatışmacı olacağını biliyorum ama neye ihtiyacın olursa olsun yanında olmaktan mutluluk duyarım."

"Eminim," dedi. "Lütfen daha sonra benim için burada ol."

"Seni burada bekleyeceğim," dedim ona. "Ne zaman ihtiyacın olursa burada olacağım."

Arkadaşları onu oraya götürmek için ayağa kalktı ve ben de onlarla birlikte hücum etme ve tüm dünyayı onun yanında karşılama dürtüsüyle savaştım. Ama hayır.

Bu kısım bana göre değildi.

Kararını vermişti ve nasıl isterse istesin, istediği her şeye saygı duyacaktım. Onunla birlikte kapıya doğru yürüdüm ve dışarı çıkmadan önce bana sıkıca sarıldı.

"Seni seviyorum," dedi. "Dün gece yanımda olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Asla başka bir yerde olmayacağım," dedim ve gitmesine izin vermek için her zerremi harcadım.

Nicola'nın koridorda yanımdan geçerken kolumu tutmasını beklemiyordum. Vicky ve Anna'nın peşinden gitmesini bekliyordum.

Belki de *senden hâlâ nefret ettiğimizi* belirtmek içindir diye düşündüm ama öyle değildi.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda ardına kadar açtı, yüzünde okuyamadığım garip bir ifade vardı.

"Yasmin Boyle'la konuşman gerek," dedi fısıltıyla. "İnan bana Lucas, Yasmin Boyle'la gerçekten konuşman gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Ona sordum, çünkü anlamamıştım. Yasmin Boyle'u yıllardır görmemiştim. Maya ile arkadaştı ve düzenli aralıklarla bizim eve geliyordu ama sonra bildiğim kadarıyla Newcastle'da ortadan kaybolmuştu.

Yasmin Boyle ile ne hakkında konuşmam gerekiyor ki?

Ama Nicola bana cevap vermedi, sadece kapının önünde durduğunda gözlerimin içine baktı ve tekrar söyledi.

"Güven bana," dedi, "Yasmin Boyle ile konuş." Ve

sonra kapıyı kapattı.

Otuz Yedinci Bölüm

Anna

Ön kapılarından içeri adımımı attığımda ailem çok korkmuştu. Koşarak içeri girdiler ve gözlerinin içine baktığımda korkuları on kat daha arttı.

Yerçekimi saklanamayacak kadar büyüktü ve bunu hissettiler. Hissettikçe nefeslerini çektiler.

Nicola ve Vicky benden sonra içeri girdiler ve korkunç bir sessizlik oldu, ailemin koridorunda her şey havada asılı kaldı.

Ta ki ben gözyaşlarına boğulana kadar.

Annem gelip beni kucakladı ve oturma odasına götürdü, beni sandalyeye oturtup önümde diz çökerken o da ağlıyordu.

"Tanrım, Anna. Ne oldu? Dün gece neler oldu?"

Babam bize katıldığında bir hayalet kadar beyazdı, Vicky ve Nicola da yanımızda durmuş ağlıyorlardı.

Bunu beklemiyordum. Annem bana bir sonraki soruyu sorduğunda değil.

"O sana ne yaptı, tatlım? Sebastian sana ne yaptı?"

Bana bu sorunun sorulduğu bir zamanı hatırlayamıyordum. O hayatıma girdiğinden beri. Her zaman *Ne yaptın? Yaptın. Yaptın.*

Ama bu sefer değil. Bu sefer her şey onunla

ilgiliydi. Sonunda, her şey onunla ilgiliydi.

Ben de onlara anlattım. Hiçbir şeyi saklamadım ve bana ne yaptığını tam olarak anlattım.

Sözlerimi bitirdiğimde babam titriyor, öldürmek isteyen bir adam gibi odada volta atıyordu. Öfkesini tutmakta zorlanıyordu ama deniyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, alnı ağırlaşmıştı ve annem de onunla birlikte yıkılmıştı, eli benimkini tutarken titriyordu, bana her şeyin yoluna *gireceğini* söylerken sesi yatıştırıcı olmaya çalışıyordu. *Her şey yoluna girecekti. Her şey yoluna girecekti.*

Ve her şey yoluna girecekti.

Artık Sebastian'ın gerçekte nasıl biri olduğunu görebiliyordum, her şey yoluna girecekti.

Polisi arayan annemdi. Eve geldiklerinde onları içeri yönlendiren ve önüme oturup bana ne olduğunu soran babamdı.

Memurlar dinlediler, notlarını aldılar ve dinlerken gözlerinde sempati vardı.

Benim hikayem.

Ama öyleydi. Bir hikaye. Ondan alabilecekleri tek şey buydu. Bir kişinin görüşü, kesinlikle bir başkasınıninkiyle çatışacaktı. Ve hiç tanık yoktu. Kanıt yoktu. Eve birlikte giden ve birinin diğerini korkunç bir suçla itham ettiği, kanıtı olmayan bir çiftten başka bir şey yoktu. Yine de onlara elimden geldiğince dürüst bir şekilde her şeyi anlattım ve onlar da sempatik bir gülümseme ve konuyu ellerinden geldiğince derinlemesine inceleyeceklerine dair söz vererek oradan ayrıldılar.

Onlarla birlikte karakola girdim ve annem, babam, Vicky ve Nicola resepsiyon alanında beklediler. Bana özel bir memur atandı, anlattıklarımı kaydetti ve beni kontrol etmeleri için bir sağlık ekibine gönderdi ama ben bunu o anda anlamıştım. Sebastian hakkında uzun zamandır dinlemem gereken o küçük sezgi sesi.

Onun gibi bir canavarı asla yargılayamazlar. Gerçek bir kanıt olmadan herhangi birinin onu herhangi bir şeyden mahkum etmesi için çok kurnaz olurdu.

Annem ve babam işimiz bittiğinde beni eski yatak odama götürüp geceyi orada geçirmemi sağlamaya çalıştılar ve bir yanım bunu istedi. Bir yanım evde güvende olan küçük bir kız gibi bakılmak istiyordu. Ama çok uzun zamandır pamuklara sarılmış o küçük kızdım ve çok uzun zamandır hayatımda ihtiyacım olan şeylerden de yoksundum.

Yaşadığım sürece Lucas'sız bir gece daha geçirmek istemiyordum.

"Senin için buradayız, Anna," dedi babam ve Nicola ve Vicky ile ayrılmadan önce beni kendine çekti. "Sebastian'ı bir daha asla görmeyeceksin, yoksa yemin ederim o aşağılık pisliği kendim öldürürüm."

Bundan hiç şüphem yoktu.

Annem bana sıkıca sarılıp Sebastian Maitland'ın hayatımdan çıktığını ve yaptıklarının bedelini ödeyeceğini söylediğinde bundan hiç şüphe etmedim.

Ne yazık ki polisin bunu başarabileceğinden pek emin değildim.

Kızlarla birlikte eve dönerken sessizdim, hepimiz yorgun ve üzüntülüydük ama onlarla birlikte olmak kesinlikle iyi hissettiriyordu. Aylar sonra bir kez olsun onların yanımda olması çok iyi hissettirdi.

Ön kapıdan içeri girer girmez Lucas koridordaydı. Beni kollarının arasına aldı ve ben de derin bir nefes alarak kendimi bıraktığım yere çöktüm.

Polisi ve ailemi sordu, ben de ona yorgunluğun sisi içinde yapabildiğim her şeyi anlattım. Ama bulanıktı. Bulanık ve soluk.

"Hadi seni yatağa götürelim," dedi Vicky ve elime uzandı. "Merak etme Lucas. Onun iyi olduğundan emin olacağız."

Beni daha yakına çektiğinde çok rahatladım. "Onu hiçbir yerde bırakmayacağım," dedi. "Bir daha asla."

Onunla tartışmalarını bekliyordum ama tartışmadılar. Lucas benimle birlikte yatak odama gelip

eşyalarımı bir valize koymama yardım ederken tek kelime etmediler. Koridordan Lucas'ın banyo malzemelerini bir araya getirmeme yardım edişini ve bavulu gitmem için hazırlayışını izlediler ama hiçbir şey söylemediler.

protesto için ses çıkarırlar.

Ayrılırken bana sıkıca sarıldılar ve gidişimi izlediler. Şikâyet etmediler. Tartışma yok. İtiraz yok. Lucas'ın hayatımdaki yerini tekrar tekrar haklı çıkarmam gerekmediği için minnettardım - gerçekten minnettardım.

Evine dönüş yolunun büyük bir kısmında sessiz kaldım, bacaklarım koltuğumda yukarı doğru çekili halde ona baktım, o gözlerini yoldan ayırmazken profiline baktım. Beni eve bırakırken çenesindeki güç, gözleri ve omuzlarının sağlamlığı. Çılgın bir günde beni almak için tren istasyonunda nasıl durduğunu ve o ilk andan itibaren bunun bir sorun olacağını nasıl bildiğimi hatırladım çünkü o oydu. O Lucas'tı. Her zaman aşık olduğum adam. Yanımda şeytani prens Maitland Sebastian varken bile asla unutamadığım adam.

"Düşüncelerin için bir peni?" dedi ve ben gülümsemeyi

başardım. "Düşüncelerimin karşılığı seni sevdiğimdir."

"Bu iyi bir şey," dedi. "Çünkü düşüncelerim için bir peni, benim de seni sevdiğimdir."

İçeri girdiğimizde yatmak için can atıyordum ama ilaçlarımı aldım, Lucas'ın önüme koyduğu kızartmayı yedim ve ona çok teşekkür ettim. Bulaşık makinesini doldurmasına yardım etmeye çalıştım ama beni kovalayıp kendisi bitirdi ve yorgun gözlerle onu izledim, gitmesine izin vermenin ne kadar zor olacağını bir kez daha fark ettim.

Gitmesine asla izin

veremezdim. Bir daha

asla.

Benimle birlikte duş aldı ve beni bir havluya sardı, ama yapmam gereken her küçük hareket hakkında bana sürekli yorum yapmadı.

Benim için bir sigara yaktı, yanımda sigara içti ve sağlığım için ne yapmam ya da yapmamam gerektiği konusunda söyleyecek tek bir sözü bile yoktu.

O sadece oydu.

Ben sadece

bendim.

Ve birbirimizi olduğumuz gibi sevdik. Hiçbir koşul olmadan. Onaylamama yok. Yanılsama yok.

Yatakta yanımda çok sıcaktı, bacakları benimkilere dolanmıştı ve kolu omzumda çok güçlüydü. Yüzüm onun yüzündeydi, nefese karşı nefes ve bu çok doğru hissettiriyordu.

Bizimle ilgili her şey çok doğru geliyordu.

Beynim dönüp duramayacak kadar yorgundu ve rahatladıkça nefes alışım yavaşladı, ten tene ve ısı

ısıya... ve yavaşça... yavaşça ve emin adımlarla, o yanımdayken uykuya daldım.

"Seni seviyorum Anna," diye fısıldadı, tam rüyalarımın kıyısındaiken ve ben de fısıldadım, hayalet bir cevaptan başka bir şey değildi, ama dünyalara bedeldi.

"Seni seviyorum, Lucas. Her zaman seveceğim."

Uyku beni yuttu ve onun kadar sıkı tuttu. Rüyalar bulanıktı ve onlara ihtiyacım vardı. Alabileceğim her dinlenme kırıntısına ihtiyacım vardı.

Sarsılarak uyandığımda, pencereden içeri ışık giriyordu ve o hâlâ yanımda uyuyordu, sabit nefes alıyordu.

Ama düzenli nefes almıyordum. Elimi yorganın altından kalçalarımın arasına soktuğumda da öyle.

Islanmıştım.

Yatak ıslaktı.

Lucas yanımdayken yatağımı ıslatmıştım ve paniğe kapılmıştım. İğrenme. Utanç.

Gözlerini açıp kendine geldiğinde yataktan kalkmak ve kirli çarşafı ondan uzaklaştırmak için mücadele ettiğimi hissetmiş olmalı.

Özür diliyordum, lütfen yuvarlanmasını ve temizleyeceğimi söylüyordum.

Söz veriyorum temizleyeceğim. Söz veriyorum, Lucas. Söz veriyorum. Sadece lütfen dön ve çarşafı bana ver.

Ama yapmazdı.

Çarşafı benim için açmak için kılını bile kıpırdatmadı.

Kolları uzanıyor, beni sımsıkı ve sıcacık içine çekiyor, ıslak kalçalarımı onunkilere sarıyor, şımarttığım kirli ve ıslak çarşafın içinde daha da yuvarlanıyordum.

"Özür dilerim," dedim tekrar ve gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. "Gerçekten, gerçekten üzgünüm."

Başını salladı, bana daha da sıkı sarıldı ve bir daha asla özür dilemememi, çünkü ondan asla özür dilemem gerekmeyeceğini söyledi. Bu hayatta bir daha asla.

Kalbim güm güm atıyordu, gözyaşlarım hazırды ve çarşafıdaki, onun ve benim üzerimdeki ıslaklık için hâlâ çok üzgündüm.

Hâlâ atlayıp bir şeyleri düzeltmeye, yatağı soyup yeniden düzeltmeye hazırdım ama geri çekilmek istediğimde gitmeme izin vermedi.

"Ben hallederim," dedim ama yine başını salladı, gözleri sevgi ve ilgi doluydu. Ve sonra beni öptü.

Otuz Sekizinci Bölüm

Lucas

Utanç. Utanç. Öz

bilinç.

Anna'da asla görmek istemediğim şeyler.

Onu yakın tuttum ve kıvranmaları gerginliğe dönüştü. Ta ki ben onu öpene kadar.

Onu sevdiğim Anna gibi derin ve sert öptüm, olmaktan korktuğu porselen bebek gibi değil. Ne kadar kirli ya da çiğ olursa olsun, onun bedenini ve kalbini isteyen bir adam gibi öptüm onu. Gözyaşlarının akıp akmadığını kontrol etmek için yeterince uzun bir süre uzaklaştım ve gözleri hala o anın şokuyla açıktı - ama görülecek gözyaşı yoktu.

Ben de onu tekrar öptüm.

"Temizlenmem gerek," diye mırıldandı ağızdan ağıza, ama benim bununla hiç ilgim yoktu.

Parmaklarım onun kalçalarının arasından aşağı doğru kayarken kendi başlarına bir hayat sürdürdüler ve onun sıcak ve ıslak, baştan aşağı ıslanmış külotunu buldular.

Zerre kadar umurumda değildi.

Başparmağımı nasıl daire içine alacağımı biliyordum ve o daha yüksek sesle mırıldandı, ağzı hala benimkine bastırılmıştı. "Temizleyebilirim," diye ısrar etti ama dudaklarına karşı gülümsedim.

"Benim için temizlik yapmana asla gerek kalmayacak," dedim ve başparmağım sihrini konuştururken yavaşça vücudunun gevşediğini hissettim. "Durmamı istiyorsan durmamı söyle," dedim. "Sen istediğin anda duracağım."

"Biliyorum," dedi ve kollarını omuzlarıma doladı. "Ama durma. Bana unuttur. Bana onu unuttur, Lucas."

"O zaman bacaklarını benim için aç, pis kız," dedim ve ben bendim, o da oydu, ikimiz de et, arzu ve fantezi tarafından tüketildik.

Ona Sebastian Maitland'ı unuttururdum, bu konuda endişelenmesine gerek yoktu.

Nemli kalçalarını tutup birbirinden ayırdım ve kendimi kalçalarının arasına yerleştirdiğimde nefesleri kesildi.

Evet, ona o aşağılık kaltağı unuttururdum.

"Lucas, ne-" diye başladı, ben başımı eğerken gözlerini yere dikmişti. Ama ben ne yaptığımı biliyordum. Ne istediğimi biliyordum.

Onun azgın küçük amından o pis külotları istiyordum ve onun kirli seviyesi sadece yasağı artırdı. Sikim zonkluyordu ve ağzım sulanıyordu ve ben hazırdım. Bana verebileceği her şeye hazırdım. Ve hepsini istedim.

"Siktir-" dedi ve ağzım yere indiğinde gerildi. "Lucas, siktir-"

Dilim sırlıklam dantellerin arasından klitorisini okşuyordu ve yüzüm onun nemli kalçalarının arasına gömülmüştü ve bu mutluluk vericiydi. Onun inlemesini, sızlanmasını ve o küçük çekincelerin altında kendini kaybetmesini duymak dünyadaki en azgın şeydi.

Kendisiyle savaştığını biliyordum. Yatağı soyması ve geçirdiği *kaza* için özür dilemesi gerektiğini düşünen çılgık atan bir yanı olduğunu biliyordum ama benimle asla bir kaza olmayacaktı. Sadece o vardı ve kim olduğunun her bir tadı.

Onun kim olduğunun her bir lanet tadını istedim ve bunu bildiğinden emin oldum. Neyse ki, içindeki küçük yaramaz savaşı kazandı.

Kendini ağzıma doğru bastırırken önce kasıldı, sonra küfretti. Parmakları saçlarıma indi ve beni bacaklarının arasında sıkıca tuttu ve o da bunu istiyordu. O da en az benim kadar istiyordu.

"Bu çok pis," diye inledi. "Siktir, Lucas... bu çok iğrenç..."

Ben de inledim, ağzım amına karşı açlık duyuyordu ve nefesleri düzensizdi, tıpkı devam etmem için çaresiz kaldığında her zaman olduğu gibi. Kalçaları ardına kadar açtı ve klitoris daha fazlasını isteyen tatlı küçük tomurcuğuydu ve ben de ona daha fazlasını verdim. O güzel amcığı sanki benim dünyamış gibi emdim ve onun tatları birbirine karıştı, burun deliklerime ve dilime çarptı ve ben bunu istedim. Gerçekten istiyordum.

Sikim de öyle.

Aletim benden bile daha yüksek sesle haykırıyordu.

Geri çekilip pozisyon değiştirdiğimde daha fazlası için nefes nefese kalmıştı. Başının arkasına güzel ve yüksek bir yastık koydum ve sikimi amının üzerindeki kaygan ıslak dantele bastırdığımda gözlerini kocaman açarak beni izledi.

İleri geri hareket ettirdiğimde çok azmıştı.

"Aferin kızıma," dedim ve titreyen bir nefes verdi. "O kalçaları benim için daha da geniş aç."

O iyi bir kızdı ve benim için onları daha da geniş açtı. Aletim ıslaklığın içinden o muhteşem küçük yarığa süründü ve bu mutluluktu. Saf mutluluk. Aşağıya baktım ve sikimin ritmini izledim, o kadar şişmişim ki zorlanıyordum.

"Bu çok güzel," dedim ona. "Senin o küçük azgın amcığın çok güzel, Anna."

Aletimin başını klitorisine yaklaştırdım, basınç tam doğru noktaya gelene kadar ve biliyordum ki

onu. Bir inilti çıkardı ve kalçaları benimkilerle birlikte çalışmaya başladı ve zirveye ulaştığını biliyordum. Çok sevdiğim o küçük, pis sürtük gibi benim için boşalacağını biliyordum.

"İzle," dedim ve başını yerinde tutmak için parmaklarımı saçlarında dolaştırdım. "Sikimin o tatlı yarığa sürtünmesini izle. Ne kadar azgın olduğumu görmeni istiyorum. Senin için çok azgınım, Anna."

Gördü. İçimdeki çaresizliğin her zamanki gibi çiğ olduğunu gördü. Sikim o kadar sert kalkıyordu ki. Nefes alışlarım o kadar derindi ki, homurtularım o kadar hızlı geliyordu ki, şimdiden beni boşaltmaya ne kadar yaklaştırdığına lanet ediyordum.

"Aman Tanrım, Lucas..." diye başardı ve ikimiz de gıcırdatacak ve ikimiz de seyrederek benim oluşuma doğru çalışıyordu.

Altıma boşalana kadar kendimi tuttum. İnledi, kamburlaştı ve o pis ağzından tatlı bir sikiş akıntısına lanet okudu ve ben hazırdım ve bekliyordum, aletim ilk sperm yükünü o sıırıslıkam külotun üzerine fişkirtirken kendime lanet ediyordum.

"İzle," dedim ama o zaten izliyordu. Gözleri, kirli dantelin üzerine kaymak gibi inen o kalın beyaz suyuma sabitlenmişti.

Lezzetli.

Çok lezzetliydi.

"Şimdi iyi bir kız gibi ovala," dedim ve parmakları bir kalp atışı içinde aşağı kayd, dölleri o güzel küçük külotun kasıklarına, güzel ve ıslak yarığına doğru sürdü.

"Bu çok iyi hissettiriyor," dedi ve parmakları ritmini artırdı.

"Benim için o pis küçük klitorisiyle oyna," dedim ve başını salladı, başını geriye eğdi ve tekrar sertçe nefes aldı.

Ağzım sulanıyordu, kalbim hala çarpıyordu ve onu kayganlaştıran spermime bakarken horozum sertleşiyordu. Çiş, döl ve amının güzel suyu, mükemmel bir kokteyl.

"O klitorisi güzel ve hızlı bir şekilde çalıştır," dedim tekrar ve başını salladı bu sefer bir iniltiyle.

Uyluklarına doğru öpücükler kondurdum, hâlâ güzel ve nemli duruyorlardı. Ağzımı klitorisine doğru tıngırdayan parmaklarına yaklaştırdım ve dilimle birlikte kucaklaşırken ağlıyordu, tekrar boşalırken kirli küçük bir peri gibi kıvranıyordu.

Nefes almasına bile fırsat vermeden ayağına kalkıp üzerine atıldım, elini tuttum ve kirli ıslak parmaklarımı açık ağzına doğru yönelttim.

"Em," dedim, o da bana beni çılgına çeviren o küçük iniltisini verdi. O küçük inilti bana onun gerçekten ne kadar pis bir orospu olduğunu anlatıyordu.

"Emerek temizle," dedim tekrar ve zonkluyordum. Aletim çok sertleşmişti ve gözleri benimkilerle buluştuğunda daha da sertleşti.

O da en az benim kadar istiyordu.

"Em onları," dedim ve o da alaycı bir tavırla dilini güzelce dışarı çıkardı ama küçük bir melek gibi davranmaya çalışıyordu.

Bunun için çıldırmıştım. O kadar delirmiştim ki taşaklarım tekrar ateş etme ihtiyacıyla acıyordu. Dayanamadım. Onun o pis parmaklarını emdiğini görmeye dayanamıyordum.

"Lanet olsun, Anna. Benim için yala," diye homurdandım ve o da sırttı. Sırttı ve gözlerinde o çok sevdiğim pis parıltıyla bana baktı.

Ve sonra benim pis küçük sürtüğüm ona söyleneni yaptı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Anna

Parmaklarımı ağızıma aldığımda tüm vücudum karıncalanıyordu. Klitorisim hâlâ vızıldıyordu, ılık ve ıslaktı, kirli külotum sıkıca bastırılmıştı.

Dağınıktım. Her şeyi berbat etmiştim ve bununla birlikte yatağını da berbat etmiştim. Ama kötü hissettirmiyordu. Hayatımda bir kez olsun kötü hissetmedim.

Ne bir tiksinti, ne bir yargılama, ne de minnettar olmam gereken bir bakıcı olduğu fikri vardı. O tam tersiydi. Tam tersi.

Parmaklarımın tadı acıydı ve dölle doluydu ve ben bunu istiyordum. Bunun çok pis olduğunu bilsem de, kalbim hızla çarpsa da ve Lucas'ın sırlıklam külotumun içinden klitorisimin tadına baktığına hâlâ inanamasam da hepsini istiyordum.

Onu istedim.

Parmaklarımı inleyerek, şapırdatarak ve içimde toplayabildiğim her ihtiyaç kırıntısıyla emdim.

Hâlâ kıvranıyordum, bacaklarımı iyice açmışım, klitorisim daha fazlası için haykırıyordu ki daha yukarı tırmandı ve sikini yüzüme doğrulttu.

Ağızımı daha da açmak dünyanın en doğal şeyiydi ve onun dudaklarımı aralayıp parmaklarımla birlikte aletini ağızıma soktuğunu hissetmek de dünyanın en doğal şeyiydi.

"Beni temizle" dedi, ben de yaptım.

Ben emiyor, yalıyor ve inliyordum, o ise daha fazlası için itiyor ve küfrediyordu. Kalçaları gergindi ve sonuna kadar dalmamak ve boğazıma boşalana kadar ağızımı sikmemek için kendini zor tutuyordu.

"Siktir, Anna. Bu çok iyi hissettiriyor."

Evet, iyi hissettirdi.

Bir utanç çukuru olmalıydı, ama değildi.

Kendinden utanan küçük bir inek gibi yanmam gerekirdi ama öyle olmadı.

Beni bundan kurtarmıştı ve şimdi yükseliyordum. Parlıyordum. Yaşıyordum.

Ben *bendim*.

"Siktir," dedi tekrar ve kendini itmeyi bıraktı. "O parmakları iyi bir küçük kirli orospu gibi emmeye devam et."

Aletini çekip üstüme yerleşirken nefesleri ağırlaşmıştı. Külotumu yana doğru çekiştirdiğinde ve başı içeriye doğru ilerlediğinde hala parmaklarımı emiyordum. Ve sonra durakladı.

Durakladı ve beni deli etti. Alay

ediyordu.

Alay ediyordu.

"Lütfen..." Fısıldadım ve o da ne istediğimi anladı.

Onu içime iten tek bir hamleydi ve bir anda taşaklarının derinliğine inmişti, sert, hızlı ve altımızdaki şilte zıplarken beni inletecek kadar sertti.

Beni parmaklarımın etrafından öptü, dili ıslak ve açtı, ben de onu öptüm. İhtiyaç, istek ve aşk. Onu o kadar çok seviyordum ki kalbim yerinden fırlayabilirdi.

Parmaklarımı öpüşmemizden kurtardım ve diller, dudaklar ve inlemeler arasında gidip geldik.

Beni becerdi. Sertçe. Kalçalarının açısını biliyordu, siki tam içime giriyordu ve kendimi yeniden inşa ettiğimi hissettim. Kaslarımın aşağıya doğru sıkıldığını hissettim.

Sikkeyim.

Hissettiklerimden başka her şeye kendimi kaptırmıştım, sertçe içeri girerken ağzına karşı inliyordum.

Sebastian'ın beni sinirlendireceğinden korkmuştum ama sinirlendirmemişti. Lucas'la değil. Lucas'ın ağzı ve vücudu benimkinin üzerindeyken değil.

Ellerim havada ve ona doğru uzanıyordu, parmaklarım sırtına batıyor, tırnaklarım sıkıyordu. Külotum yana doğru gerilmişti ve içimi yakan şey utançtan başka bir şey değildi.

O bunu istedi.

Beni istedi.

Alnını benimkine bastırarak kadar öpücüğe ara verdi, itişler hâlâ mükemmel bir ritimle devam ediyordu.

"Şimdi ve burada böyle boşalabilirim," dedi bana, ama gözlerinde bayıldığım o kirli parıltı vardı ve gülümsemesi de buna uygun olarak saf bir pislikti. "Bu şekilde boşalabilirim Anna, ama boşalmayacağım."

İçimden çıkarken haykırdım ama eli hemen aşağıya inip sikinin yerini aldı ve bir usta gibi amımı tıngırdatmaya başladı.

"Benim kirli kızım ol," dedi ve ne demek istediğini anladım. İki parmağını kıçıma sokup içeri ittiğinde hazırdım.

"Evet!" İnledim. "Siktir, evet! Evet!"

Kirli, ıslak külotumu kalçalarımın altına aşağı yırtarken kıvranıyor ve nefes nefese kalıyordum. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede üzerimdeydiler. Onları klitorisime sürttü, ama daha ileriye. Daha derine. Her yerime.

Her yere sürttü.

"Bana durmamı söyle," dedi. "Bana durmamı

söyleyebilirsin." Ama ben başımı salladım.

Durmasını istemedim.

Bana her şeyi vermesini istedim.

Aramızdaki külotu yukarı çektiğinde yüz yüze gelmiştik. Ağzını sonuna kadar açıp danteli dişlerinin arasına sıkıştırırken gözlerimi ayıramıyordum. Ve sonra emdi. İğrenç külotumu iğrenç iniltilerle emdi ve sikini tekrar aramıza sürttü, ama bu sefer et eteydi ve daha fazlasını istemekten kendimi alıkoyamadım. Onunla buluşmak için ağzımı güzelce ve genişçe açmaktan kendimi alamadım ve bu çılgıncaydı ve pislikti, ama bizdik.

Siktir, bizdik.

Beni dillerimizin arasındaki kirli ıslak dantellerle öptü ve duyularım yanıyordu ve vücudum onunkine karşı bükülüyor, nefes alıyor, inliyor ve onu sıkıca kavırıyordu.

Çılgın.

Ateşli.

Lucas.

Bu aşık olduğum Lucas Pierce'dı. Kısıtlama yok. Yargılama yok. Engel yok. Özürsüz istekler. Özür dilemeyen pislik. Özür dilemeyen o.

Kirli ıslak çarşafların içinde, açık ağızlarımızın arasında kirli ıslak külotlarla beni tekrar tekrar boşalttı ve ben kayboldum. Patlamanın içinde kayboldum. Duygulardan ve kalbimin alev alev yanmasından başka bir şey yoktu.

Gözleriyle buluşacak kadar öpüşmeyi kestiğimde hâlâ çılgınca nefes alıyordum ve o ne istediğimi biliyordu. Ben daha kelimeleri söylemeden sikini tutmuş hareket etmeye başlamıştı bile.

"Ağzıma gel," diye fısıldadım. "Lütfen Lucas, ağzıma gel."

Başımı arkaya doğru eğdi ve üzerimde diz çöktü, yarağı yükseliyordu, ağzımın açıklığına bakarken prekum damlıyordu. Dantel dilimin üzerindeydi ve onu dudaklarımın üzerinde sıkıca gerdi, aletini o kadar sert çalıştırdı ki ıslaklığı duyabiliyordum.

"Benim pis orospum gibi al," diye inledi ve sonra boşaldı. Yüzümü sırlıslıkla eden, açık ağzıma ve yanaklarıma sıçrayan saf bir krem fişkırdı, ama çeşme devam etti, başka bir akış tam gözümüne indi.

Kahretsin, hepsini istedim.

Bitirdiğinde titriyordu. Ben de öyle.

"Lanet olsun, Anna," dedi ve göğsünü benimkine dayayarak kendini aşağıya indirdi. Bacaklarımı ona doladım, sıcaktı, güçlüydü ve istediğim her şey ondaydı.

Ondan beni öpmesini istememe gerek yoktu, o zaten oradaydı. Yanağımdaki döllerini yaladı ve dilini tekrar ağzımın içine soktu. Ve içimde hiç utanç yoktu. Ayağa fırlamak ve zayıflığımı gizlemek için hiçbir dürtü yoktu. İğrenç bedensel fonksiyonlarım ve onları kontrol edemediğim için kendimden nefret etmek yoktu.

Ruhum yükseldi.

Kalbim yerinden fırladı ve beni uçurdu.

Mutluydum. O kadar mutluydum ki gökyüzüne dokunabilirdim.

Lucas sonunda geri çekilip külotu ağzımdan aldığı anda nefesini tutuyordu. Sırt üstü döndü ve elime uzanmadan önce bir tür zafer bayrağı gibi külotu karnının üzerine bıraktı.

Parmaklarımı sıktı ve tavana bakarak sırttı. Ben de öyle.

Ben de sırtıyordum.

Ve sonra gülüyordum.

"Sperm gözüm var," diye kıkırdadım, gerçekten de vardı. Şimdiden acımaya başladığını hissedebiliyordum, dakikalar içinde kan çanağına döneceğinden emindim.

O da benimle birlikte gülüyordu ve bu çok güzel bir sestti. "Evet, pis kız. Sanırım yakın zamanda sana bir porselen bebek gibi davranmayacağımı söylemek yanlış olmaz."

Ben de nefesimi tuttum ve Pazar sabahının pratiklikleri sonunda bizi etkisi altına alana kadar birbirimize sıkıca sarılarak sonrasının vızıltısı içinde rahatladık.

Hareket etme zamanı gelmişti.

İlaçlarımı bavulumdan çıkarmak kolaydı ve Lucas yatağı sıyırırken onları meyve suyuyla birlikte aldım.

Çarşafı çamaşırhanede toplarken içimde hiçbir mahcubiyet yoktu. Birlikte dişlerimizi fırçalarken ve dağınık saçlarımı bir düzene sokarken hâlâ sırtıyordum.

Kahvaltı ediyor ve bahçede koşuşturan köpekleri izliyorduk ki sohbet kaçınılmaz olarak bir gün öncesine geldi - ama bugün daha önce durmadığı bir yere geldi.

Dün evden çıkmadan önce Nicola'nın onu koridorda yakalaması üzerine düştü.

"Yasmin Boyle'la konuşmam gerektiğini söyledi," dedi Lucas ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Yasmin Boyle'un benimle ne hakkında konuşması gerektiğine dair bir fikrin var mı? Onu yıllardır görmedim."

Omuz silktim. "Maya'dan hoşlanmıyor. Kızlar gecesinde ve Amy Miller'ın düğününde bana bunu anlatmaya çalışıyordu ama ben dinlemedim. Kendimi dinlemeye ikna edemedim. Alakalı görünmüyordu."

"Maya'dan hoşlanmıyor mu?" diye sordu ve şaşkınlığı daha da arttı. "Biz bir araya geldiğimizde çok iyi arkadaşlardı."

"Artık değil," dedim ona. "Artık ondan kesinlikle hoşlanmıyor. Ona hiçbir şey borçlu olmadığımı söyledi. İkimizin de olmadığını söyledi."

Tostunu bitirip telefonunu eline aldı ve rehberinde gezinirken ona baktım. "Sanırım şu anda Newcastle'da. Numarası bende yok."

"Ben bakarım."

Çantamdan telefonumu aldım ve Nicola'yı aradım, çünkü kızlar gecesine katılabilmesi için bazı iletişim bilgilerine sahip olmalıydı.

Lucas'ın Yasmin Boyle'la konuşmasının neden bu kadar önemli olduğunu da sordum ama aldığım tek cevap bir numara ve *Lucas'ın ona kendisinin sorması* oldu.

Normal şartlar altında onu daha fazla zorlardım ama o konuşmayı nasıl olduğumu anlatmaya çevirdi ve ben cevap vermeyi bitirdiğimde Lucas benden onun numarasını almış ve aramayı yapmıştı bile. Ben Nicola'ya cevap vermeyi bitirdiğimde o telefonda onunla konuşuyordu ve o konuşurken iyi olduğumu bildirmek için annelere ve Vicky'ye mesaj attım.

Dinlemedim, çünkü haddime değildi, dikkatimi kendi konuşmalarına verdim. Ama dinlemiş olsaydım da mahremiyeti açısından pek bir fark yaratmayacakmış gibi görünüyordu.

Telefonu kapatıp mutfak masasına, yanıma döndüğünde çok şaşkın görünüyordu. "Bana yüz yüze söylemek istiyor. Telefon ya da mesajın yeterli olmadığını söylüyor."

Başımı öne eğdim. "Ama o Newcastle'da, değil mi? Bir dahaki sefere ne zaman gelecek?" Sigaraya uzandı. "Yakın zamanda değil," dedi ve bir tane yaktı.

Bu sefer ona katılmamaya karar verdim ve sürüyü yalnız bıraktım.

"Belki Nicola'yı zorlayabilirim. Amy Miller'ın düğününden sonra benimle bir şeyler konuşmaya çalışıyordu ama ben dinlemek istemedim."

Başını iki yana salladı. "Sanırım Yasmin'in kendisiyle konuşmam gerekiyor. Bu konuda içimde tuhaf bir his var. Ne olduğunu bilmiyorum. Biraz ürkütücü."

Sırttım. "Psişik sezgilere inanmak sana göre değil."

Bir kahkaha attı. "Hayır ama sırlara ve saçma sapan ifşaatlara inanırım."

Yan taraftaki saksıda söndürmeden önce sigarasından neredeyse hiç içmemişti. "Onu görmeye gidebilirsin," dedim. "Yani, eminim sana adresini verir."

Ülkenin öbür ucuna bu kadar uzun bir yolculuk yapmanın mümkün olmadığını söyleyip geçiştireceğini sanmışım ama öyle olmadı. Düşünürken sık sık yaptığı gibi sakalını çekiştirerek pencereden dışarı baktı.

Gözleri güneş ışığında en koyu benekli yeşildi ve ben bakakaldım. Baktım ve onu düşünürken izledim.

Onu çok seviyordum.

Yasmin Boyle'un söyleyeceklerinin ne kadar önemli olduğunu bilmek istiyordum.

O da öyle.

"Bu gece uyku saatinden önce dönebilirim," dedi. "Köpekleri de arabaya alabilirim."

"Öyleyse yap," dedim ona. "Eğer gerçekten tuhaf ve bilmeye değer bir şey olduğunu düşünüyorsan, o zaman bugün yap." Durakladım ve tarttım. "Yani, ben de seninle gelebilirim. Yol için."

Gözleri benimkilere dikilmişti. "Bunu yapabileceğinden emin misin? Seni ailene bırakıp daha sonra alabilirim. Ya da kalabilirim, Anna. Seni yakın zamanda terk edecek değilim."

Bunun üzerine ona sahte bir kaş çatma hareketi yaptım. "Porselen bebek yok, unuttun mu?"

Güldü ve sonra doğruca ayağa kalktı. "Pekala o zaman, küçük bayan pislik. Büyük ifşaat için Newcastle'a gidelim."

Biz de öyle yaptık.

Newcastle'a doğru yola çıktık, yolda Bill ve Ted'in toplarını kovalamaları için durduk.

Servislerde öğle yemeği için durduk ve yol boyunca dünya, hayat ve son on yıl hakkında konuştuk.

Yasmin Boyle'un Newcastle'daki küçük, tatlı teras evini uydu navigasyonunu kullanarak kolayca bulduk ve araba yoluna çektik; bizi gergin bir gülümsemeyle karşıladı ve ikimizi de bir fincan çay için oturttu.

Ve sonra ona sordu.

Ondan haber almak için neden Newcastle'a kadar gitmesi gerektiğini ve Nicola Henshaw'ın koridorda kolunu tutmasına neden olacak ne biliyor olabileceğini sordu.

Boğazını temizledi, adamın gözlerinin içine baktı ve bir nefes aldı.

Göbeğim garip bir şekilde kasıldı, çünkü onu görebiliyordum.

Yaklaşmakta olan şeyin vaat edilen kadar ciddi olacağını görebiliyordum. "Hikâyenin tamamını kimseye anlatmadım," dedi ona. "Nicola Henshaw'a bile, sadece bir kısmını anlattım."

"Devam et," dedi. "Artık hiçbir şeyi saklamayın."

Başını salladı. "Sana her şeyi anlatacağım," dedi ve telefonunu çıkarıp bir ekran görüntüsü olarak uzattı.

Lucas'ın gözleri daha ben görmeden kocaman ve vahşi olmuştu, yutkundu ve solgunlaştı, ahizeyi ondan almadan önce parmaklarımın titremesi yeterliydi.

Ama gözleri o konuşmaya başladığında olduğu kadar vahşi değildi.

Benimkiler de öyle.

Kırkınıc Bölüm

Lucas

Pazartesi sabahına kadar kendimi toparlamayı başardım.

Anna ile Newcastle'dan dönerken yol boyunca mutlu bir şekilde konuştuk, her ne kadar ikimiz de sevişmekten bitap düşmüş olsak da. O gece uyuyana kadar ona sarıldım, sonra yatağın altındaki dizüstü bilgisayarımı kullanacak kadar ondan uzaklaştım.

Tanrım, iyi ki yapmışım.

Alarm çaldığında tekrar onun yanındaydım. Birlikte kahvaltı ettik ve her zamanki gibi içeri girmekte ısrar edince onu işe bıraktım. Güzel minx'imın omzunun üzerinden gülümsemesini ve kapıdan içeri adım atmadan önce bana bir öpücük üflemesini izledim ve ben de ona bir tane üfledim.

Ve sonra harekete geçtim.

Allah bilir, yeterince vardı.

Lewton's Consultancy'nin arkasındaki otoparkta durdum ve dizüstü bilgisayarımdan işyeri hesabıma giriş yaptım. Ekibime bugün gelemeyecek kadar hasta olduğumu belirten bir mesaj bıraktım ve ardından gömülü sistem dosyalarımın Sebastian Maitland bok fırtınamı çağırdım.

Anna'nın sözüne karşı polis hiçbir şey yapmayacaktı ve bunu biliyordum. Onu avlamanın ve aletini taşaklarından ayırmanın heyecanını yaşardım ama bu beni kesmezdi. Onun gibi bir orospu çocuğ için değil.

Acı en çok yumruğnu doğrudan kalbe indirdiğinde can yakar - ve Sebastian Maitland'ın kalbi tek bir pozisyonda sabitlenmişti. Ben de ondan aldım. Kahrolası kalbini göğsünden bir hamlede sktm ve anonim e-posta sunucumdan gönder tuşuna basarak kahrolası kaderini mhrledim.

Ve sonra ikinci raunt için harekete geçtim.

Arabayla Maya'nın köyüne gittim ve Millie'nin okuldan dönmesini bekledikten sonra arabayı onun garaj yoluna çektim ve kapısına dayandım.

Lanet olsun, orada olduğm haber vermek için kapıyı yumrukladım.

Beni beklemediğini söylemek hafif kalırdı. Cevap verdiğinde şokla geri sıçradı ve sonra yüzünde parlayan sahte bir gülümsemeyle şoku sıcaklığa dönüştü.

Kafam karıştı.

Kafası çok karışıktı.

Gülümsüyordu.

Sahte.

Ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordum. Yapmak.

İstiyordum. Her zamanki gibi.

Tıpkı son on yılda olduğu gibi.

Eşikten geçip oturma odasına doğru ilerlerken omuzlarımdaki sertliği görünce ifadesi değişti. Onunla yüzleşmek için döndüğümde çenemdeki tiksinti kıllarını görmemiş olması mümkün değil.

"Eee?" dedi, sanki her zamanki gibi göt herif benmişim gibi. "Bu hazırlıksız arama da neyin nesi? Biraz kahve içebilirdim ama önceden haber verseydin iyi olurdu. Millie saat üçe kadar okuldan dönmeyecek."

"Yasmin Boyle doğaçlama bir çağrı," dedim. "Dün Newcastle'a gittim. Epey sohbet ettik."

Yasmin'in adını duyunca gözlerinde bir korku parıltısı gördüm ama o bunu umursamadı ve Millie'nin oyuncaklarından bazılarını kanepeden toplamakla meşgulmüş gibi yaptı. "Yasmin Boyle bazen saçma sapan konuşuyor, Lucas. Umarım bütün o yolculuğu sırf onun saçma sapan hikâyelerini dinlemek için yapmamışsındır."

"Hayır," dedim ve cebimden telefonumu çıkardım. "Görünüşe göre bütün o lanet yolculuğu *seninkini* duymak için yapmışım."

Ekran görüntüsünü çağırıp verdim ve eğer Yasmin Boyle'un olayları anlatışında yanıltıcı herhangi bir şey olduğuna dair herhangi bir endişem olsaydı, Maya'nın o bir kalp atışlık tanıma anındaki suçlu dehşet ifadesi anlaşılmayı sonsuza dek mühürlerdi.

"Pek görüldüğü gibi değil," dedi ama yanakları şimdiden pespembe yanmaya başlamıştı.

"Gerçekten mi?!" Tükürdüm. "Çünkü benim durduğum yerden oldukça kötü görünüyor. Peki beni aydınlatmaya ne dersin?"

Tereddüt etti, omuz silkti ve sonra yüzünde milyonlarca kez gördüğüm o ifade belirdi. Kurban Maya. Zavallı Maya. Zavallı masum Maya çok kötü yargılanıyor.

Kendini kanepeye oturttu ve tüm dünya onun omuzlarındaymış gibi davrandı, ama bu sefer işim bitmişti. Onunla ve temsil ettiği her şeyle işim bitmişti.

"Buna başlamadan önce unutma," diye sızlandı. "Millie'yi bu işten kurtardığımızı unutma. Millie'ye sahibiz ve o her şeyimiz!"

"Bana neyi hatırlayacağımı söyleme!" Tısladım. "Bana sadece ne olduğunu söyle!"

Derin bir nefes aldı ve onu dinlemem için oturmamı söyledi ama ben oturmak istemedim. Çok sinirliydim, ellerim ceplerimde, volta atıyordum, volta atıyordum, volta atıyordum. Kalbim güm güm atıyor ve içim burkuluyordu, çünkü birinin özünde bencil bir kaltak olduğunu ne kadar bilerseniz bilin, bunun tüm inkarların ötesinde yüzünüze çarpılması başka bir şeydir.

Ekran görüntüsünü tekrar tekrar okumasını izledim, içim her seferinde biraz daha burkuldu.

Sonunda, sanırım kolay bir çıkış yolu olmadığını anladığında, başını salladı ve telefonumu sehpanın üzerine bıraktı.

"Oldukça ilginç bir hikâye," dedi ve ben de içimden

küfrettim. "Devam et o zaman. Başla."

Derin bir nefes aldı, genellikle suçluluk duygusuyla dağları yerinden oynatacak bir alt dudak titremesi taklidi yaptı, ama bu sefer yapmadı ve sonra başladı.

"Ben, Dawn, Hannah ve Yasmin, Leominster'daki o büyük fuara, Psychic Showdowns'a gittik. Bu bir hafta sonu etkinliği idi ve aylardır buna hazırlanıyorduk, tüm atölye çalışmalarını yapıyor, derslere ve her şeye hazırlanıyorduk." Durakladı. "O zamanlar nasıl biri olduğumu hatırlıyor olmalısın Lucas. Psişik ruhanilik benim tüm hayatımdı. Her zaman daha yüksek bir amacın peşinde koşar ve bunu önümdeki yola uygulardım. Benim olayım buydu. Dawn'un da. Ve Hannah'nın."

"O zamanlar nasıl olduğunu çok iyi hatırlıyorum Maya," dedim ona. "Sadece devam et, lütfen."

Başını biraz daha salladı ve kurbanın gözyaşlarının akmaya başladığını gördüm ama bu sefer buna izin vermeyecektim. Onun saçmalıklarını dinlemeyecektim. Daha fazla değil.

"Yoğun bir hafta sonuydu," dedi. "Hepimiz terapilere ve kurslara gerçekten derinlemesine dalıyorduk ve bunun bir parçası da Kade Riley ile bir seans yapmaktı. Kade Riley'i hatırlıyor musunuz? Kade Riley'i hatırlıyor olmalısınız?"

Boş boş baktım. "Kade Riley de kim?"

"Psişik guru, Kade Riley. TV programı yapan ve dünya çapında hafta sonu kursları veren adam. İnanılmaz biri."

"Kade Riley'nin kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok," dedim ona. "Ne fark eder ki?"

"ÇÜNKÜ ORADAYDI!" diye tersledi. "Çünkü yıllardır onu görmek için yanıp tutuşuyordum! Ve o oradaydı! Ve onunla bir seans yapabildik, Kade siktiğimin Riley'siyle bire bir! Bunu ikame edemezsin, Lucas! O çok iyiydi!"

Hala boş boş bakıyordum, yıllardır içinde olduğu kabarık Yeni Çağ saçmalıklarına hala ne kadar inandığına tam olarak inanamıyordum.

"Yani?" diye sordum. "Bunun senin yalancı bir orospu olmanla ne ilgisi var Maya? Tüm hayatımı sikip atmanla ne alakası var?!"

Derin bir nefes aldı ve işte yine oradaydı, mızımız küçük kurban kısmı gözlerinin içinden parlıyordu.

"Çünkü bana kaderimizin birlikte olduğunu söyledi! Ben ve sen!" Bakışları çılgınca yoğun. "Ondan kartlarımı okumasını istedim ve o da okudu. Onları okudu ve bana hayatımdaki adamın bana bir çocuk doğuracağını ve benim dünyam olacağını, yolun nasıl zor olacağını ve ihanet içereceğini, ama başaracağımızı söyledi. Birlikte geçireceğimiz bir gecenin yepyeni bir hayata yol açacağını söyledi ve bu, hisler beslediğimi bildiğim biriyle olacaktı... karşı koyamayacağım biriyle..."

"SEN NEDEN BAHSEDIYORSUN?!" Bağırdım, sonra nefesimin altında tekrar küfrettim. Sabit tuttum, kendimi volta atmaya devam etmeye zorladım ve o başını sallayarak kelimeleri buluyordu.

"O sendin!" diye bağırdı. "Karşı koyamadığım ve hissettiğim sendin! Anna'nın olmadığı o gece seni görür görmez anlamıştım, tökezliyordun ve benimle birlikte taksinin arkasına tırmanmıştın. Kade'in bahsettiği hayatımdaki adamın sen olduğunu biliyordum."

Şok içinde bakakaldım ve başımı sallamaya başladım ama o da bana doğru başını sallıyordu.

"Bu doğru, Lucas. Kade'in bahsettiği kişi sensin. Hatta seni mükemmel bir şekilde tarif etti. Geniş omuzlar, o kirli pırıltı ve sert çene... sakal ve saç... ve giymeyi sevdiğin takım elbiseler. Hatta yeşil bir takım giyeceğini bile söyledi, Lucas. Tıpkı en sevdiğin gibi. Hannah ve Dawn onlara söyler söylemez sen olduğunu söylediler. *"Bu Lucas Pierce, Maya!"* dediler.

Yaklaştım ve bakışlarım tamamen kin dolu olmalıydı.

"Yani lanet olası bebeğime hamile olduğun konusunda bana yalan söyledin çünkü ruhani bir kaçık sana *kaderimizde* olduğunu mu söyledi? Söylediğin bu, öyle mi? Kötü niyetli, sapkın, lanet bir kaltak olmanın ve hayatımı mahvetmenin *kaderinde* olduğunu mu düşündün?"

Başını iki yana salladı. "Hayır! Sana bunu söylediğimde hamile olabileceğimi düşünmüştüm. Anna inzivadan eve ilk döndüğünde ihaneti aradan çıkarmanın daha iyi olacağını düşündüm. Böylesinin herkes için daha iyi olacağını düşündüm."

"Yani YALAN SÖYLEDİN!" Tükürdüm ve öfkem taşıyordu, nefesimi tutacak kadar arkamı döndüm ve o arka planda mırıldanmaya devam ediyordu, doğru olacağından nasıl bu kadar emin olduğunu, aramızdaki ilişkinin yürümesi gerektiğinden ve hala yürüyebileceğinden nasıl bu kadar emin olduğunu mırıldanıyordu.

"SİKTİR GİT!" Çığlık attım ve kendimi tutmakta zorlandım. Çok zordu. Gözlerim tekrar onunkilere çarptığında saf ateş olmalıydı. "O hamilelik testini bana titreyen parmaklarınla uzattın, sanki tüm geleceğin için korkuyormuşsun gibi, Maya! Kusma isteğime karşı koyduğumu gördün, tüm hayatımı bana kustuğun o saçmalık yüzünden kaybedeceğimi biliyordum!"

"Büyük resim için!" diye ısrar etti ama ellerim şakaklarıma kadar kalkmıştı.

Kükrememi tutamadım. "DAHA BÜYÜK BİR RESİM YOKTU!"

Başını iki yana salladı. "Vardı! Büyük resim Millie'ydi! Büyük resmin Millie olduğunu aklından çıkaramazsın, Lucas. Millie vardı!"

Yaklaştım ve ona doğru eğildim. Sesim öfke, acı ve nefretle dolu bir tıslamadan başka bir şey değildi. "Bir daha asla ama asla Millie'yi bana karşı kullanma, seni aşağılık kaltak. Sana hiçbir şey borçlu değilim."

O zaman gözyaşları sel olup aktı. "Bizim için planlanmış güzel bir hayatımız vardı Lucas. Eğer beni sevmene izin verseydin, şu anda hâlâ bir hayatımız olurdu."

Sesim alçak ve soğuktu, içimde bıçağı köreltecek en ufak bir sempati kırıntısı bile kalmamıştı.

"Sen hiç olmamış bir düşük için hıçkıra hıçkıra ağlarken sana sarıldım Maya. Suçluluk duygusu

yüzünden kendimi sana teslim etmeye çalıştım. Düzgün bir adam olmaya çalıştığım için. Ama buna ihtiyacım yoktu.

değil mi? Sana bok gibi davranmama gerek yoktu. Ne o zaman, ne de başka zaman."

"O zamana kadar hamile kalacağımı sanıyordum!" diye karşı çıktı. "Dürüst olmak gerekirse Lucas, o zamana kadar gerçekten hamile kalacağımı düşünmüştüm. Olmak istedim."

"Yani kayıp numarası mı yaptın? Ve aramızdaki ilişkiyi yürütmek istememe yetecek kadar ciddi bir acı numarası mı yaptın? Sen hasta bir kaltaksın, bunu biliyor musun?"

Ama o bunu bilmiyordu. Hâlâ kurban gözlü ve hayalperestti.

"Bunun uzun vadeli kader için kısa vadeli ihanet olduğunu düşünmüştüm. Birlikte yaşamak için bu kadar bencil bir pislik olacağını ve Anna Blackwell'i asla unutamayacağını fark etmemiştim, değil mi? "BAŞARACAĞIMIZI SANMIŞTIM!"

Anna'nın adını onun ağzından duymak bile beni sarsmaya yetmişti. Hışımınla ön kapıya gittim ve bir sigara yakıp derin nefesler çekerken içeriden Maya'nın hıçkırıklarını duydum.

Bu sefer, hayatımda ilk defa, onun peşinden gitmedim.

Zamanın sonuna kadar ağlayabilirdi ama ben yine de peşinden gitmezdim. O benim için ölmüştü.

Yasmin'in ekran görüntüsü Maya ve onun aptal çevresi tarafından beslendiğim saçmalıklara ışık tutmaya yetmişti ama yine de bunları gerçekten duymak çok daha zordu.

Maya'dan Yasmin'e, Hannah Ames'ten o üzücü günde barda bana göstermek için pozitif hamilelik testini ödünç aldığına dair duyduklarını unutmamasını isteyen mesajı görmüştüm ve ne kadar mutlu olduğumuzu, bazen insanların daha iyi şeyler için kötü şeyler yapmaları gerektiğini, öyle değil mi? Öyle değil mi Yasmin?

Mesaj çok uzun zaman öncesine aitti ama ima ettiği şey hâlâ eskimemişti. O, hayatımın geri kalanında beni tuzığa düşürmek için sarhoş gecemden ve aptalca hatamdan yararlanan aşağılık bir kaltaktı. Eğer o sarhoş gecede aptalca bir hata yapmış olsaydım bile.

Eğer o gece onun yatağında gerçekten sikimi

kaldırabilseydim. Ama oraya gidemezdim.

Ben bile bu kadar yalana meydan okuyup diğer taraftan kızımızın lojistiğini birlikte halledecek kadar medeni bir şekilde çıkmayı kendime yediremedim.

Sigaramı içip içeri girdiğimde hala kanepede hüngür hüngür ağlıyordu, her zamanki gibi dünyayı yöneten kendini beğenmiş bir sürtükten, çok kötü muamele gören zavallı küçük prensese dönüşmüştü.

Uzun süre buna inandım.

Buna çok uzun zamandır inanıyordum.

"Beni hayatından çıkardığında Anna'nın epilepsi olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sesimi konuşabilecek kadar sakın tutmayı başararak söyledim. "Son on yılımı senden nefret ederek geçirdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Ona yaptığım şey için kendimi mi suçlayacağım?"

"Millie'yi biz yaptık!" diye tersledi. "Tanrım, Lucas! Millie'yi biz yaptık! Burada önemli olan tek şey bu!" Ama önemli olan tek şey bu değildi.

Önemli olan tek şey, onun benden hiçbir şey hak etmeyen, en ufak bir saygı kırıntısını bile hak etmeyen bir pislik olduğuydu.

Yanına oturmadan önce boğazımı temizledim ve o kadar sinirlenmişim ki bana yaklaşmaya bile çalışmadı.

Çok sakın, çok net ve yıllar boyunca binlerce kez olmam gerektiği gibi bir adamdım.

Gerçekten olduğum adamdım, omurgamın sonuna kadar sağlam olduğundan emin olmalıydım.

Ona Hampshire'a taşınmayacağını, burada kalacağını ve Millie'nin zamanını ikimiz arasında gayet iyi paylaşacağını söyledim.

Ona, yalancı bir kaltak olduğunu kabul etmesi gerektiğini, beni çok uzun zamandır çarpık istekleri etrafında döndürdüğünü ve şimdi gitmeme izin vermesinin zamanı olduğunu söyledim.

Ona boşanacağımızı söyledim ve o hesapçı beyninde zerre kadar mantık olsaydı, çizgiyi imzalamanın ve bundan sonra oyunlarını kendine saklamanın kendi çıkarına olacağını görürdü.

Ona Anna'yı sevdiğimi söyledim.

Ona Anna'yı hep sevdiğimi söyledim.

Ona, yaşadığım sürece bir daha asla Anna Blackwell'le arama giremeyeceğini söyledim. Ve lanet olsun, ciddi dim.

O beyannameyi kanla imzalardım.

Ağladı.

Feryat etti.

Bana hiçbir zaman böyle olmadığını, beni sevdiğini, yolun yol olduğunu, Millie'ye sahip olduğumuzu falan filan söyledi.

Ona, insanların bu konuda kendi kararlarını vermelerine izin verip vermeyeceğimizi ve önemli olduğunda ne kadar çarpık, yalancı bir kaltak olduğunu hikayeye dahil edip vermeyeceğimizi sordum ve gözlerimin önünde soldu.

Maya için istediğini elde etmekten daha önemli bir şey varsa, o da dünyanın onu mükemmel gülümsemesiyle Bayan Mükemmel olarak görmesiydi.

Ben de bunu kullandım. Ona saçma yalanlarının sapkın gerçeklerini kendime saklamaktan çok mutlu olacağımı söyledim, yeter ki hayatımı sevdiğim kadınla yaşamama engel olmasın - ve

küçük bir kızın bunun bir parçası olması.

Biraz daha zırladı ama önemli değildi. O entrikacı kaltakla bir saniye bile uzlaşmadan önce kendi bokumu yerdim.

Ona ya benim yolumdan gideceğini ya da gitmeyeceğini söyledim ve eğer o amcıkça davranışlarını bir kenara bırakıp yeni bir hayat için kuma bir çizgi çekmezse onu her şekilde, her mahkemede yok edeceğimi söyledim. Ayrı bir hayat. Bir daha asla birlikte olamayacağımız bir hayat.

Ve sonra ayrıldım.

Cevap beklemedim, o oturduğu yerde ağlarken koltuktan kalktım ve çıktım. Siktir et onu.

Yalanlarını sikeyim.

Yolda bir sigara daha yaktım, kalbim güm güm atıyordu ve yüzleşmeden dolayı midem bulanıyordu ama yıllardır hissetmediğim kadar büyük bir özgürlük duygusuyla oradan ayrıldım.

Maya'dan kurtulmuştum.

Asla yeterince iyi olmayan bir pislik olmaktan kurtulmuştum.

Sigaramı kamyonun kül tablasında söndürdüm ve evime doğru yola çıktım. Köpekleri gezdirdim, evden işe girdim ve akşam yemeği için dondurucuda ne olduğuna baktım.

Ve sonra on yıl önce yapmam gereken şeyi yaptım.

Anna'yı almaya gittim ve ona Maya Brooks'la tam olarak ne yaptığımı anlattım.

Bölüm Kırk Bir

Anna

İş gerçeküstüydü.

Stacey ve Lucia sabah boyunca fotokopi molalarını bana hafta sonları hakkında her şeyi anlatarak geçirdiler ve ben de dinledim, gülümsedim ve benimkiler hakkında hiçbir şey söylemedim. Gündüz rutininin tanıdık olmasında bir rahatlık vardı. Toplantı odaları, kahve molaları ve masamın önünden geçerken halının üzerinde aynı tanıdık sesleri çıkaran insanların ayakkaabıları.

Ama yine de tüm ruhum dönüyordu.

Lucas'la dönüyor, umutla, korkuyla ve hayallerle dönüyor.

Maya Brooks'un o yalanları söylemiş ve dünyamızı paramparça etmiş olabileceği ihtimaliyle dönüyor.

Arkadaşlarının bunu desteklemiş olabileceği ihtimaliyle dönüyordu. Çünkü sen nasıl yapabildin? Birinin başkalarının hayallerini yerle bir etmek için yalan söylemesine nasıl seyirci kalabilirsin?

Ancak o akşam masamdan çantamı alıp sokağa çıktığımda Lucas'ı orada beklerken bulduğumda bunların hiçbirinin gerçekten önemli olmadığını fark ettim.

Ne kadar isterseniz isteyin geçmişisi asla değiştiremezsiniz, öyleyse neden ona geleceğinizden daha fazlasını veresiniz ki?

Ne Sebastian Maitland'a ne de Maya Brooks'a bizimkilerden bir tane daha vermemeye kararlıyım.

Onunla birlikte kamyonetin yolcu koltuğuna tırmandığımda Lucas parlak bir şekilde gülümsüyordu ve çekilir çekilmez parmaklarımı onunkilere sıkıştırmak için doğruca uzandı.

Günümün nasıl geçtiğini sordu, ben de anlattım. Ona sırtarak ve dedikodu yaparak küçük bir sohbet havası verdim ama ikimiz de biliyorduk ki yüzeyin hemen altında koca bir konu kaynıyordu.

"Bana Maya'dan bahset," dedim ona. "Onu görmek için gelmiş olmalısın,

biliyorum." Bunu bilmeme belli belirsiz şaşırmış görünüyordu ama elbette

biliyordum. Onu tanıyordum.

Nefes alıp sabahının özetini anlatmaya başladığında Lydney yollarına geri dönmüştük. Maya'nın Yasmin'in onu resmettiği kadar kindar, entrikacı bir kaltak olduğunu ve ona hiçbir şey borçlu olmadığını söylerken haklı olduğunu anlattı.

Kaderlerinin birlikte olduğuna inanmak istediğinde satın aldığı Yeni Çağ medyum saçmalıklarından bahsetti ve bunu düşünmek bile midemi bulandırdı. Hannah Ames'in en büyük çocuğu Jamie'ye gerçekten hamile kaldığını ve pozitif çıkan testini oyunlarında kullanması için Maya'ya verdiğini

düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Bunu söylemek zorundaydım ve Lucas'ın gözle görülür bir

şekilde irkilmesine neden olsa da söyledim. "O gece onunla

gerçekten seks yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Bunu düşünemem," dedi. "Çünkü bu konuda da yalan söylediğini düşünmeye başlarsam, bir daha asla onunla aynı odada bulunamam. Bu zaten yeterince kötü."

"Ama bu konuda yalan söylemiş olabilir," diye ısrar ettim. "Demek istediğim, psişik kader uğruna çocuğunuza hamile olduğu konusunda yalan söyleyebiliyorsa, o zaman kesinlikle her konuda yalan söyleyebilir?"

Arabayı garaj yoluna çekti ve kontağı kapattı ama oturduğu yerden kıpırdamadan bahçenin karşısındaki eve baktı.

"O gece kesinlikle boku yemiştım," dedi. "Asla o kadar berbat olmamalıydım ve orada olduğum sırada ne olup olmadığına bakmaksızın kendimi rastgele bir kadının yatağında bulacak kadar kötü bir durumda olmamalıydım." Yüzünü bana döndü. "Gerçekten yapıp yapmadığımdan bağımsız olarak, asla bu kadar kötü bir hata yapacağıma inanabileceğim bir konumda olmamalıydım."

"Ama başaramamış olabilirsin," dedim. "Belki de o kadar sarhoştun ki, taksiden inerken tökezledin ve evde olduğunu sandın."

"Ya da o kadar sarhoştum ki taksiden inip Maya Brook'un yatağına düştüm ve onu becerecek kadar sen olduğunu düşündüm. Asla bilemeyeceğim."

Bu konuda haklıydı. Durum ne olursa olsun bunu asla kabul etmeyeceğinden emindi.

İçimi çektim ve koltuğumda arkama yaslanarak onunla birlikte eve baktım.

"Demek her şey burada yeniden başlıyor, öyle mi?" diye sordum. "On yıl sonraki yeni hayatımız."

"Her şeyin yeniden başladığı yer burası," dedi ve eli tekrar benim elimdeydi. "Buraya gelmek çok zor oldu ama buradayız. Tanrım, Anna. Geldiğimize çok sevindim."

O evde, onunla ve köpeklerle birlikte yaşadığımı hayal etmeye çalıştım. Artık evde olduğumu, tatlı küçük kızıyla tanıştığımı ve babasının sevgilisi olduğumu hayal etmeye çalıştım.

Her şey çok tuhaf olurdu. Çok tuhaf

ama çok doğru.

"Gidelim o zaman," dedim ve kamyondan inerken gülümsüyordum.

Bana akşam yemeği pişirdi ve sohbeti tekrar hayatın daha olumlu yönlerine taşıdık ve sonunda gülüyorduk, yatakta tavana bakıyorduk, el ele ve önümüzdeki yıl için fikirlerimizi ortaya atıyorduk. Yaz gezilerinden, bahçe için bir grup tavuk alıp almamamız gerektiğinden ve belki de, sadece belki, yeni kırsal yaşamımız için midilli alabileceğimizden bahsettik.

Çünkü bu buydu. Bir taşra hayatı. Şehirde normal hayatımızı yaşarken bir gün sahip olmayı

düşündüğümüz hayat.

Ve şimdi elimizdeydi.

Şimdi gerçekten önümüzde bir engel vardı.

Birkaç gün sonra polis gelmeden önce ne olacağını biliyordum. Lucas'ın oturma odasında karşıma oturup konuşmaya başladıkları anda anlamıştım.

Benim sözüme karşılık onunki, ne yazık ki dava açmak için yeterli kanıt yoktu ve ben ağlamadan başımı sallayarak geçiştirmeyi başardım, çünkü denemiştim.

Dürüst davranmıştım ve en azından denemiştim.

Onlar gittikten sonra bana sıkıca sarıldı ve ben de günlerdir içime attığım korkularımı dışarı attım.

"Ya peşimden gelirse, Lucas? Çünkü gelebilir. Hiçbir şeyin peşini bırakmaz ve öfkelenir. Onun hakkında polise gittiğim için çok öfkelenir."

"Uzun süre peşinden gelmeyi düşünmeyecek, Anna, sana söz veriyorum," dedi ve ellerini omuzlarıma koyarak beni gözlerimin içine bakacak kadar geriye itti. "Ben de hiçbir şeyin peşini bırakmam ve o da uzun süre senin peşinden gelemeyecek. Bundan eminim."

İçimde bir an panik hissettim çünkü bahsettiği şeyin ciddi olduğunu biliyordum ama gözleri o kadar sabit ve gerçektir ki.

"Söyle bana," dedim. "Lütfen Lucas, söyle

bana." O da öyle yaptı.

Yemeği hazırlamayı bitirdi ve birlikte masaya oturduk ve bana Sebastian Maitland'ın kariyerini dolandırıcılık ve rüşvet için kullanan yozlaşmış küçük bir pislik olduğunu anlattı. Sebastian'ın nasıl kibirli olduğunu ve yıllar geçtikçe saçmalıkları konusunda dikkatsizleştiğini ve üç farklı telefon hesabından iletişim faaliyetlerini kontrol ederek perde arkasını bir araya getirmenin çok kolay olduğunu anlattı.

Ve anonim olarak toplanmak ve raporlamak ne kadar kolay olmuştu.

"Sadece zamanı geldi," dedi. "Sizi temin ederim ki, kariyer günleri sona eriyor ve kendi çıkarları için yaptığı hayat seçimlerinin sonuçlarına katlanacak."

"Ama bunu yapmamalıydın, değil mi?" Ona sordum. "Bu konumunu kötüye kullanmak olur, değil mi? Ya senin de peşine düşerlerse?"

"Umarım ben ondan biraz daha dikkatliyimdir," dedi. "Ama evet, pozisyonumu kötüye kullandım. Nadiren de olsa pozisyonumu kötüye kullandım, bunu inkâr etmek mümkün değil." Omuz silkti. "Yine de buna değdiğini düşünüyorum. Kendisinin yapmadığı hiçbir şeyi kullanamazdım. Bir gün birileri onu bunun için bulacaktı, ben sadece bu süreci hızlandırdım."

Elini tutmak için masanın üzerinden uzandım. "Bunu yapmak zorunda değildin. Sebastian'a yaptıklarını ödetmek zorunda değildin."

"Bunu yapmak zorunda değildim," dedi ve iki elimi birden tuttu. "Ben istedim."

Uzun saniyeler boyunca sessizce birbirimize baktık, ikimiz de o anın içinde kaybolmuştuk.

"Lütfen bunu bir daha yapma," dedim. "Sen perde arkasında dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye çalışan süper ahlaki bir kahraman değilsin. Sen Lucas Pierce'sın, burada benimle birliktesin, tavukların ve midillilerin var ve köpekleri gezdiriyorsun. Seni bu şekilde seviyorum, lütfen bunu değiştirme."

"Bunu planlamıyordum," diye cevap verdi ve elimi öptü. "Lucas Pierce olmaktan, burada seninle olmaktan, tavuklara ve midillilere sahip olmaktan ve köpekleri gezdirmekten çok ama çok mutluyum. Bunu değiştirmeye niyetim yok. Telif etmek için fazlasıyla zamanımız var." Durakladı. "Ben sadece Sebastian Maitland'ın hakkını almasını istedim. Çok daha derine inebilir ve ona çok daha kötüsünü yapabilirdim, sizi temin ederim."

Bıraktım öylece kalsın. Derin bir nefes aldım ve tabakları temizledik ve kalbim gerçekten burada, savaşın diğer tarafında olduğum için güzel bir rahatlık dalgasıyla çarpıyordu.

Çünkü aşk bir savaş alanıdır. Gerçekten öyledir.

Darbelerimizi almıştık, siperlerde saklanmıştık ve neyse ki sonunda savaşı kazanmıştık. Ya da biz öyle sanıyorduk.

Sadece düşmanın teslim olmak istememesi utanç vericiydi.

Şu anda bile, son bir saldırı dalgası daha vardı.

Bölüm Kırk İki

Lucas

Birkaç gün içinde mutluluk içinde yaşıyorduk, sabahları uyandığımızda orada olmaktan çok mutluyduk. Sabahlıklarla kahvaltı ediyor, birlikte duş alıyor, sonra da işten önce Bill ve Ted'i dışarı çıkarıyorduk.

Onu ofisinin önüne bırakırdım, gün boyunca birbirimizi pinglerdik ve her akşam onu eve götürmek için orada olurdum. Bazen raketleri kapıp tenis kortuna giderdik ve bazı maçlarda kazanmaya o kadar yaklaşırdı ki file boyunca dans eder, bana ahududular üflerdi. Lanet olsun, onu bu yüzden severdim.

Bazen kapıdan içeri girer girmez birbirimizin kıyafetlerini parçalamaktan başka bir şey yapamayacak kadar çaresiz olurduk.

Konuşurduk. Gülerdik. Birbirimize sıkıca sarılırdık. Tıpkı geçtiğimiz on yıl boyunca yapmamız gerektiği gibi.

Ailesiyle, Vicky'yle, Nicola'yla konuşur ve iş yerindeki kızlara mesaj atardı. Her akşam Millie ile görüntülü konuşuyor, Maya'nın arka planda çıtını bile çıkarmadan okul gününden bahsediyordum.

Annem sessizdi. Tıpkı onu ilgilendirmeyen bir konu olduğunda her zaman olması gerektiği gibi.

Mutluyduk.

Gerçekten

mutluyduk.

Yeni hayatımızdaki o ilk Cuma günü Anna'yı kutlamak için şehre götürdüm. Pizza yedik, sarımsaklı ekmek yerken güldük ve masada bir prosecco ile mutluluğumuza kadeh kaldırdık.

Ama artık sigara içmiyordu, ben de içmiyordum. Nöbet

de geçirmemişti. Günlerdir.

"Belki Millie'yle buluştuğumda yine bir pizza gecesi yapabiliriz," diye önerdi ve ben de ona gülümsedim.

"Millie iyi bir dilim pizzayı sever," dedim ona. "Belki ardından bir dondurma da yiyebiliriz."

Anna'nın küçük kızıyla tanışmasını her hayal ettiğimde garip bir heyecan duyuyordum. Mutfağımızda birlikte gülüşmelerini, kanepede patlamış mısır yiyip eski çocuk filmlerini izlemelerini ve Millie'ye bir midilli alma planımızı gerçekten gerçekleştirirsek yaşayacağı mutlak sevinç patlamasını düşünmek hoşuma gidiyordu.

Yine de gergindim.

Hayatımın en önemli iki parçası birleşip yeni bir parça oluşturacağı için çok gergindim.

Anna masanın öbür ucundan, "Düşünüyorsun," deyince kendime geldim. "Ne hakkında düşünüyorsun?"

Prosecco'dan bir yudum daha aldım.

"Küçük prensesle tanışmanı düşünüyorum."

"Küçük prensesle tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi bana yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Babasına birazcık bile benzerse onu çok seveceğime eminim."

Umarım öyledir.

Lanet olsun, umarım öyledir.

"Belki bir gün küçük bir prenses daha yaparız," dedim ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Özür dilerim," diye ekledim. "Yüksek sesle düşünüyordum."

Bir parça daha sarımsaklı ekmek çıkardı. "Belki de yeriz." Bir ısırık aldı. "Belki epilepsi hafiflerse ve etrafımızdaki herkesle işler yoluna girerse ve olmak istediğimiz o küçük aile olabiliriz."

"Belki," dedim.

"Belki," diye

gülümsedi.

"Belki de bu arada barlara uğramalı ve bir ya da iki prosecco daha içmeye gitmeliyiz."

"Belki de bu arada barlara uğramalı ve bir ya da iki prosecco daha içmeye gitmeliyiz," diye güldü. "Sanırım iş yerinden kızlar bu gece Bar Royale'de olacaklar."

Biz de çıktık.

Stacey, Melissa ve Lucia ile buluştuk ve Anna'nın onların iş sohbetine katılmasını yüzümde kocaman bir sırıtişla izledim.

İkimizin de sevmediği bazı berbat şarkılar eşliğinde dans ettik, sonuna kadar güldük ve gerçek şampiyonlar gibi sigara içilen terasa çıkma dürtüsüne direndik.

Kulüpten çıktığımızda ellerimi ondan uzak tutamıyordum, taksi durağına giderken yol boyunca ağzım ondaydı. Kolları boynumdaydı ve göğüsleri göğsüme bastırılmıştı ve kıyafetler, kamusal ahlaksızlık alanlarından çıkar çıkmaz bir anda yırtıp atacağım bir engeldi.

Henüz bunun için yeterince prosecco içmemiştim.

Birkaç sokak ötedeki Neptün Çeşmesi'ne gitmemizi öneren Anna'ydı.

Ona sırtıtarak karşılık veren ve Neptün Çeşmesi'ne gitmeyi çok istediğimi söyleyen bendim, yeter ki benden herhangi bir bozuk parayla dilek dilememi beklemesin.

İkimiz de fışkıran suyun önündeki çimenlikte durup yukarıya bakmayı beklemiyorduk.

Neptün'ün kendisi, el ele, tökezleyen ayakların sesi arkamızdaki sokaktan duyulduğunda. Ve işte oradaydı.

Amcığın kendisi.

Yolda tökezleyerek ilerlerken kravatı boynunda gevşemişti ve nereye gittiğini hemen anladım. Oscars'tan Casey's Casino'ya doğru gidiyordu, yanında da iki takım elbiseli salak arkadaşı sallanıyordu.

Üçü de habersizdi, daha fazlası için dışarı çıktıklarında kafalarının yerinde olmadığı belliydi.

Orada durduğumuzu görmeseydi çok daha iyi olurdu ama ne yazık ki Anna bordo sateni ve topuklu ayakkabılarıyla dünyayı durduracak kadar ilahi görünüyordu.

Onu görür görmez olduğu yerde durdu ve ona yukarıdan aşağıya bakarken çenesi gerildi. Öfkeli, acılı ve tamamen kindardı.

İki arkadaşı onu da yanlarına çağırmaya çalıştılar ama o bunu kabul etmedi ve bize doğru ilerlemeye devam etti.

Anna'yı yanıma çektim ve onun önüne geçtim, ama hıyarın hiçbir şeyden haberi yoktu. Aradaki mesafeyi kapatırken gözleri Anna'nın üzerindeydi.

"Sözde *tecavüz mü*?" diye alay etti ve parmağını ona doğru uzattı. "Bu *tecavüz* değildi, Anna. Bunun için yalvarıyordun. Polise de öyle söyledim. İyi ki bana inandılar."

"Dur," dedim ona. "Cidden, Maitland, siktir git ve bizi yalnız bırak, lütfen."

Anna bana yaklaştı, sinirleri gergindi ama ona cevap verirken sesi çok sertti.

"Bu tecavüzdü Seb, bunu sen de biliyorsun. Hiçbir şey için yalvarmıyordum, seni iğrenç pislik!"

Arkadaşları sokağın köşesinden onu tekrar çağırmaya çalıştı ama o onlara orta parmağını gösterdi.

"Sen bir sürtüksün," diye alay etti Anna'ya. "Sen bir sürtüksün ve bunun için yalvarıyordun. Uğruna bacaklarını açtığın ezik de bu, değil mi? Lucas Pierce, sapık ucube."

Bana ters ters baktı ve çok alçaktı. Çok aşağılıktı.

"Kapa çenenini," dedim ona. "Cidden, bu iş daha fazla büyümeden siktir olup gitmelisin. Bana ne dersin de ama sakın bir daha Anna'yla böyle konuşmayı aklından bile geçirme. Eğer o amcık kafanda biraz olsun akıl varsa, hayır."

"O bir sürtük," diye tükürdü. "Pis, küçük, geçersiz bir sürtük."

İçim burkuldu ve yumruklarım sıkıldı. "Kapa şu lanet çenenini hemen." Ama kapatmadı.

Amcık yapmadı.

"Sen nankör bir kaltaksın," diye alay etti. "Bunu biliyor musun, Anna? Sen nankör bir kaltaksın ve hep öyleydin."

Onu yakalamak için uzandığımda ona o kadar hazırdım ki.

Kolunu arkadan büktüm, sertçe sıktım ve önünü kestim. "Siktir git buradan," diye tersledim ve onu iterek uzaklaştırdım.

Yine de yapmadı.

Etrafında döner dönmez bana saldırdı, dişlerini göstermiş ve gözleri bana doğru gelirken vahşileşmişti. Tekrar söylüyorum, onun için hazırdım.

Amcığın çenesine bir yumruk indirmekten ve onu ayaklarından lanet olası çimlerin üzerine uçurmaktan aldığım kadar zevk almamalıydım.

Onu omuzlarından tutup sıırıslıklam ıslak çimenlikte sürüklemekten, onu suya doğru sürüklerken takım elbisesini çamura bulamaktan kesinlikle bu kadar zevk almamalıydım.

"Aylabilirsin amına koyayım," diye bağırdım ona ve yüzünü lanet havuza daldırdım.

"Lucas!" Anna bağırdı ama ben lanet olası bir görevdeydim.

Bok parçası sıçradı ve kıvrandı, ama hava almak için çıkmasına izin vermedim. Ta ki bir yudum içene kadar.

Kalkmasına izin verdiğimde tükürdü ve kustu, ben de ona tekrar çekip gitme seçeneği sundum. "Git," dedim ona. "Sadece git, tamam mı?"

Ama yine de Anna'ya kin dolu gözlerle bakan bir amcıktı.

"O lanet bir sürtük! Zavallı küçük bir sürtükten başka bir şey değil!"

Başını tekrar altına soktum.

Bir dahaki sefere onu kaldırdığımda daha kötü kıvranıyordu ve gözlerindeki öfke ilkelden başka bir şey değildi.

"Bunun için seni mahvedeceğim Pierce!" diye bağırdı. "Polis Anna'nın saçma sapan iddiaları hakkında bir bok yapmayacak ama onlara senin lanet olası saldırını anlattığımda beni dinleyecekler. İnan bana, beni dinleyecekler!"

"Lucas!" Anna tekrar seslendi ama araya giren tek kişi oydu. Sözde *arkadaşları* çatışma sırasında sokağın köşesine kaçmışlardı ve gerçekten de kenar mahallelerde geziniyorlardı. Saçma sapan çevresi ve onun saçma sapan sadakati için tipik bir durumdu bu.

Yakınına eğilip ağzımı kulağına dayadığımda Sebastian hâlâ benim için sallanamayacak kadar harap haldeydi. Konuşmaya başlar başlamaz gerildiğini hissettim ve paniklemeinden de bu kadar zevk almamam gerekirdi. Ama kahretsin, nasıl da zevk aldım.

"Söylediklerin kimsenin umurunda olmayacak, Maitland," diye tısladım ona. "Polisin elinde seni tecavüzden yargılayacak kanıt olmayabilir, ama yemin ederim seni dolandırıcılıktan yargılayacak kadar kanıtları olacak. İbraz ettiğimde bundan emin oldum."

"Siktir git," diye homurdandı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Quayside Finans," diye fısıldadım. "Tanıdık geldi mi? Quayside Finans ve Logan Randall? Geçen Eylül ayında birinden diğerine birkaç milyon hortumlamış olma ihtimalin yok, değil mi?"

Kahretsin, nasıl da gerilmişti.

"Senin hakkında her şeyi biliyorum," dedim ona. "O amcık kafanda birazcık akıl varsa, buradan defolup gider ve bir daha Anna'nın adını bile ağzına almazsın. Onun yanına yaklaşırsan, seni çarpmak için daha kötü bir yük çekeceğim. Seni diri diri yakarım, yemin ederim."

Onu çimenlerin üzerine bıraktım, harap olmuştu, öksürüyor ve ayağa kalkmaya çalışıyordu. Anna'nın elini sıkıca tutarak yanından geçip gittim.

"Eşyalarını düzene sokmak için en fazla birkaç günün var. Senin için gelecekler," dedim ona.

"Onlara senin yaptığını söyleyeceğim!" diye hırladı, ayağa kalkmak için çeşmenin korkuluklarını kullandı. "Onlara işlerimi mahvedenin sen olduğunu söyleyeceğim ve seni de benimle birlikte alaşağı edeceğim!"

"Deneyebilirsin." Yüzümde bir sırıtişla omuz silktim. "En çok kiminle ilgilendiklerini göreceğiz, değil mi?"

"Seni alaşağı edeceğim!" diye bağırdı ama hâlâ aptal gibi ayaklarının üzerinde tökezliyordu.

Beni korkutmadı. O amcıkla ilgili hiçbir şey beni korkutmadı ve asla korkutmayacaktı.

Geçerken onu yere doğru ittim, amcığın söyleyeceği işe yaramaz saçmalıklar umurumda bile değildi.

Uzuvlarını seve seve parçalardım ama şişmiş bir çene ve sırsıklam bir dalgıç kıyafeti yeterli olurdu. Bir de kariyerini ve özgürlüğünü sonsuza dek elinden almak.

Yanından geçerken beni şaşırtan Anna oldu, yere tükürecek kadar geri çekildi.

"Beni iğrendiriyorsun," diye tısladı. "Bir daha sakın yanıma yaklaşma, seni aşağılık pislik!"

Biz yanlarından geçerken, diğer takım elbiseli hıyarlar hâlâ köşede durmuş, telefonlarıyla meşgulmüş gibi davranıyorlardı.

"Aklınız varsa o amcıkla aranızda mesafe koyarsınız," dedim onlara. Ve sonra eve gittik.

Sebastian Maitland manşetlerinin yerel gazetelerde yer alması için birkaç gün daha geçmesi gerekti.

Tutuklanmış, dolandırıcılık ve rüşvetle suçlanmış ve mahkemeye kadar parmaklıklar ardında tutulmuştu.

Görünüşe göre pek fazla gerçek arkadaşı yokmuş, zira hiçbiri kefalet ücretini ödemeye yanaşmamış.

Bu olaydan birkaç gün sonra, içine kapanık iş dehası Moose, Keith ve Ralph haftalık bilgilendirme toplantımızdan sonra çıkarken toplantı odasında beni köşeye sıkıştırdı.

Boğazını temizleyip yaklaştığında ben hâlâ dizüstü bilgisayarımı topluyordum.

"Sebastian Maitland olayını Gloucestershire Live TV'de gördüm," dedi bana. "İsimsiz bir e-posta tarafından fena halde kazıklandı, değil mi? Tuhaf bir şey."

Omuz silktim. "Evet, oldukça garip, değil mi? Yine de adam her zaman bir amcıktı."

Sırtışı tuhaftı ve gözleri garip bir şekilde parlıyordu. "Görünüşe göre son bir iki hafta içinde girişinizle ilgili bir sistem hatası olmuş," dedi. "Görünüşe göre Sebastian Maitland aramaları senin hesabından her yere sızramış. Oldukça büyük bir tesadüf."

Kanım buza dönüştü ama sakinliğimi korudum. "Gerçekten mi? Bu oldukça tuhaf, Moose. Gerçekten çok tuhaf."

"Evet," dedi. "Öyle. Yeterince proxy üzerinden kontrol ettiğinizi düşünüyordum, bu yüzden neredeyse hiç kimse eylemi göremezdi, özellikle de ekip girişimizden. Ama benim otomasyon protokollerini devreye sokmam ve kullanıcı davranışlarını takip etmem... Sanırım beni bu gibi aksaklıkları tespit etmek için en iyi konuma getiriyor."

"Sanırım öyle. Peki bu birinci sınıf pozisyonla ne yapacaksın Moose?" Ona sordum.

Omuz silkti ve eksantrik sırtışı daha da büyüdü. "Arızayı giderdim," dedi. "Sistemimizin etrafta böyle küçük toplar fırlatmasını istemeyiz, değil mi? O yüzden temizlediğimden emin oldum. Artık görülecek tek bir Sebastian Maitland hatası bile yok."

Şaşırmıştım.

Eminim yüzümdeki şok ifadesi görülebilecek kadar şaşırmışımdır.

Moose olduğu yerde kıpırdandı. "Artık başka aksaklık olmayacak, değil mi Lucas?"

Başımı salladım. "Kesinlikle hayır, Moose. Eminim sistem artık tamamen düzelmiştir. Artık hiçbir aksaklık yaşanmayacak."

"Güzel," dedi ve sonra başını bana doğru salladı. "Seni tekrar aramızda görmek çok güzel patron. Mutlu olmaya devam et, olur mu? Üzüntüden çok daha iyi."

Adını söylediğimde toplantı odasının kapısındaydı.

Yüzünü bana döndü ve uzun zamandır ilk kez gerçek dostlarım olduğunu fark ettim. Yıllar içinde onların ne olduğunu unutmuştum.

"Teşekkürler Moose," dedim. "Bunu benim için temizlemen çok anlamlı."

Bunun üzerine omuz silkti. "Önemli değil," dedi. "Haftaya bilgi yarışması gecesine gelebilir misin lütfen? Pazarlama ekibi geçen ay bizi sopaladı ve ben kupayla çıkmak istiyorum."

Yüksek sesle güldüm ve ona müthiş bir gülümseme verdim. "Orada olabileceğimden kesinlikle eminim."

O akşam onunla ofisinin önünde buluştuğumda Anna tepeden tırnağa krem rengi bir takım elbise içinde inanılmaz görünüyordu.

Onu öpmek için eğildim ve birkaç güzel uzun saniye boyunca oyalandı. "İyi bir gün müydü?" diye sordum, o da başıyla onayladı.

"Çok güzel bir gün," dedi. "Annem ve babamdan önümüzdeki birkaç hafta boyunca Pazar akşam yemeği için bir davet aldım."

"Güzel," dedim ve otoparka doğru yürümeye başladığımızda elini tuttum. "Birkaç gündür onların yemeğine gitmiyorsun, değil mi? Tekrar çalışmaya başlamalarının zamanı gelmişti."

Beni olduğum yerde durdurdu ve başını salladı, o kadar canlıydı ki. O kadar canlıydı ki nefesimi kesti.

"Hayır, hayır, hayır. Annem ve babamdan Pazar yemeğine gitmemiz için bir davet aldım" dedi. "İkimiz de."

Tanrım, bunu sindirmem bir saniye sürdü.

"Ciddi misin? Ailen beni Pazar yemeğine mi davet etti?" Başını salladı. "Evet, kesinlikle. Beni de oldukça şaşırttı."

Gülümsemem tamamen samimiydi. "Daveti kabul etmekten büyük onur duyarım."

"Biliyorum," dedi. "Orada olmayı çok istediğimizi zaten söyledim, sadece bunu kaleme almamız gerekiyor. Seni büyük etkinlik için hazırlayıp giydirmek için sabırsızlanıyorum."

Kalbim bu düşünceyle çoktan küt küt atmaya başlamıştı. Jim ve Terri on yıl boyunca benden kesinlikle nefret etmiş olmalıydılar ve ben onları suçlamıyordum. Asla da suçlamam.

Beni kapılarının eşiğinde karşılamaları düşüncesi oldukça gerçeküstüydü. Anna, otoparkın köşesini dönmeden önce beni tekrar yoluma çekti. "Yoldan sapabilir miyiz?" diye sordu bana. "Çeşme için bir dileğim var..."

Gökyüzüne baktım, ne kadar güzel bir bahar günüydü. Bulutlar pembeydi, hava ılıktı ve şehir tam da akşam hayatıyla dolup taşıyordu.

"Tabii, hadi gidip Neptün'ü görelim," dedim.

O akşamki dileğinin ne olduğunu bilmiyorum. Sadece çantasından bozuk parayı çıkarıp sıkıca

kavradıktan sonra suya atarken gözlerindeki o her zamanki bağımlılık ışıltısını izledim.

Her zamanki gibi bana döndü ve yine her zamanki gibi o soruyu sordu.

"Bugün bir dilek tutacak mısın Lucas?"

Kelimeler tam orada, dilimin ucundaydı ve her zamanki gibi akmaya hazırdı.

Önümdeki yoldan evren sorumlu değil, Anna. Ben sorumluyum.

Ancak bugün o kelimeler gelmedi.

Elimi cebime atıp bozuk para ararken kendime şaşırdım.

Önünde tuttuğumda gözleri şok içinde açıldı ve buna bayıldım. Yüzündeki o muhteşem coşkuya bayıldım.

Onu o kadar çok seviyordum ki

canım yanıyordu. Ben de diledim.

Evrene Anna'nın bir gün benim karım olmasını ve Millie'nin onu en az benim kadar sevmesini diledim.

Önümüzdeki yolun uzun ve kutsanmış olmasını ve son on yılı mahvetmeden önce onun için olmayı amaçladığım adamın her zerresi olmayı diledim.

Onun dünyası ve hak ettiği her şey olmayı ve ona yaptığım tüm aptalca yanlışları düzeltmeyi diledim.

"Dileğini gerçekleştirdin mi?" diye sordu, ben de başımı salladım ve

başını öptüm. "Aslında birkaç tanesini tuttum," dedim.

Sonra o bozuk parayı suya attım ve güzel Anna'mı eve götürdüm.

Sonsöz

Anna

Birkaç hafta sonra

Amy Miller'ın yüzü, şarap dolu bardağı Nicola'nın sehпасına çarparken bir yaramazlık resmiydi.

"Lucas Pierce ile aranda tam olarak neler oluyor Anna? Doğruluk mu cesaret mi?"

Nicola güldü, Vicky de güldü, Vicky'nin yeni ev arkadaşı Claire de güldü.

Yasmin Boyle da öyle. Newcastle'dan hafta sonu için yeni gelmişti ve masanın diğer tarafındaki koltukta oturuyordu.

Başımı yana eğdim ve düşünüyormuş gibi yaptım. "Şey..."

Bilmiyorum... Bu zor bir soru..."

"Doğruluk mu cesaret mi, doğruluk mu cesaret mi, doğruluk mu cesaret mi!" diye bağıırıyordu kızlar ama hepimiz aptallar gibi kıkırdıyorduk. Çünkü hepimiz cevabı biliyorduk.

Her birimiz cevabı şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde biliyorduk.

"Her şey," dedim ve şarabı elimden ittim. "Lucas Pierce ile aramda her şey olup bitiyor."

"Yarın annenlerde yiyeceğin Pazar öğle yemeği de dahil, değil mi?" Vicky sordu, ben de başımı salladım. "Yarın annemlerde yiyeceğimiz Pazar öğle yemeği de dahil."

Ve bu gerçekten de devam ediyordu.

Devam ettiği için altıma sıçıyordum ama devam ediyordu. Babamla Lucas'ın kızarmış patates ve brokoli eşliğinde sohbet ettiklerini hayal etmek bile beni titretmeye yetiyordu, kim bilir Lucas'a ne yapıyordu.

Akşam boyunca bana mesaj atıyor, Millie ile televizyonun önünde çekilmiş fotoğraflarını gönderiyor ve bana patlamış mısır ayırıyordu ve her biri midemi bulandırıyor.

Onunla bir kez tanışmıştım ve inanılmazdı. Küçük, alıngan bir akla ve buna eşlik edecek küçük, ateşli bir kalbe sahip genç ve güzel bir prenesti. Bill ve Ted'i öğleden sonra harika bir yürüyüş için tepelere çıkarmış ve eve döndüğümüzde akşam yemeği için kendi pizzalarımızı hazırlamıştık.

Sanırım benden hoşlandı.

Umarım benden hoşlanmıştı.

Lucas öyle olduğunu düşünüyor gibiydi ve geri dönüp burada kalacak kadar hevesliydi, yani en azından birinci raunt başarılıydı.

Belki, sadece belki, bir gün onunla aile hayatını paylaşacak başka bir tatlı genç prens ya da prenses yapacak kadar şanslı olurduk. Kim bilir, pratik yapmak için yeterince seks yapıyorduk.

Onu Maya'lara bırakmıştı, bu yüzden gecenin ikisinde gelip beni Nicola'nın ön kapısından almaktan fazlasıyla mutluydu. Amy ve Yasmin'e benimle birlikte taksi hizmeti vermek çok eğlenceliydi ve arka koltukta onların aptal şarkılarına sanki yeniden gençmişiz gibi güldüm.

"Yarın büyük hesaplaşma var o zaman?" Amy, yüzünde kocaman bir sırıtişla ön koltuklara doğru eğilerek onunkine doğru ilerlerken sordu. "Sence baba Blackwell yarın senin canına okuyacak mı Lucas?"

Omuz silkti ve ona sırtıtarak karşılık verdi. "Eminim öğreneceğiz. Bunu bekliyor olacağım, orası kesin. Pısıırık gibi kaçıp gitmeden önce çeneme üç yumruk indireceğim."

"Sana yumruk atmayacak," diye güldüm. "Sana hıyar diyebilir ve havuçlarına tükürebilir ama seni koridorda yere sereceğini sanmıyorum."

"Göreceğiz," dedi ve dizimi sıktı.

Amy ve Yasmin'i onların evine bıraktıktan sonra eve doğru yola çıktık. Mutfağa doğru yürürken köpekler üzerimize atladılar ve ben de onları deli gibi sevdim, bu tüylü eğlence yumaklarını her geçen gün daha çok sevdim.

Tüm eşyalarımın içinde olduğu evi bu kadar taze görmek hâlâ çok garipti. Duvardaki resimlerim - en sevdiğim saksağanlar, şapkalı bir zürafa ve yedi yaşımdayken okul oyununda annem ve babamla çekilmiş bir fotoğrafım. Kitaplarım onunkilerin yanındaki kitap raflarında. Kıyafetlerim onunkilerin yanındaki gardıropta. Tenis raketim koridordaki ayakkabılığın üzerinde, onunkinin hemen yanında asılı. Çatal bıçak takımım çekmecelerde, tabaklarım dolaplarda.

Lucas oturma odasından arkama geldiğinde kendime bir meyve suyu alıyordum. Elinde mum boya ile parlatılmış bir kâğıt parçası tutarken gülümsemesi sihirliydi.

"Millie bunu senin için çizdi," dedi ve kabataslak çizilmiş insanları işaret etti. "Sen, ben, o." Bu, kalbimin göğsümde garip bir takla atmasına neden oldu.

Sayfayı işaret etti. "Bill ve Ted." "Bunu benim için mi çizdi?"

Başını salladı. "Senden gerçekten hoşlandığını söyledi. Onun en iyi, en iyi insanlarından biriymişsin."

"Ayy," dedim ve gözlerim yaşararak resmi ondan aldım. "O benim de en iyi, en iyi insanlarımdan biri."

Beni kendine çekti. "Ve söyle bana Anna, etrafındaki en iyi, en iyi insanlardan biri başka kim?"

Burada mı?"

Çizimi tezgâhın üzerine bıraktım ve kollarımı boynuna doladım. "Hmm, bu iyi bir soru Lucas. Bunu bir dakika düşünmeme izin ver..." Yanağımı öptü ve ben de sııttım, ağzının tenimde yarattığı hissi seviyordum.

"En iyi insanlarım..." Ben başladım. "Nicola'dan gerçekten hoşlanıyorum ve Vicky'den de hoşlanıyorum..." Ağzını boynuma indirdiğinde durakladım. "Ve annem ve babam, tabii ki... oh, ve Stacey... Stacey'den gerçekten hoşlanıyorum..."

Öpücüğünü göğüslerime bırakıp elbisemi sütyenimi serbest bırakacak kadar aşağı çekerken nefesimi içime çektim.

"Peki başka kim?" Fısıldadım. "En iyi, en iyi listemde başka kimler var?"

"Bana en iyi, en iyi listende başka kimlerin olduğunu göstermeye ne dersin?" diye sordu ve boğazında karşı koyamadığım bir hırıltı vardı.

Karnım çırpınıyor, kalbim hızla çarpıyordu ve onu o kadar çok istiyordum ki başım dönüyordu.

Meyve suyumu bitirecek kadar uzaklaştım ve sonra kıkırdayıp koştum, yanından hızla geçip azgın bir genç gibi üst kata fırladım, omzumun üzerinden ona dilimi çıkardım.

Beni yatak odasının kapısının önünde yakaladı, ayağımdan kaldırdı ve ben kıkırdarken beni yatağa taşıdı.

Beni geriye doğru bıraktı ve kendini üstüne indirdi; elleri sihrini konuştururken vücudu çok sıcak, çok sert ve çok vahşiydi.

"Bu akşam benim için hangi lezzetli kirli külotu giyiyorsun?" diye sordu ve kendi sorusuna cevap vermek için çoktan aşağı doğru öpüşmeye ve elbisemi yukarı çekmeye başlamıştı.

Beyaz dantel.

En sevdiği.

Tanganın slipi bütün akşam kızlar gecesinde kış yanaklarımın arasına sıkıca bastırmıştı ve dağınık olacaklarını biliyordum. Bunun için onları seveceğini biliyordum.

Ve yaptı da.

Yüzü kalçalarımın arasına indiğinde nefesi kesilmişti ve ben bunun için çaresizdim. Onun için çaresizdim.

Başparmağını kasıklarında gezdirerek yarığıma bastırdı.

"En iyi, en iyi insanlarından biri kim demiştin?" diye sordu ve ben bir iniltiyi tutamadım.

Başparmağıyla daireler çiziyordu ve dantelin arasından nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum ve buna ihtiyacım vardı. Hem de çok ihtiyacım vardı.

"Sen," diye fısıldadım. "Sen benim en iyi, en iyi insanımsın Lucas. Her zaman da öyleydin." Dudakları sertçe indi ve ben de hazırdım, alabildiğim kadarını almak için kendimi onun altına doğru eğdim. "Benim en iyi insanım ol, Lucas," dedim ona. "Beni gerçekten sertçe boşalt."

"Oh, senin en iyyin olacağım," dedi ve yaptı.

Dili harikaydı ve kıcıımın yanaklarını tutarken elleri çok güçlüydü ve ben onun için boşaldım. Onun için o kadar sert boşaldım ki gözlerimin arkası bembeyazdı, kalbim şakaklarımda atıyordu ve klitorisim dinamit gibi parlıyordu.

Sonra yanıma geldi ve beni öptü, ağzı benim tadımdaydı ve dilindeki açlık beni yeniden ateşledi.

Kirli külotumu kalçalarımın altına aşağı indirdi ve sikine sürttü ve ne olacağını biliyordum. Ne olacağını hep biliyordum.

"İyice aç," dedi, ben de açtım.

Ağzımı iyice açtım ve kirli beyaz dantellerle kaplı aletini yüzüme doğru tutarken gözlerimi ondan ayırmadım.

Yükünü boşaltana kadar onu derin ve ıslak bir şekilde emdim, horozunun ve benim lezzetli tadı ve dantelden precum damlaları. Taşakları gerildi, nefes alışları hızlandı ve ben höpürdeterek yalvarmaya başladım.

Evet, evet lütfen. Evet, lütfen. Lütfen, Lucas, şimdi.

"Aferin kızıma," diye homurdandı ve bana istediğimi verdi. Külotumun kasıklarından bir ağız dolusu boşaldı ve hemen aşağıya, bana doğru indi, parmakları onu daha derine, daha derine, boğazımın arkasına kadar itti. "Sakın yutayım deme," dedi ve ben de kabul ettiğimi mırıldandım.

Kendini yeniden konumlandığında çoktan sertleşmişti. İçimdeki hamlesi o kadar doğaldı ki, kalçalarını karşılamak için ona doğru hamle yapmaya başlamıştım bile.

Zordu. Hızlıydı. Ruhuma hitap eden bir ritim.

Dili de ıslak dantel ve dölle birlikte ağzımdaydı. Bu benim

de ruhuma hitap eden bir ritimdi.

Kollarım onu o kadar sıkı tutuyordu ve vücudu benimkine karşı o kadar sıcaktı ki, sonsuza kadar orada kalabilirdim, mükemmel bir mutluluk içinde onunla sarmaş dolaş olabilirdim.

Ondan önce ben boşaldım, ağzım hâlâ külot, döl ve dille doluydu. Hızını artırıp kendi itişinin doruğuna ulaştığında inleyen bir sevinç karmaşası.

Yutkunur yutkunmaz sıırttım, danteli ağzımdan çıkarıp göğsüne doğru fırlattım, o da bana sıırttı.

"Asla yıkanmayacaklar yığını için bir tane daha," diye güldüm ona. "Bu gidişle Panties R Us'tan bir

abonelik siparişı almam gerekecek."

"Aynı anda Cum on Demand'den de sipariş alırsın," diyerek güldü ve yanıma çöktü.

Elimi tutup parmak eklemlerimi öptü ve ben de nefesimi tutarak tavana doğru sııttım. "Sana hiç harika olduğunu söylemiş miydim?" Ona söyledim ve o da yeni bir kahkaha attı.

"Sana hiç senin de harika olduğunu söylemiş miydim?" dedi ve ben orgazm sonrası kıkırdamalarımı tutamadım.

"Umarım babam yarın akşam yemeğinde sana harika olduğunu söyler, değil mi? Hayal edebiliriz."

Gece boyunca birlikte güldük, ben onun yanına yuvarlandım ve o bana sıkıca sarıldı.

Böyle mutlu bir şekilde uykuya dalmak çok kolaydı. O kadar mutluydum

ki kalbim uçabilirdi. Bu bendim.

Bu oydu. Bu

bizdik.

Ve sonunda, sonsuza dek.

* * *

Lucas

Jim ve Terri Blackwell'in ön yolundan ilerlerken yaramaz bir okul çocuğu kadar sinirliydim.

Takım elbiselerimi giymiş, ayakkabılarımı cilalamıştım ve sanki balo gecesindeymişim ve ebeveynlerimin onayını bekliyormuşum gibi hissediyordum.

Anna'nın annesi için bir demet çiçeği vardı. Öğle yemeğinden sonra yemek masası için bir kutu çikolatayla birlikte güzel sarı güller.

Ben vardım. Sadece ben.

Ben ve bir yığın sinir.

Kapıyı çaldı ve ben nefesimi tuttum.

Cevap veren Terri'ydi, saçları dağınık bir topuzla arkadan bağlanmıştı ve belinde parlak pembe bir önlük vardı. Tıpkı hatırladığım gibiydi ve anılarla karnım guruldadı.

Anna'yı sıkıca kavradıktan sonra beni kendine çekip sarılmasını beklemiyordum. Beni bırakıp içeri girmemizi işaret ederken "*Lucas, seni görmek güzel,*" demesini de beklemiyordum.

Oturma odasına doğru ilerlerken Anna sırtıyordu ve işte oradaydı. Jim. Hatırladığım güçlü omuzlu beyefendinin her bir parçası, sadece biraz daha gri.

Ağzım kurumuştı, kalbim güm güm atıyordu ve eminim o bizi karşılamak için adım atarken alnım terden sırılsıklam olmuştur.

Bir sürü özür dilemeye, bu sefer farklı olacağıma, Anna'yı o şekilde incittiğim için bir canavar olduğuma ve bunu bir daha asla kimse için yapmayacağıma dair güvence vermeye hazırdım.

Onlara ihtiyacım yoktu.

Elimi tuttu ve sertçe sıktı; gözleri benimkilerle buluştuğunda sert bakışlar sergiliyordu.

Ama kızgın değillerdi.

Elimi bırakıp yemek odasına doğru giderken sırtıma bir tokat attığında gerçekten şok olmuştum. Anna çoktan ilerlemiş ve gülleri annesine teslim ediyordu, Jim ise beni kapı aralığında tutmuş, sesi kısık bir şekilde eğiliyordu.

"Sebastian Maitland'ın çenesine bir darbe aldığını duydum," dedi. "Bu konuda bir şey biliyor musun?" Omuz silktim. "Kesinlikle bir tane hak etmişti."

"Evet, Lucas. Kesinlikle öyle."

Yemek masasının kenarında gülüşen ve gülleri vazoya dizen kadınları izledik. Jim tekrar konuştu ve sesi duymayı beklediğimden çok daha güzeldi.

"Sebastian senin adına küfrediyordu, ben de öyle duydum. Onu parmaklıklar ardına tıkanın sen olduğundan oldukça emin görünüyordu."

"Sebastian paranoyak bir pislik," dedim ama sırtıyordum.

Jim sırtımı tekrar tokatladı ve gözlerinin içi gülüyordu. "O aşağılık herifi yere serdiğine sevindim," dedi. "O pislige hak ettiğini verdiği için minnettarım."

"Ben de öyle," dedim ve sevdiğim kadının annesiyle kıkırdadığını görünce kalbim pır pır etti.

Jim bana "On yıl çok şey değiştirebilir," dedi. "Bazen insanların yanlışlarını düzeltmek için bir şans daha hak ettiklerini düşünüyorum."

"Daha fazla yanlış yapmayacağım," dedim ona. "Anna söz konusu olduğunda değil, yemin ederim."

"Güzel," dedi ve bizi yemek odasına götürdü. "Çünkü inan bana Lucas, eğer düzeltilmesi gereken bir yanlış daha varsa, onu kendi ellerimle düzeltereğim."

"Rica ederim," dedim ve bana bir bira getirdiğinde şanslı yıldızlarıma teşekkür ettim.

* * *

Anna

Biliyor musun, bu garip bir şey.

Hayatta zehirli olduğunu düşündüğünüz o kadar çok şey var ki. Neye alerjiniz olduğunu, neyin sizin için kötü, şeytani ve zehirli olduğunu çok iyi bildiğinizi sanıyorsunuz.

Pek çok insan size nelerden kaçınmanız gerektiğini, neyin size zarar vereceğini ve neyin sizi yok etmeye çalıştığını söylüyor.

Ancak zehir genellikle hiç beklemediğimiz yerlerdedir.

Bazen panzehir lanete, bazen de lanet tedaviye benzer. Ve tüm bunlardan sonra - on yıllık bir dönemeçten sonra - kesin olan bir şey vardı... Lucas Pierce zehir değildi.

Lucas Pierce daha iyi bir hayatın ve aşktan başka hiçbir şeyle dolu olmayan bir geleceğin

ilacı, panzehiriydi. SON

Teşekkür

Bu birkaç yıl oldukça yoğun geçti. Bu yetersiz bir ifade.

Jon'u kaybetmek ve ayaklarımı yeniden bulmaya çalışmak, epilepsi teşhisim ve tedaviye başlamam ve tüm kişiliğimin bana geri geldiğini görmek.

Şükürler olsun, bana geri döndü. Ve

onunla birlikte Zehir de geldi.

Bildiğim en lezzetli şekilde beni yiyip bitirdi. Kelimeler aracılığıyla.

Ancak yakınımıdaki pek çok insanın desteği olmasaydı bu mümkün olmazdı.

Bu romana en büyük destek, ona ilham veren adamdan geldi.

Timmy, sen inanılmaz bir insansın ve seni bir daha asla hissetmeyi beklemediğim şekilde seviyorum. Bu eserle ilgili pek çok şey için sana teşekkür edebilirim - en azından kapağa ağzını koyduğun için. Bu senin için büyük bir teşekkür.

John, her zamanki gibi düzenleme için. Bana çok destek oluyorsunuz ve geri bildirimleriniz çok değerli. Teşekkür ederim. Bu John Hudspith, editörlük hizmeti arayan herkese. Pişman olmayacaksınız.

Letitia, kapak çalışman beni her zaman şaşırtıyor. Bu da ağzımı açık bırakan ve mutluluktan patlayacağım bir başka kapak oldu. Teşekkür ederim! Bu RBA Designs, millet. Harika biri.

Gel, teaserlar için harikasin, teşekkürler.

Samantha, sokak ekibime yardım ettiğin ve benim için bazı muhteşem grafiklere daldığın için. Harikasin, teşekkür ederim.

Bu kitaptaki beta okuyucularım Sharon Standke ve Mary M Maberger için. Geri bildirimleriniz çok değerliydi. Teşekkür ederim!

Isabella - her zamanki gibi formatlama konusunda bana yardımcı olduğun ve harika bir arkadaş ve yazar olduğun için. Sen destansın. Teşekkür ederim.

Blog yazarları, eleştirmenler ve Give Me Books - zaman ayırdığınız ve desteğiniz için çok teşekkür ederiz! Social Butterfly - orada olduğunuz ve çok yardımcı olduğunuz için teşekkür ederiz!

Sokak ekibi üyelerime, yorulmak bilmiyorsunuz ve harikasınız. Teşekkür ederim.

Diğer inanılmaz yazar arkadaşlarıma, listelemek için çok fazla var. Bu kadar çok harika arkadaşımın destek aldığı için çok şanslıyım. Leigh, Lauren, Willow, Siobhan, Jordan, Penny, Jo, sadece birkaç isim. Hepinizi seviyorum ve teşekkür ederim.

Ve diğerk arkadaşlarım. Hepinizi seviyorum. Boo, Maria, Lisa, Tom, Hanni, Sue, Nick, Luba, Lynne, bunlardan birkaçı.

Jackie - son birkaç aydır sana bu kadar yakın olmak benim için büyük bir lütuftu. Sen çok güçlü ve pozitif bir kadınsın. Seninle bu kadar çok vakit geçirdiğim için çok şanslıyım.

Ailem. Böyle harika bir aileye sahip olduğum için çok minnettarım.

Annem ve babam, Brad, Stevie, Nan, Misha ve Rodion. Andrew, Julie, Deb. Kuzenlerim Kim ve Jen ve güzel çocuklarınız. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Ve tabii ki okuyucularıma. Bunu mümkün kılan sizlersiniz. Her birinize her zaman minnettar olacağım. Hepinize teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

Jade Hakkında

Jade'in zaman geçtikçe kendisi hakkında söyleyecek çok az şeyi var, bir yazar olduğu dışında, ama bu gerçeğe oldukça mutlu. Hayali gerçekliklerde yaşamak ve meşru bir mazerete sahip olmak gerçekten istediği tek şey.

Jade, romanlarından beklediğiniz kadar edepsiz ve müstehcen konuşmak onu gülümsetiyor.

Yakın zamanda epilepsi teşhisi konulduğundan beri yeni bir hayata alışıyor ve ilaçlardan çok keyif alıyor.

Ayrıca inanılmaz yetenekli bir kuaförün yardımıyla saçlarını gökkuşağı rengine boyatmaya çalışıyor - teşekkürler Megan. Kuaför bu hafta başında müstehcen konuşmanın Jade'i kesinlikle gülümsettiğini kendi kendine keşfetti.

Jade'i şu adreste bulabilirsiniz (ya da onu

takip edin - buna bayılıyor):

<http://www.facebook.com/jadewestauthor>

<http://www.twitter.com/jadewestauthor>

<http://www.jadewestauthor.com>

Haber bültenine buradan kaydolun, size spam göndermez ve bazı güzellikler kazanabilirsiniz :)

<https://www.subscribepage.com/jadewest>